

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY HAPPY MARRIAGE

AKUMI AGITOGI

5

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

AJiumi Agitogi

İlustraton tarafından
Tsuğiho Tsukioka

Telif Hakkı

AKUMI AGITOGI

David Musto'nun çevirisi Tsukiho
Tsukioka'nın kapak resmi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

WATASHI NO SHIAWASENA KEEKON Vol.5

©Akumi Agitogi 2021

İlk olarak Japonya'da 2021 yılında KADOKAWA CORPORATION, Tokyo tarafından yayımlanmıştır. İngilizce çeviri hakları KADOKAWA CORPORATION, Tokyo ile TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo aracılığıyla düzenlenmiştir.

İngilizce çeviri© 2023 Yen Press, LLC tarafından

Yen Press, LLC özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen yayıncı ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yen On

150 West 30th Street, 19. Kat New
York, NY 10001

Bizi yenpress.com facebook.com/yenpress twitter.com/yenpress yenpress.tumblr.com instagram.com/yenpress adresinde ziyaret edin

İlk Yen On Baskısı: Ekim 2023

Yen On Editorial tarafından düzenlenmiştir: Maya Deutsch
Yen Press Design tarafından tasarlanmıştır: Wendy Chan

Yen On, Yen Press, LLC'nin bir baskısıdır.

Yen On adı ve logosu Yen Press, LLC'nin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Agitogi, Akumi, yazar. | Tsukioka, Tsukiho, illüstratör. | Piatkowska, Kiki, çevirmen. | Musto, David, çevirmen.

Başlık: Mutlu evliliğim / Akumi Agitogi ; Tsukiho Tsukioka tarafından illüstrasyon ; Kiki Piatkowska tarafından çeviri ; David Musto tarafından çeviri.

Diğer başlıklar: Watashi no shiawasena kekkon. İngilizce

Açıklama: İlk Yen On baskısı. | New York, NY : Yen On, 2021.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021046163| ISBN 9781975335007 (v. 1 ; ticari ciltsiz)| ISBN 9781975335021 (v. 2 ; ticari)|
ISBN 9781975335045 (v. 3 ; ticari ciltsiz)| ISBN 9781975335069 v. 4 ; ticari ciltsiz)| ISBN
9781975367350 (v. 5 ; ticari ciltsiz|

Konular: CYAC: Görücü usulü evlilik-Kurgu. | Aşk-Kurgu. | LCGFT: Hafif romanlar.

Sınıflandırma: LCC PZ7.1.A3245 Benim 2021| DDC [Fic]-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2021046163> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-1-9753-6735-0 (ciltsiz)

978-1-9753-6736-7 (e-kitap)

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Önsöz

Bölüm 1

Yeni Yıl Kargaşası

Bölüm 2

İmparatorluk Sarayı ve Huzursuz Bir Gün

Bölüm 3

Gece

Bölüm 4

Rüyaların İçindeki

Geçmiş Sonsöz

Sonsöz

Yen Haber Bülteni

Mobil Uygulamamızı İndirerek Hafif Romanlar Hakkında Güncel Kalın

[Zerobooks Universal](#)

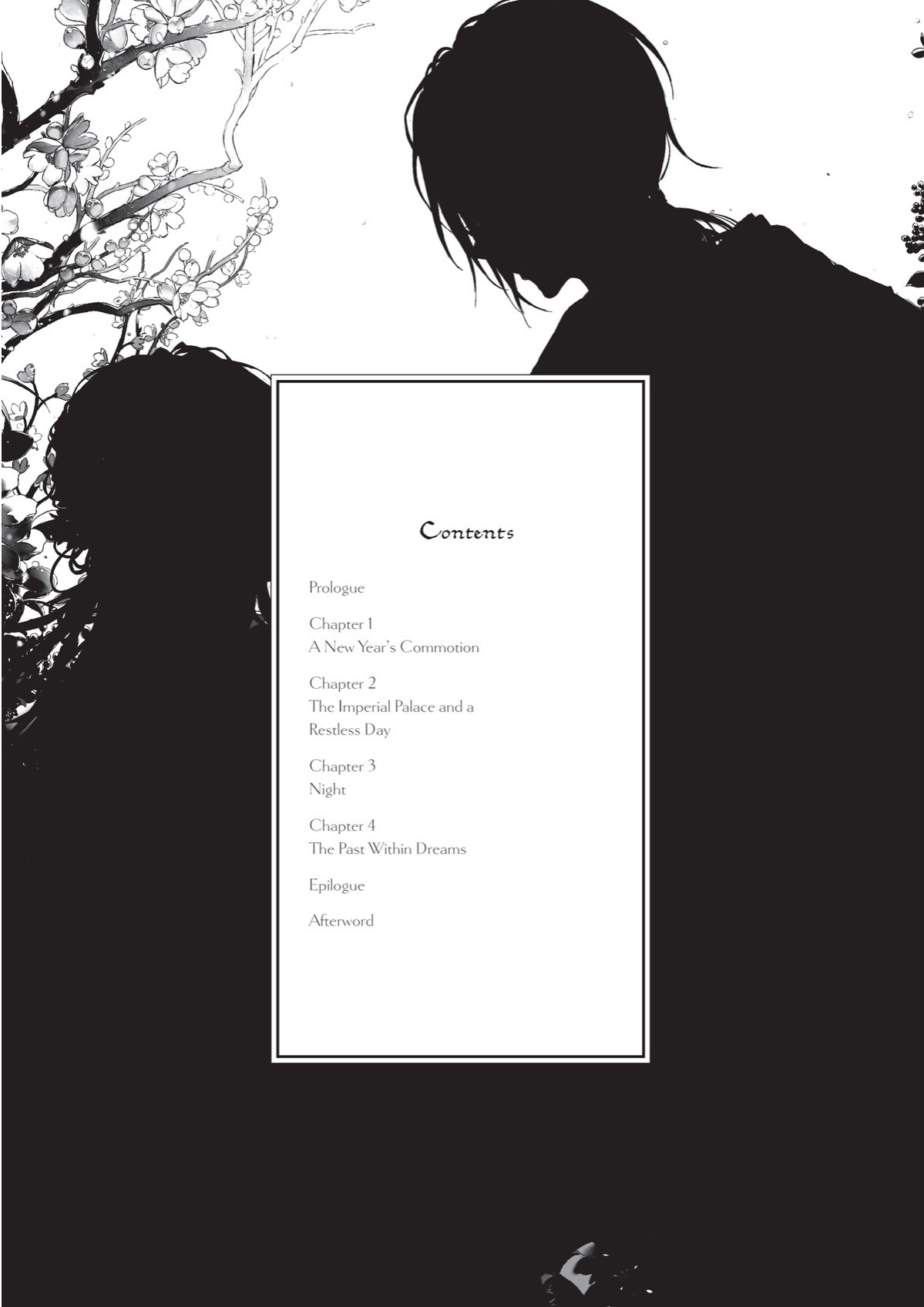
[Zerobooks SADECE ABD](#)

[Zerobooks IOS](#)

Tüm Favori Hafif Romanlarınızı İndirin

[Jnovels.com](#)

[Discord'umuza katılın ve sohbet etmek için binlerce LN okuyucusuyla tanışın](#)

Contents

Prologue

Chapter 1
A New Year's Commotion

Chapter 2
The Imperial Palace and a
Restless Day

Chapter 3
Night

Chapter 4
The Past Within Dreams

Epilogue

Afterword

KIYOKA KUDOU

Seçkin Ku don ailesinin başı.
İmparatorluk Ordusu Komutanı
Special Anti-Grotesquerie Unit.
Yüce O s ift-kullanıcı oğna.

MIYO SAIMORI

Eldest daughter of the
Saimori family.
Lost her mother at a young age.
Wbaşparmağının altında yükselirken
abusive stepmother and stepsister.

YURIE

Kudou ailesinin hizmetkarı.

YOSHITO GODOU

Özel An ri-Grotesquerie Birimi üyesi. Kiyoka'nın sadık
astı.

HAZUKI KUDOU

Kiyoka'nın ablası. Bir çocuk annesi.

KAZUSHI TATSUISHI

Tatsuishi çetesinin başı.
Kovma sanatları profesörü.

ARATA USUBA

Miyo'nun ilk kuzeni. Ukuba ailesinin reisinin oğlu.

MASASHI OOKAITO

İmparatorluk Ordusu'nda Tümgeneral
Genel .

TAKAIHITO

Veliaht Prens. Güç sahibi
İlahi Vahiy.

KAORUKO JINNOUCHI

Kiyoka'nın evlilik dışı ilişkisi ve eski evliliği

SUMI SAIMORI

Miyo's ir oher. Decea sed.

NAOSHI USUI

Yeteneklilerin Altında. Sunni'nin
eski evliliği sona erdi.

Yılbaşı .

Güneş çoktan ufkun altına inmiş, toprağı tüm yaşam belirtilerini bastırarak kadar durgun bir alacakaranlıkla kaplamıştı.

Veliaht Prens Takaihto açık kâğıt paravan pencereden dışarı baktı ve karanlığa karşı solmuş avlunun puslu hatlarını seyretti. Sonra arkasından bir ses duydu.

"Bundan kesinlikle emin misiniz?"

Soruyu soran Masahi Ookaito, Takaihto ile güçlü bir ilişkisi olan, ordunun kilit isimlerinden biriydi.

Bu loş ve kasvetli odada üçüncü bir figür daha vardı: Hükümet işlerinde imparatorun yardımcısı olarak görev yapan Özel Mühür Muhafızı Lord.

Takaihto, imparatorun yerine hükümetin kontrolünü ele almaya başladığında Takakura adında bir adam bu görevi üstlenmişti.

Genç olmasına rağmen, şimdiki Lord Muhafızı keskin ve esnek zekâsı sayesinde veliaht prensin güvenini kazanmış birkaç kişiden biriydi. Her iki adamın da otuzlu yaşlarının başında olması buna yardımcı oldu.

Takaihto, Ookaito'nun sorusuna cevap olarak yüzünü ona dönmeden usulca başını salladı.

İmparatorluk Sarayı'nın büyük arınma töreni o akşam erken saatlerde sona ermiş ve neredeyse herkes önlerindeki yoğun günlere hazırlanmak üzere ayrılmıştı.

Buna imparatorun diğer iki yardımcısı, Gr ve Kâhya ile İmparatorluk Hanedanı Bakanı da dâhildi. Şimdi sadece üçü vardı.

"Bundan eminim, evet. Majesteleri İmparator'un ortadan kaybolduğu halka bildirilmeyecek. Ayrıca, birileri fark etmesin diye orduyu arama için tamamen seferber etmekten de kaçınmalıyız... Ne olursa olsun, Majestelerini bu gece bulamayacağız. Bu arada, herkesin ileride olacaklar için dinlenmesi hayati önem taşıyor. Yeni Yıl geldiğinde yavaşlamak için hiç zamanımız olmayacak."

Üstün Yetenekli Cemaat'in imparatoru kaırması hükümeti krize sürüklemişti. Ancak Takaihto kasıtlı olarak bu vahim gerçeği vatandaşlardan gizliyordu.

Ne zaman gözlerini kapasa, şimdiki zamanın ötesinden bir görüntü görüyordu. İmparatorluğun kışlık başkentindeki çekişme sahnesi o kadar canlıydı ki, insanların çığlıklarını neredeyse duyabiliyordu. Hayalinin gerçeğe dönüşmesi uzun sürmeyecekti.

Takaihto sadece birkaç olası gelecek görebiliyordu ve bu kaderlere giden yollar onun için belirsizdi. Yine de bu kez bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Öngördüğü gelecek kaçınılmaz bir seldi.

Bunu akılda tutarak, en iyi hareket tarzı herhangi bir kargaşadan kaçınmak ve gelecek gelgit dalgasına hazırlanmak için güç toplamaktı.

Tam o sırada soğuk bir rüzgâr çıktı ve yerdeki son birkaç yaprağı da havaya kaldırarak pencereden içeri doğru savurdu.

Bir ürpertinin yaklaştığını hisseden Takaihto kâğıt ekranı kapattı.

"İmparator zarar görmedi, değil mi?" Takakura sanki gerçeklerden daha da emin olmak istercesine sordu.

"Evet, hiç zarar görmemiş. Yetenekli Cemaat, sırf canını almak için onu kaırma zahmetine girmezdi," diye cevap verdi Takaihto, yer minderine oturmadan önce. "Şahsen ben Majestelerinin bu dünyayı tamamen terk etmesine razı olurdum ama-"

"Ne diyorsun sen...? Bu çok ileri gitmek olur," diye araya girdi Ookaito, Takaihto'nun saklanmadan, kendini küçümseyen düşüncelerini duyunca sesinde bir miktar sitemle. Takakura ne diyeceğini şaşırdı.

Veliaht Prens, vasallarının samimi yanıtları karşısında dudaklarının kenarlarını hafifçe kaldırdı.

Ülkenin yöneticisi, halkın refahının kâhyasıydı; bu da babasının ölümünü dilemek için daha fazla nedendi. Yine de Takaihito bile Ookaito'nun işaret ettiği gibi sözlerinin soğukluğu karşısında şaşırılmıştı.

Majesteleri neredeyse ölmüştü ama unvanının otoritesini korurken, halefi gerçek gücü gayri resmi bir sıfatla kullanıyordu. İkisinin aynı anda var olmasının sadece çekişmeye yol açacağı çok açıktı.

Yetenekli Cemaat imparatoru doğrudan öldürseydi her şey çok daha kolay halledilebilirdi.

Aslında, bu gibi düşünceler beni oldukça insanlık dışı gösterirdi, değil mi?

Halk, Takaihito'nun ailesine damarlarında dolaşan kutsal kan nedeniyle saygı duyuyordu. *Elbette bu benim soğuk kalpliliğimi açıklıyor*, diye düşündü mizah ve ironi karışımı bir ifadeyle.

"Şimdi siz ikiniz. ilerleme kaydettiniz mi?"

"İşlerin aksamadan yürüdüğünü söylemek isterdim... ama pek iyi görünmüyor. Ordu içinde çok sayıda muhalif ses var, bu nedenle önümüzde zorlu bir yol olduğunu düşünüyorum."

"Aynı şey benim için de geçerli. İmparatorluk Hanedanı Bakanı da dahil olmak üzere politikacılar ve bürokratlardan çok fazla tepki geldi."

"Şaşırmadım. Ancak, mevcut en etkili seçenek bu olduğu için, bir şekilde bu konuda ilerlemenizi istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım." "Nasıl isterseniz."

"Lütfen acele edin."

Ookaito ve Takakura'nın saygıyla eğilerek ayrılmalarını izleyen Takaihito yavaşça yanağını ellerinin arasına aldı.

İlahi Vahiy gücü hâlâ tamamlanmamıştı.

Tam olarak ne işe yaradığı bilinmiyordu ama İlahi Vahiy Yeteneği'nin tamamına resmi olarak sahip olana kadar sahip olamayacağını biliyordu.

Tahta çıktı ve tanrılar tarafından tanındı... ya da ona öyle söylendi.

Kendisinden önce gelen veliaht prensler gibi Takaihito da istikrarsız gelecekler hakkında kehanetlerde bulunuyordu. Kimi zaman uzak geleceğin anlık görüntülerini görürken kimi zaman da zamanda birkaç saniye ilerisini görebiliyordu. Hangi geleceği gördüğünü kontrol edemiyordu.

Aslında daha geçen gün, yeteneklerindeki eksiklikler geri tepmişti. Sahada ortaya çıkan karışıklık neredeyse Miyo Saimori'nin Üstün Yetenekliler Topluluğu tarafından ele geçirilmesine neden oluyordu.

Güçleri konusunda paniğe kapılmak onu hiçbir yere götürmeyecekti, ancak bu, geleceğin görebildiği parçalarından ne olacağını tahmin etmesi ve herhangi bir tatsız sonuca karşı önlemler geliştirmesi gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu.

"...Bu gerçekten doğru yol mu?"

Arzuladığı geleceğe ulaşmak için yerinde olması gereken parçaların birçoğunu görebiliyordu. Yine de hala eksik olanlar vardı ve o her zaman daha fazlası için çabalıyordu.

Asıl soru, son planının iyi mi yoksa kötü mü olacağıydı?

Takaihito, ilahi olanla olan tüm bağlantılarına rağmen, tıpkı diğer sıradan insanlar gibi bu konuda sadece beynini yorabiliyordu.

✿ BÖLÜM ✿

Yeni Yıl Kargaşası

Evden çıktı ve soğuk hava yanaklarına hançer gibi saplandı.

Ön girişin etrafındaki ağaçlar ince bir kar kaplıydı ve bunun ötesindeki dünya soluk bir beyaza boyanmıştı.

Miyo Saimori, elleri hâlâ sürgülü kapının üzerinde dururken birkaç dakika boyunca gümüşü manzarayı seyretti.

"Çok güzel..."

Kar hakkında ilk kez böyle hissediyordu.

Geçmiş kışlarda, kar sadece daha soğuk havaların değil, aynı zamanda küremenin getirdiği sırt ağrılarının da habercisiydi. Kış manzarasını takdir etme lüksüne sahip değildi.

Doğanın güzelliğini seyredebildiği bu gibi anlarda derin bir mutluluk hissediyordu.

"Havanın soğuduğu kesin."

Miyo manzaranın büyüüne o kadar kapılmıştı ki, arkasından bir ses duyduğunda nefesi kesildi.

Tenini kemiren soğuğa rağmen, yanakları anında sıcaklıkla kızardı.

"Evet, öyle..." diye beceriksizce cevap verdi, arkasını dönemeyecek kadar utangaçtı. Kiyoka Kudou nişanlısının yanından geçerek ön kapıdan çıktı.

Yeni yıl günüydü. Eski yıl yerini yenisine bırakmıştı ama "sabah" demek için biraz fazla zaman geçmişti.

İkili, Yeni Yılın geleneksel ilk tapınak ziyareti için yola çıkmak üzereydi.

Kiyoka batı tarzı yle gri bir paltonun altına çivit mavisi bir kimono giymişti ve yakışıklı yüz hatları etraflarındaki güzel manzaradan hiç de geri kalmıyordu. Çarpıcı bakışları onu hâlâ şaşırtıyordu.

Miyo beyaz bir kimono üzerine hafif açık sarı bir *haori* palto giymişti,

Çok renkli yelpaze deseniyle ince bir şekilde desenlendirilmiş, soğuktan korumak için bir atkı ve eldivenle birlikte.

Bu kadar gösterişli kıyafetler giymeye alışık değildi; dün geceki olaylarla birleştğinde, Miyo her an kaçıp saklanacakmış gibi hissediyordu.

Yani, nasıl ki?

Son seferinde gafil avlanmıştı. Ama önceki gece farklıydı.

Miyo bunu kendisi dilemiş ve gerçekleşmesine izin vermişti - bir öpücük.

İlk kez yaşamamış olması buna alışkın olduğu anlamına gelmiyordu. Aksine, bu deneyim onu o kadar utançla doldurmuştu ki artık Kiyoka'nın gözlerinin içine bakamıyordu.

Bunun mantıksız olduğunu bilmesine rağmen, bir kızgınlık hissiyle ona arkadan bakmaktan kendini alamadı.

...Neden bu kadar sakın ve kalabiliyorsun, Kiyoka?

Öpücükler onun için özel bir şey değil miydi?

Miyo'nun bu yıl yirmi, adamın ise yirmi sekiz yaşında olacağı doğrudur. Miyo kendisi evlenmek için biraz geç kalmış olsa da, aynı şey onun için de söylenebilirdi.

Kiyoka'nın yaşındaki bir adamın deneyimli olması tamamen anlaşılabilir bir durumdur.

Daha önceki evlilik adaylarından Kaoruko Jinnouchi ile aralarında hiçbir şey olmamıştı. Ama artık Miyo onun kadınları rahatsız edecek kadar küçümsemediğinden emindi.

ki gerçekten bu tür utanç verici şeyler yapmış.

Bunu düşünmek bile soğukkanlılığını kaybetmesine neden oldu. Kan yanaklarına hücum etti ve onları pancar kırmızısına çevirdi.

Mantıklı geliyordu. Yoksa nasıl bu kadar sakın kalabilirdi, öpüşmeleri ne kadar kısaysa, zaten böyle bir şeye alışkın değilse

faaliyetler?

Öte yandan o, tamamen utanmıştı.

Yüzündeki kızarıklığın farkında olan Miyo, yün eldivenlerle sarılı iki eliyle yanaklarını kapattı.

Eğer onları örtmezse, müstehcen fanteziler kurarak kendini kıpkırmızı yapan tuhaf düşünceli bir kadın olarak görülecekti.

"Miyo."

"...Evet?"

"Ne yapıyorsun? Hadi gidelim."

Kiyoka döndü için onu ve tutulan dışarı onun el, onun tamamen serin ve rahatsız edilmemiş bir şekilde ifade edin.

Miyo utancını gizledi ve itaatkâr bir şekilde ona doğru çekildi, başını eğdi ve hafifçe somurttu.

Ama nedense bu davranış onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

Kiyoka kaşlarını çatı ve Miyoyu elinden tutup daha da yakına çekti.

"Kafan bulutlarda yürürsen tökezlersin." "Özür dilerim."

"Özür dileme, sadece adımlarına dikkat et. Dışarısı karlı ve kaygan."

"Tamam."

Sonra yavaşça yürümeye başladı, eli hâlâ onun elinin içindeydi.

Neyse ki şu anda eldivenleri vardı. Aksi takdirde, yüksek vücut ısısını fark edebilirdi.

Miyo ve Kiyoka yanlarından giden beyaz kış manzarası eşliğinde yürüdüler.

Yeni Yıl için gittikleri tapınak, başkentin merkezinden biraz uzakta, evlerine daha yakın bir yerdeydi.

Başka bir yıl olsa, Kudou ailesinin nesillerdir ziyaret ettiği eski başkentteki tapınağa giderlerdi. Ancak bu gelenekleri onurlandırmak bu yıl imkânsızdı.

Çünkü Naoshi Usui ve Üstün Yetenekliler Topluluğu'nun oluşturduğu tehdit çok büyüktü.

Sadece Miyo'yu Rüya Görüşü için hedef almıyorlardı, aynı zamanda imparatoru da kaçırmışlardı.

İmparatorluk vatandaşları, hükümdarlarının imparatorluk tahtından kaybolduğundan habersiz, yeni yılı karşılıyor ve tatilin tadını çıkarıyorlardı.

...Takaihto sayesinde yeni yılı Kiyoka'yla böyle geçirebiliyorum.

Yüzündeki sıcaklık giderek azalan Miyo, Kiyoka'yla kendisinin birbirine kenetlenmiş ellerine bakarken çarpan kalbini sakinleştirdi.

Usui'nin yıl sonuna doğru Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonuna yaptığı saldırıyla ilgili anıları hâlâ zihninde tazeydi.

Geriye dönüp bakıldığında, bu saldırının Üstün Yetenekli Cemaat'in İmparator'u, duvarları arasında adeta hapsedildiği İmparatorluk Sarayı'ndan kaçırmak için yaptığı bir hile olduğu anlaşılıyor.

Normalde, bir imparatorun kaçırılması eşi benzeri görülmemiş bir ulusal kriz olurdu. Günü bu şekilde huzur içinde geçirmek neredeyse imkansız olurdu. Bunun yerine, ortaya çıkan kargaşa tüm ülkeyi alt üst eder, vatandaşlar Kiyoka gibi askeri personel ile birlikte imparatoru aramak zorunda kalırdı.

Ancak Takaihto, imparatorun kaçırılmasıyla ilgili her şey hakkında katı bir yayın yasağı emri çıkarmıştı.

Hükümete dahil olanlara bile herhangi bir bilginin ifşa edilmesi kesinlikle yasaktı ve kararnamesini çiğnemenin ağır sonuçları olacağını bilen herkese bildirmişti. Miyo sıradan bir sivil olsa da, bu durum onun için de geçerliydi.

Halk hiçbir koşulda bilgilendirilemezdi. Bu Takaihto'nun kararıydı.

Seçkin askeri personel Aralık ayı boyunca imparatoru gizli bir şekilde aramak için seferber edilmiş olsa da, yıl sonunda operasyon büyük ölçüde durduruldu ve onlara da bol miktarda yıl sonu tatili verildi.

"Um,
Kiyoka." "Ne
oldu?"

"...Um, şu anda bu kadar rahat olmanın sorun olmadığından emin misin?" Miyo mırıldandı ve Kiyoka yürümeye devam ederken sessizce ona baktı. Solgun gözleri son derece sakindi.

"Takaihito izin verdiğiinde öyle olmadığını düşünemiyorum." "Majestelerinin durumuna rağmen mi?"

"Evet. Eğer imparatorun güvenliğı gerçekten tehlikedeyse, Prens Takaihito bunu İlahi Vahiyle tespit edebilir. Bunu görmezden gelecek biri de değildir."

Miyo'nun bakış açısına göre, imparator esasen onun düşmanıydı.

Annesi Sumi Saimori hayattayken Usuba ailesine karışmasaydı, Miyo'nun çektiğı zorlukların yarısı bile yaşanmazdı. Acı çekmeden bir hayat yaşayabilirdi.

Gerçi böyle bir şey olsaydı belki de hiç doğmamış olacaktı.

Her halükarda, Miyo imparatora saygı duymasa da, hiç tanışmadıkları için ona karşı güçlü bir kızgınlık da hissetmiyordu.

Ancak acı verici bulduğı şey, imparatorun kaçırıldığını bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kalmasıydı.

...Hayır, bu tam olarak doğru değil.

Miyo bir iç geçirdi.

Gerçek şu ki, aslında neler olup bittiğini biliyordu. Sadece duygularıyla yüzleşmekten kaçınmak için bir bahane aramaya çalışıyordu.

Miyo hala elini tuttuğı nişanlısına hafif bir açıyla baktı ve uzun at kuyruğunun omurgası boyunca salınışını izledi.

Usui'nin Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ne baskın yaptığı zaman... kalbinde bir duygu açıkça kabarmıştı. Dün gece öpüşüklerinde hissettiğı o sıcak duyguyla aynı duyguysa bu.

Bu duygunun gerçek formunun bilincine kendini nasıl idare edeceğini bilemeyecekmiş gibi hissediyordu, bu yüzden onu çok derinlemesine keşfetmekten kaçınmaya devam etti.

"Miyo."

"E-evet?!"

Nişanlısının konuşması onu ürküttü ve dudaklarından garip bir ses çıktı. Sonunda soğuyan yanakları, şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı yeniden ısınmıştı.

"Ahh... şimdi bu konuda yorum yapmalı mıyım?"

Kiyoka'nın bıkkın sesi onu daha da utandırdı. "Hayır, lütfen, lütfen bir şey söyleme."

Kafası bulutlarda dolaşp bu utanç verici düşüncelere odaklanamazdı. Miyo kendini sıkı sıkıya tembihledi.

"Bu durumda, belki de bu sabahki tuhaf davranışınız hakkında daha fazla baskı yapmasam daha iyi olur."

"K-Kiyoka..."

Her zaman yaptığı gibi her şeyin iç yüzünü görmüştü. Yüz ifadesinin sevinç ve depresyon arasında gidip gelmesinin nedeni de buna dahildi.

Miyo konuşamayacak kadar şok olmuş bir halde öylece dururken, Kiyoka derin bir oh çekti ve sırttı.

"Bana cevap vermek istemezsen umurumda değil. Görünüşe göre bugün o gün değil."

"....."

Bu noktada sadece sessiz kalabildi.

Bu, Kiyoka'nın ona şimdilik bazı şeyleri görmezden geleceğini ama eninde sonunda duygularıyla yüzleşmek zorunda kalacağını söyleme şekliydi.

/...

Miyo böyle bir soruyla karşılaşacağı günün geleceğini hiç düşünmemişti.

İlk başta, sadece Saimoris'ten kaçma fikri bile onun için yeterliydi. Bunun üzerine bir de huzurlu bir hayat yaşayabilmek en büyük nimet olabilirdi.

Yine de bunun ötesinde, hak ettiğinden çok daha büyük bir mutluluk olduğunu hayal edememişti. Ulaşamayacağı hiçbir şey olmamalıydı.

Artık ne yapacağından emin değildi.

Miyo ve Kiyoka, başkentin sınırına yaklaşmadan önce sakin tarım arazisi yollarından yavaşça geçtiler.

Şehrin dış mahalleleri sakindi, ancak tahmin edilebileceği gibi, başkente girdiklerinde tapınakları ziyaret etmeye giden çok sayıda insanla karşılaştılar.

Herkes tatil için lüks kimonolar giymiş, beyaz nefesleri havaya yükselirken gülümsüyorlardı.

Birbirlerinin elini sıktılar ve insanların akışına katıldılar.

"Miyo."

"Evet?"

"Şimdi düşündüm de... Bundan önce yeni yılda ne yaptın?"

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz yaptığı gafın farkına vardı ve yüzünü buruşturarak "boş ver" dedi. Miyo gülümsemekten kendini alamadı.

Onun o tarafına.

Sakarlığının ardındaki nezaket, onunla birlikte olmak istemesine neden oluyordu.

"Sorun değil. Garip bir şekilde, artık o zamanları düşünmek bana o kadar zor gelmiyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten... Yeni Yıl'da malikâneye bakmak için hep geride bırakırdım. Neredeyse tüm hizmetçiler tatil için evlerine giderdi ve ailem-"

Birden aklının bir köşesinde babasının, üvey annesinin ve üvey kız kardeşinin görüntüleri belirdi. Yine de şaşırtıcı bir şekilde, onları ailesi olarak kabul etmenin kendisini sarmallara sokmak yerine ağzında sadece acı bir tat bıraktığını fark etti.

Miyo yeni yılı pek sevmezdi.

Saimori malikânesindeki herkes yeni yıl kutlamalarıyla meşgul olduğundan, yılın ilk üç gününde işler normalde olduğu kadar zor değildi. Ancak o dönem sona erdiğinde

üvey annesi ve üvey kız kardeşi ona normalden çok daha sert davranırdı, sanki selamlaşma turlarının bastırılmış öfkesini dışarı çıkarıyorlarmış gibi.

Saimoriler dışarıdayken evde kalan birkaç hizmetçi Miyo'ya nazik davranır, hatta ona geleneksel Yeni Yıl yemeklerinden biraz verirlerdi. Ancak daha sonra onu bekleyen acıyı düşünmek bile bu mevsime karşı sadece olumsuz duygular beslemesine neden oluyordu.

O üçü gitti diye özel bir muameleye ihtiyacı yoktu. Yeni Yıl hiç olmasaydı her şey daha iyi olurdu. Kalbindeki bu düşüncelerle, tüm zamanını odasına kapanarak geçirecekti.

"Ailem her zaman yeni yıl kutlamaları için dışarıdayken, ben her zamanki görevlerimi yerine getirmek için malikanede kalırdım. Tatil her zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçerdi."

Kiyoka'nın büyük elinin sıcaklığını hissetti ve kendini rahatlatı. geldiğinde gülümsedi.

O anki dürüst duygularını nazik nişanlısına açmaktan çekinerek, ona oldukça kısa ve açık bir cevap vermişti.

Ama bu onun için sorun değildi. Kiyoka'nın geçmişte yaşadığı ve onu zifiri karanlık bir bataklığa sürükleyebilecek gibi görünen çirkin duyguları bilmesine gerek yoktu.

Miyo'ya bu sıcaklığı ve içindeki tüm kiri ve çamuru kovacak kadar parlak bir ışık vermişken nasıl üzüntüden bahsedebilirdi? Miyo'nun söyleyeceklerini içtenlikle dinledi, bu yüzden ona acı verecek bir şey söylemek için yoldan çıkmasına gerek yoktu.

"Oh. Yani bu hiç Yeni Yıl tapınak ziyaretine gitmediğiniz anlamına mı geliyor?"

"Bunu yaptığımı dair hiçbir anım yok ama sanırım annem hayattayken beni de yanında getirmişti. Ama ondan sonra... Hana ile birlikte evimizin sunağında dua ederdim. Ailemin işinden ayrıldıktan sonra da kendi etmeye devam ettim."

Ailesinin malikanesinin salonunda, sadece ailesi evden uzaktayken veya bir gezintideyken kullandığı bir ev tapınağı vardı. Tanrılara dua ettiği tek yer orasıydı.

Kiyoka kaşlarını çatı, yüzünde derin bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı.

"Dürüst olmak gerekirse, buna Yeni Yıl tapınak ziyareti denip denemeyeceğinden bile şüpheliyim."

"...Gerçekten de. Şimdi düşündüm de, haklısın..."

Kudou ailesinin kökenleri, eski başkentte sık sık Şinto ayinlerine katılan saray soylularına dayanıyordu ve bu da Miyo'nun daha da utanmasına neden oluyordu.

"Sorun değil, sanırım. Bu yıldan , bir tapınakta saygılarını düzgün bir şekilde sunabileceksin. Kaçırdığın tüm yılları telafi edecek kadar dua ettiğinden emin ol, tamam mı? Bak, işte burada."

Kiyoka'nın bakışlarını takip etti ve büyük bir tapınakla göz göze geldi.

Yapının devasa çatısı ve hasır *şimenawa* ipi özellikle dikkat çekiciydi. Onları torii kapısından çıkaran taş döşeli yol, sunu kutusuna doğru bir sıra oluşturmuş insanlarla doluydu.

Bu tapınak hiçbir şekilde şehrin en büyüğü değildi ve başkenti çok daha iyi temsil eden etkinlikler ve ayinler düzenleyen başka tapınaklar da vardı. Buna rağmen bu kadar çok insanın burada olması gerçekten de şaşırtıcı bir şeydi.

"Vay be...!"

"Şimdi kaybolma."

İbadet edenlerin sırasına girdiler ve büyük kalabalığın uğultusunu dinleyerek sıralarının gelmesini

Miyo ne kadar beklediklerinden emin değildi ama sonunda sıra onlara geldi. Çantasından birkaç bozuk para çıkardı ve onları adak kutusuna attı.

Kiyoka sunusunu kutuya attıktan sonra onunla birlikte eğildi ve ardından ellerini iki kez birbirine vurdu. Ritüeli teorik olarak bilmesine rağmen, ellerini bir araya getirip tapınağın tanrısıyla konuşurken ibadet adabına aşina olmadığı için yine de gergin hissediyordu.

Buradan sonra ne yapmam gerekiyor?

Tabii ki, tanrı ona hiçbir cevap vermedi.

Yine de onlarla konuşmaktan kendini alıkoyamadı.

Kiyoka ile birlikte olmak istiyorum. Bu tek başına yeterli değil mi?

"Aşk" birçok şekilde karşımıza çıkıyordu. Arkadaşlık, şefkat, aile sevgisi. Peki Kiyoka'ya karşı hissettiği duygular neydi?

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu ve başka kadınlar ona yaklaştığında kıskanıyordu. Onunla sonsuza dek birlikte olmayı arzuluyordu. Bu duyguya bir isim vermek gerçekten doğru muydu?

Korkuyorum.

Göğsünde taşıdığı aşkın şeklini keşfetmek dehşet vericiydi.

Miyo, insanlar arasında değiş tokuş edilen duyguların yoğunluğunu ve çirkinliğini çok iyi biliyordu. Ayrıca bu duyguların başkalarını da sürükleyebileceğini, erozyona uğratabileceğini ve bir talihsizlik kaynağı haline gelebileceğini de biliyordu.

Tam düşüncelerine daldığını hissettiği anda Kiyoka omzuna hafifçe vurarak onu gerçeğe döndürdü.

"Miyo, iyi misin?" "Oh, evet..."

Ellerini aceleyle aşağı indirerek bir kez eğildi ve yoluna devam etti. Basit bir dua için çok uzun zaman harcamıştı.

Kiyoka, arkalarındaki ibadet edenlerin sinirli bakışlarından kaçmak istercesine onu elinden tutup sıranın dışına çıkardı.

"im, Kiyoka."

"Sorun değil, ama... Tam olarak ne için bu kadar hararetle dua ediyordunuz?"

Kalbi küt atmaya başladı.

Söyleyemedi. Ona söylemesi mümkün değildi. Miyo, Yeni Yıl tapınak ziyaretini kirli düşüncelerle kirletmiş gibi hissederek her şeyi yeniden düşündü.

Bunlar kendi yüreğinin dertleriydi, bir tanrıdan yardım istemek yerine tek başına düşünmesi gereken şeylerdi.

Birdenbire davranışından utanan Miyo gözlerini yere dikti.

"Şey... şey..."

Dürüstçe cevap verirse Kiyoka kesinlikle dehşete düşecekti. Ayrıca, en beri bu konuda ona karşı açık sözlü olamazdı.

"Ben, ..." diye başladı Miyo.

Kiyoka, "Her yıl İmparatorluk'ta barış ve huzur olması için dua ediyorum," diye araya girdi.

"Bu, dilemek için harika bir şey."

Bir asker için ne kadar da uygun. Miyo onun neden birdenbire bunu kendisine söylediğini anlamadı, ama onun ne kadar muhteşem bir insan olduğuna hayranlık duyarken bile devam etti.

"Yine de bu yıl fazladan bir dilek ekledim."

Belki de soğuk yüzündendi ama başını eğip gökyüzüne baktığında kulakları hafifçe kızarmıştı.

"Kiyoka?"

"...umarım seninle... yapabilirim."

Cümlesinin en önemli kısmı duyulmuyordu, sesi alçak ve boğuktu.

Yine de Miyo dilini tuttu, ondan kendini tekrar etmesini isteyemedi. Ne söylediğini hayal edebiliyordu.

Eminim o da benimle aynı hisleri paylaşıyordur.

Onunla birlikte olmak istiyordu. Sonsuza dek, bu hayatı sona kadar.

Miyo, arkasındaki tapınakta gizlice bir dilek daha diledi.

Miyo ve Kiyoka dualarını bitirdikten sonra, iki yanı dükkânlarla çevrili tapınağa doğru sözsüz bir şekilde geri yürüdüler.

Tapınak alanına doğru uzanan ibadet kuyruğu son derece uzundu ama aynı zamanda sokaktaki tezgâhlarda da epey bir kalabalık vardı.

Miyo kendini, her boyda *daruma* bebekleri, süslü şeytani oklar ve bambu tırmıkların yanı sıra Yeni Yıl için diğer iyi şans tılsımlarını satan satıcılara dikkatle bakarken yakaladı.

"Gözüne bir şey mi çarptı?" Kiyoka sordu.

"Ah, şey."

Etrafına baktı ve sadece küçük çocuklardan oluşan kalabalıkta başka kimsenin mallara kendisi kadar dikkat etmediğini gördü.

Miyo kekeledi, yaşıtı bir kadına yakışmayan davranışından dolayı yüzü kızardı.

Başının üstünden küçük bir kıkırdama duydu.

"İstediğin kadar bakabilirsin."

"Um, ama bu utanç verici, bu yüzden..."

Konuşurken ona baktı ve o da ona gülümsedi. Ancak birbirlerinin gözlerinin içine bakmalarından bir an sonra, kalabalığın koşturması arasında ani bir kargaşanın koptuğunu duydular.

Hayır, tam olarak öyle değildi. Miyo'nun dikkatini kalabalığın keskin sesleri çekmiş olsa da, nişanlısı keskin gözlerini kalabalığın bir bölümüne önceden sabitlemişti bile.

"Kiyoka?" diye sordu.

"Bir Grotesquerie hissedebiliyorum." "Böyle bir yerde mi?"

"Doğru..." diye kaşlarını çatarak belli belirsiz cevap verdi.

Miyo, kalabalığa dönmeden önce onun anlaşılmaz tepkisi karşısında başını eğdi.

Kimonolarına ve paltolarına sarınmış bir grup insan, bedenlerin akışının seyredildiği yerde bir halka oluşturmuştu. Ortada bir tür sokak sanatçısı mı vardı? Çemberdeki insanlar merkezdeki birkaç kişiyi izliyor gibi görünüyordu.

Kalabalığın diğer tarafını iyi göremiyordu. Ama söyleyebildiği kadarıyla, Kiyoka'nın bahsettiği Grotesquerie'den hiçbir iz yoktu.

"Bir tür toplantıya benziyor." "Hayır. Bu
Üstün Yetenekliler Topluluğu olmalı."

Miyo'nun nefesi boğazında düğümlendi.

Bu şu anlama mı geliyor?

Birden aklına okuduğu bir gazete haberi geldi.

İmparatorun kaçırıldığı günden bu yana, Üstün Yetenekliler Cemaati hızla nüfuzlarını genişletmeye başlamıştı; öyle ki başkent halkı artık onların varlığından haberdardı.

Üstün Yetenekliler Topluluğu, Miyo'nun annesi Sumi Saimori'nin eski evlilik adayı Naoshi Usui tarafından yönetilen emperyalizm karşıtı bir örgüttü.

Miyo, kendisini Kurucu olarak adlandıran Usui ile bir kez tren istasyonunda, bir kez de Özel Anti-Grotesquerie Birimi karargahına sızdığında yüz yüze gelmişti. Ancak, bu iki karşılaşma onun oluşturduğu tehdidi anlaması için fazlasıyla yeterliydi.

Bu sırada İmparatorluk vatandaşları Usui'nin örgütünün imparatoru kaçırdığından tamamen habersizdi.

Sonuç olarak, Üstün Yetenekliler Cemaati, sahip oldukları Hediyelerin insanüstü güçlerini kullanarak yeni bir dünya inşa edeceklerini iddia ederek sağda solda takipçiler kazanıyordu.

Elbette herkes onları desteklemedi, zira iddialarını şüpheli saçmalıklar olarak nitelendiren pek çok vatandaş vardı.

Ancak örgütün sinsi faaliyetleri gizlendiğinden, toplumun genelinin propagandalarına ilgi gösterdiği inkar edilemezdi.

Miyo ringin ortasına baktı ve siyah paltolara sarınmış üç kişi gördü. İçlerinden biri gür bir sesle bir mesaj yayınlıyordu.

"Biz Üstün Yetenekliler Topluluğu'ndan bir barış gücü ekibiyiz. Herkes lütfen şuna bir göz atsın" dedi.

Siyah giysili ikinci bir adam hintkamışı bir kuş kafesine benzeyen şeyi kaldırdı.

Anında başka bir kargaşa patlak verdi ve yaygaraya karışan çığlıklar duydu.

Miyo hemen kendi çığlığını geri yuttu. "Bu da ne...?"

Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir yaratık kafesin içinde kıvranıyordu.

Tüm vücudu koyu kahverengi, neredeyse siyahtı ve üzerinde beyaz lekeler vardı. İlk başta bunun dört ayaklı bir yaratık olduğunu düşündü ama daha yakından incelediğinde maymunla kuş arası bir şey gibi görünüyordu.

Sırtında iki kanat vardı. Ön ayakları beş parmaklıydı ve kürkle kaplıydı, arka ayakları ise üç parmaklı kuş ayaklarıyla son buluyordu. Yüzü koyu renkli tüylerle çevriliydi ve tıpkı bir maymununki gibi kırmızı renkteydi, ancak dudakları siyahtı. Yaratık garip bir çığlık daha attı.

Bir Grotesquerie mi görünüyor? Korkunç bir şey.

İçgüdüsel bir korku bağırsaklarının derinliklerinden kabardı ve vücudunu soğuk bir ürperti kapladı.

"İnanılır gibi değil. Her şeyin yanlarına kâr kalacağını sanıyorlar."

Kiyoka kaşlarını hafifçe çatarak göğüs cebinden bir parça beyaz kağıt çıkardı ve birkaç familiar yaptı. Bir an sonra, sayısız familiar elinden yukarı doğru yükseldi ve rüzgarda süzülür gibi uçup gitti.

Nişanlısının yüzünde birkaç dakika önceki sakin ve huzurlu ifade gitmiş, yerine bir askerin tüyler ürpertici ama tertemiz çehresi gelmişti.

"Kiyoka."

"Merak etmeyin. Az önce onları nöbetçi kişiye rapor ettim. Üstün Yetenekliler Cemaati bu şekilde açıkta cesurca hareket ediyor olabilir, ancak yine de üyeleri görüldükleri yerde tutuklanacak bir suç örgütüdür."

Miyo başını salladı, hâlâ şoktan hafifçe titriyordu.

Barışı koruma ekibi olduklarını iddia eden bir grup adam konuşmalarına devam etti.

"Bu, İmparatorlukta çok eski zamanlardan beri var olan bir canavar. Biz onlara 'Groteskler' diyoruz, ancak şeytanlar ya da ruhlar olarak da bilinirler. Kendi hallerine bırakılırlarsa insanlara zarar verirler."

Adamın hareketleri ve sesindeki otorite ona garip bir inandırıcılık hissi veriyordu.

Kalabalık sunumdan pek etkilenmemiş olsa da, birçoğu yine de merakla izliyordu.

"Kiyoka... neden o Grotesquerie'yi görebiliyorum?" Miyo şok içinde sordu.

Miyo yirmi yıllık hayatında ilk kez bir Grotesk görüyordu. İlk kez bir Grotesquerie'ye bakıyordu.

Ruh-Görme Yeteneğinden yoksundu, bu yüzden bir Grotesquerie'nin korkunç şeklini algılaması imkânsız olmalıydı.

Miyo etrafına bakındı ve Grotesquerie'nin formunu gözlemleyebilen tek kişinin kendisi olmadığını gördü. Yetenekli Cemaat adamlarının etrafını saran ve kendilerinin de Ruh Görüşüne sahip olduklarından şüphe duyduğu insanlar dehşet ve merak içinde kuş kafesini işaret ediyordu.

Kiyoka elini çenesine götürdü ve kadının sorusu üzerinde düşündü.

"Bu fenomen hakkında şimdiden bir dizi rapor aldık. Hâlâ araştırılıyor, ancak Üstün Yetenekli Cemaat Ruh-Görüşü olmayan insanlara Groteskleri göstermek bir teknik yaratmış ya da ne olursa olsun görülebilen Groteskler yaratmış olabilir."

"Böyle bir şey mümkün mü?"

Kulağa inanılmayacak kadar zorlama geliyordu. Sesi titriyordu.

Usui bile böyle fantastik bir teknik geliştiremezdi, değil mi?

Yalnızca Ruh-Görüşüne sahip kişiler veya daha da büyük bir güce sahip olanlar - Hediye kullanıcıları - Groteskleri çıplak gözleriyle gözlemleyebilirdi. Miyo dışında, bu gerçeğin dışına çıkanlar inanılmaz derecede nadirdi.

"Bilmiyorum. Ancak Üstün Yetenekliler Cemaati, Yetenek ve Grotesquerie araştırmalarında bizden iki ya da üç adım öndeler. Mantıklı olan

Bizim kavrayışımızın ötesinde bir teknolojiye sahip olabileceklerini varsayalım."

Kiyoka'nın sabırsız mırıltısını duyan Miyo, hayal kırıklığı ve kızgınlığın yanı sıra hafif bir özlemin de karışımı olan rahatsızlığın üstesinden geldi.

Miyo, hala gururla konuşmalarını sürdüren Üstün Yetenekli Cemaat üyelerine biraz öfkeyle baktı.

Eğer bu teknikler varsa, o zaman ben bile...

Özlemini ama asla elde edemeyeceği Ruh-Görüsü yeteneği.

Ona sahip olsaydı her şeyin ne kadar farklı olacağını kaç kez düşünmüştü?

Şu anda bile bunu arzuluyor, Kiyoka ve diğerlerinin görebildiği aynı manzarayı görme fikrine kafayı takmış durumdaydı.

Üstün Yetenekliler Cemaati haksızlık yapıyor.

Bu tür bir gösteri, yetenekleri olmayanların arzularını harekete geçiriyordu. Bunun onların taktiği olduğunu bilse bile, kıskanmaktan kendini alamadı.

Kiyoka'nın elini bilinçsizce sıkarken eli hafifçe titredi. Kiyoka da onun elini nazikçe sıkarak onu yatıştırmaya çalıştı.

"Miyo."

"Evet?"

"Bu iyisin."

Ses tonu kararlı ve son derece istikrarlıydı. Sesindeki güç onu ürkütmüştü.

"Kiyoka..."

Sözleri onu her zaman cesaretlendirirdi. Miyo göğsünde yanan kıskançlığın yavaş yavaş sönmeye başladığını hissetti, sonra gözlerini bir kez daha kalabalığa çevirdi.

Üstün Yetenekliler Cemaati'nin konuşması hâlâ devam ediyordu.

"Bu Groteskler çok eski zamanlardan beri İmparatorluğumuzda yaygın olarak bulunmaktadır. Yine de hükümet umutsuzca varlıklarını gizlemeye çalıştı ve onları proaktif bir şekilde bertaraf etmeyi ihmal etti

ve oluşturdukları tehdidi görmezden geliyorlar. şu anda bile bizi tehlikeye atmaya devam ediyorlar!"

Endişeli sesler titreyerek kalabalığa yayıldı.

Durumu tam olarak kavrayan herkes iddialarının saçma olduğunu anlayacaktır.

Hükümet Grotesklerin varlığını aktif olarak gizlemiyordu. Gerçekte, doğaüstü yaratıkların var olduğunu açıklasalardı çoğu insan hükümete inanmazdı.

Dahası, onları ortadan kaldırmayı kesinlikle ihmal etmiyorlardı. Kiyoka'nın birimi sadece gereksiz kan dökölmesinden kaçınıyor, hepsini gelişigüzel yok etmek yerine sadece acil tehdit oluşturan Groteskileri yok ediyordu.

Ülkenin her yerinde Groteskler olduğu gerçekten de doğruydu. Ancak, hükümet insanlara zarar vermeyenleri öldürme yoluna gitmiyordu. Miyo bunun saygın bir yöntem olduğunu düşünüyordu.

Buna karşılık, Üstün Yetenekliler Topluluğu, insanlara asla zarar vermeyenler de dahil olmak üzere tüm Grotesklerin onaylıyordu.

Miyo onların iddialarına katılmayı gerçekten imkânsız buldu.

Etraftaki huzursuzluktan memnun olmuş görünen halkanın ortasındaki Üstün Yetenekli Cemaat üyeleri daha empatik bir şekilde konuştular.

"Ancak, Yetenekli Cemaat ve onun barışı koruma ekipleri farklıdır. Biz Hediyelere, bu Gariplikleri yok etme gücüne sahibiz ve kalplerinde gerçek adalet olanlara kendi yeteneklerini bahşediyoruz. Ayrıca insanlığa düşmanlık gösteren canavarları da proaktif bir şekilde yok ediyoruz. Hepinizi koruyacağımıza söz veriyoruz! şimdi lütfen dikkatinizi buraya verin."

Kafesteki Grotesquerie'yi havaya kaldırdılar.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, koyu kahverengi yaratık tiz bir çığlık attı ve sağa sola savruldu.

"şimdi size bu Groteskleri öldürmek için kullandığımız tanrıların işlerini göstereceğim. Bu, seçilmişlere verilen bir güçtür.

Tüm insan bilgisine meydan okuyan bir armağan. Gözlerinizi dört açın ve buna tanık olun!"

Kuliste bekleyen siyah giysili üçüncü adam öne çıktı ve sağ elini havaya kaldırdı. Ardından kuş kafesinin dibinden yavaşça sulu bir madde sızdı.

Seyirciler arasından şok çığlıkları yükseldi.

Sıvı bir Yeteneğin ürünüydü - arkasında hiçbir hile ya da el çabukluğu yoktu. Su, Grotesquerie'nin vücudunun yarısını kaplayana kadar kafesin içinde birikmeye devam etti.

"Kiyoka..."

Miyo hiç düşünmeden koluna yapışarak ona seslendi.

Bu hızla giderse, adamın Hediyesi kafesteki Groteskeri öldürecekti. Grotesklerin fiziksel bir bedeni yoktu. Yine de, kafesin içinde açıkça yaşayan bir varlık vardı.

Bunun vahşi bir hayvanı anlamsızca vurmaktan hiçbir farkı yoktu. Bu teknik olarak yasadışı olmasa bile, kesinlikle övgüye değer bir davranış da değildi.

Göğsü huzursuz bir tedirginlikle çarpıyordu.

Tam olarak korkmuş ya da üzgün değildi. Bu düpedüz korkunç bir duyguydu.

"Bekle. Buradalar."

"Ha?"

Miyo, Kiyoka'nın baktığı yöne döndü.

Orada, tanıdık askeri üniformalar giymiş bir grup gördü.

"Evet, evet, üzgünüm. Geçmemize izin vererseniz, lütfen ve teşekkür ederim!"

Godou grubun başındaydı ve kalabalığa rahatça sesleniyordu. Arkasında Miyo'nun Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nden tanıdığı başka yüzler vardı.

"Biz İmparatorluk Ordusu'nun Özel Anti-Grotesquerie Birimiyiz. Lütfen yol açın."

Seyirciler, *İmparatorluk Ordusu* sözlerini duyduktan ve bir grup asker gördükten sonra dikkat çekici bir şekilde caddenin kenarına çekildiler.

üniformalı adamlar.

"Pekâlâ millet, işe koyulma zamanı. Bu adamları tutuklayın."

"Evet."

Godou'nun fazlasıyla özensiz talimatlarını takip eden Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyeleri, Yetenekli Cemaat üyelerini tutuklamak amacıyla kalabalığın arasından ilerledi.

Godou, yüzünde kocaman bir sırıtışla el sallayarak Miyo ve Kiyoka'ya doğru yürümeden önce birkaç dakika boyunca adamlarına göz kulak oldu.

"Bu faaliyeti bildirmekteki işbirliğiniz için çok teşekkür ederiz!" Godou dedi ki.

"Dinle beni," diye inledi Kiyoka, elini alnına götürüp astının şakalarına sinirlenmiş gibi bir ifade takındı.

"Bize burada gerçekten yardımcı oldunuz, söylememe izin verin. İyi Komutan, evet efendim."

"Şimdi şaka zamanı değil."

"Hadi ama, dalga geçmeye devam etmek zorundayım... Başka nasıl devam edebilirim ki?"

Godou omuzlarını sarkıtarak ve iç çekerek kesinlikle bitkin görüldüğünü gösterdi.

Her zaman gülümseyen ve kıkırdayan Godou bu kadar kederli görüldüğüne göre işler ciddi olmalıydı.

"...İşle mi meşguldün?"

Miyo'nun endişeli sorusunu duyan Godou başını şiddetle kaldırdı.

"Evet! Binlerce kez evet! O kadar yoğunum ki ölmeye hazırım. Ve daha yılın başındayız!"

"Şikâyetlerini ciddiye alma, Miyo."

"Bunu nasıl söylersin?! Sanki bilerek sempati toplamaya çalışıyormuşum gibi konuşuyorsun!"

Kiyoka'nın, öfkeyle yere vurmaya hazır görünen Godou'ya attığı bakış son derece soğuktu.

"Haksız mıyım? Her zaman saçmalıyorsun, şimdi ne farkın var?"

"Ama bu yeni yıl! Görevde olmamız bu şekilde sömürölmeye katlanabileceğim anlamına gelmiyor!"

"Bunun için gönüllü oldun. Ve bana uzun süreli sağlık iznini telafi etmek için tüm enerjini işe vermek istediğini söyleyen de sendin."

Kiyoka'nın sert cevabı üzerine Godou iki eliyle yüzünü kapattı ve inledi. "Korkunç, neyle uğraşmak zorunda olduğumu bir dinleyin."

Özel Anti-Grotesquerie Birimi gerçekten meşguldü, ancak performansının Godou aslında iyi görünüyordu.

Bununla birlikte, Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin müdahale süresi gerçekten de hızlıydı.

İnanılmaz. Her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar hallettiler.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi gelir gelmez Yetenekli Cemaat üyeleri götürölmeye başlandı. Miyo'nun endişelendiğı kafesteki Grotesquerie, askeri personelden birinin elinde çoktan güvendeydi.

Doğauştü bir yaratığın güvenliğı konusunda endişelenmek garipti ama onun yok edilmekten kurtulabileceğini ummuştı.

Yetenekli Cemaat üyelerinin etrafında oluşan kalabalık da ya korkudan ya da askeri baskının coşkularını azaltmasından dolayı yavaş yavaş azalmaya başladı.

Bu sefer şey yolunda gitmişti ama bu buzdağının sadece görünen kısmıydı.

"Şaka bir yana, Üstün Yetenekliler Topluluğı'nun faaliyet alanı gittikçe genişliyor ve bu tür konuşmalar ve Grotesquerie tasarruf gösterileri daha fazla sayıda gerçekleşiyor. Şu anda biraz izin alabilmeniz için hâlâ yeterli hareket alanımız var Komutan, ancak siz olmadan her şeyi idare edemeyecek hale gelmemiz uzun sürmeyecek," dedi Godou ve Kiyoka sakince başını salladı.

"Doğru. Normal insanların bu Groteskleri nasıl görebildiğini öğrenmeye yaklaştık mı?"

"Emin değilim. Elimizde herhangi bir örnek yok, bu nedenle sahip olabileceğimiz hipotezleri kanıtlamak zor olacaktır. Bu kez, zarar görmemiş olsa da, söz konusu Grotesklerden birini ele geçirmeyi başardık, yani..."

Godou garip bir şekilde sözünü kesti ve Miyo'ya yan gözle baktı.

Godou'nun anlattıklarından, Miyo kafese kapatılan Grotesquerie'nin üzerinde deney yapılacağını tahmin edebiliyordu. Godou onu gücendireceğinden endişelenmiş olmalıydı.

Ancak Miyo bile güzel sözlerin toplumu harekete geçirmek için yeterli olmadığını biliyordu.

"Benim için endişelenmeyin. Lütfen devam edin."

"Özür dilerim... Sanırım bir tür araştırmayla ilerleyecekler. Yine de, Üstün Yetenekliler Topluluğu'nun bilgi seviyesine muhtemelen imkansız olacaktır."

"Sanırım haklısınız. Merkeze döndüğünüzde, soruşturmaya derhal başlamalarını istemenizi istiyorum," dedi Kiyoka.

"Anlaşıldı."

Godou başıyla selam verdikten sonra diğer birim üyelerinin durduğu yere döndü. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, Kiyoka daha iyi bir ast isteyemezdi.

Kiyoka hafifçe sinirlenmiş görünerek perçemini karıştırdı. "Miyo. Özür dilerim ama-"

"Biliyorum. Sorun değil."

Miyo nişanlısının düşüncelerini doğru bir şekilde tahmin edebildi ve o sözünü bitirmeden başını sallayarak cevap verdi.

Bu durumla karşılaştıkları ve Kiyoka ona bunu orduya bildireceğini söylediği andan beri biliyordu.

"Al bunları."

Ona katlanmış üç küçük beyaz kâğıt parçası uzattı. Tıpkı familiar yaratmak için kullanılan kâğıtlara benziyorlardı.

"Sana daha önce verdiğim gelişmiş koruyucu tılsım sende var, değil mi?"

"Evet."

Bunlar acil bir durum için yaptığı tanıdıklardı.

Miyo'nun Ruh-Görüsü olmasa da, kendisi de zar zor da olsa bir Hediye kullanıcısıydı. Ortalamanın biraz üzerinde bir sanat kullanıcısının yeteneklerine sahipti. Buna ek olarak, Kiyoka koruyucu tılsımlarında, güçlerini çağırmasına yardımcı olan bazı iyileştirmeler yapmıştı.

Sıfırdan bir tanıdık yapmak onun için hâlâ zordu ama biraz yardım aldığı sürece en azından doğaüstü aygıtları kullanabilirdi.

"Geri dönmem biraz zaman alabilir ama burada beklemeni istiyorum. Seni gözümün önünden ayırmamaya çalışacağım ama bir şey olursa bunu kullanmalısın."

Bu sözlerle birlikte onun yanından ayrıldı. Kiyoka'nın dağılmakta olan kalabalığın arasından geçerek astlarının peşinden gitmesini izledi.

Miyo kalbinde bir yalnızlık sızısı hissetti.

Ama iş başa düştüğünde, Kiyoka onun nişanlısından önce ülkeyi ve vatandaşlarını koruması gereken bir askerdi.

Yalnız kalmak istemediği için bencilce onun yanında kalması konusunda ısrar edemezdi.

Kiyoka her zaman ve her şeyden önce onun güvenliğini düşünüyordu. Yetenekli Komünyon üyelerini fark ettikten sonra bile, Kiyoka'nın güvenliğini her şeyin üstünde tutmak için onları hemen durdurmaya çalışmadan Godou'nun grubunu olay yerine çağırdığından emin olmalıydı.

Kiyoka'nın birim üyelerine emirler yağdırdığını iyice görmüştü.

şu anda bile, Miyo'nun kendini savunabileceğinden ve görüş alanından çıkmayacağından emin olmak için zahmete giriyordu. Miyo'yu Usui'den korumak için elinden geleni yapıyordu.

Bu nedenle, bir asker eşi olmaya kararlı biri olarak, onu sessizce yoluna göndermekten başka seçeneği yoktu.

Benim de mutlu ve kaygısız olmaya gücüm yetmez.

Miyo kâğıt parçasını göğsüne yakın bir yerde sıkıca kavradı.

Ertesi sabah bütün gazetelerde aynı ana vardı: "Yeni Yıl Gününde Tapınakta Görülen Garabet."

Her makalenin amacı Üstün Yetenekliler Cemaati'nin faaliyetleri hakkında ayrıntılı bir tanıtım yapmaktır ve Groteskilerin ne olduğu sorusuyla tamamen meşguldüler.

Ancak diğer makaleler hükümeti ve orduyu eleştirel bir bakış açısıyla ele alarak, Groteskler ve Hediyeler'in varlığını şimdiye kadar gizli tuttukları için onları açıkça sorguladı.

Doğal olarak Kiyoka sabahın erken saatlerinden beri yüzünü buruşturuyordu. Miyo kahvaltıyı alçak masaya başlarken ne diyeceğini bilemiyordu; *ozoni* çorbası, haşlanmış et ve sebzeler ve turşu yanları. "*Gaah...* Miyo."

"Evet?"

Kiyoka gözlerini gazeteden kaldırdı ve içinin derinliklerinden gelen ağır bir iç geçirdi.

"Bugün karakola gidiyorum. Sen de benimle geliyorsun." "Tamam."

"Kendin okumak ister misin?"

Miyo başını salladı, ona uzattığı gazeteyi açtı ve sayfaları taradı.

Beklediği gibi, *Hediye* ve *Grotesquerie* kelimeleri, düşmanlık uyandıran ifadelerle birlikte azımsanmayacak miktarda sayfadan fırladı.

Makale, hükümetin Groteskileri bertaraf etmek için Özel Anti-Groteskler Birimi adında bir birim kurduğunu belirtiyordu. Ancak haberde İmparatorluğun zorlukla kazandığı paranın

Yetenekli Cemaat'in iddiaları doğruysa, vergiler görevlerini ihmal eden bir kuruluşa aktarıldı.

Neden, neden Kiyoka'nın birimi hakkında yazıyorlar?

İmparatorluk vatandaşlarının çok azı Özel Grotesk Karşıtı Birim'in görevlerini bizzat yerine getirdiğini görmüştü.

Öte yandan, başkentteki herkesin Üstün Yetenekliler Cemaati'nin iddialı propagandasını duyduğuna şüphe yoktu.

Kimin iddialarına inanmak daha kolaydı? Objektif bir bakış açısıyla, bu gibi görüşlerin ortaya çıkması kaçınılmazdı.

Sorun, Hediye kullanıcılarının başlangıçta iyi bilinen bir grup olmamasıydı.

İmparatorların nesilleri İlahi Vahiy Yeteneği'ne sahip olup olmadıklarına göre yönetimlerini devraldıkları için, Yeteneği kullananların varlığı hakkındaki bilgiler hükümet işleriyle ilgilenen seçkin bir grup insanla sınırlıydı.

İmparatorluk vatandaşlarının çoğu veliaht prenslerin nasıl seçildiğinin ardındaki ayrıntıları bilmiyordu ve imparatora ilahi bir soydan geldiğine inandıkları için saygı duyuyorlardı.

Meiji restorasyonundan önce, toplumun üst kademeleri Hediye kullanıcılarının imparatorun emriyle Grotesklerle savaşmasını tamamen doğal kabul etmişti. Ancak bilimin mistik olana üstün geldiği mevcut çağda, Hediyelerin ve Grotesklerin şüpheli saçmalıklar olduğuna karar veren önemli bir soylu grubu bile vardı.

Başka bir deyişle, Grotesquerie görülme sayısı ve onlarla karşılaşma fırsatı geçmişe göre azalmıştı.

Bu yüzden halk, Hediyelerin ve doğaüstü yaratıkların gerçekliği hakkında herhangi bir anlayışa sahip değildi.

Yine de Miyo, sadece Üstün Yetenekliler Cemaati'nin yanında yer alan ve onların iddialarını yayarken orduyu yeterince çaba göstermediği için küstahça eleştiren bu makalelere tahammül etmekte zorlanıyordu.

"Kendini bu kadar üzme," diye mırıldandı Kiyoka, sanki onun karanlık duygularını anlamış gibiydi. "Bu adamdan fazla bir şey bekleyemezsin."

halkın algısı. Uzun yıllar boyunca, Hediye kullanıcılarının varlığından tamamen haberdar olan tek kişi yönetici sınıf ve onların doğrudan astlarıydı. Yanlış anlaşılma konusunda endişelenmek için artık çok geç."

"Ama yaptığın onca şeyden sonra..." diye ısrar etti Miyo.

Eğer Kiyoka insanların kendi birimi hakkında söylediklerini görmezden gelecekse, o zaman mutsuz duygularını nereye koyacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bilinçsizce gözlerinin düşmesine izin verdi ve ağzından ağır bir iç çekiş döküldü.

Bunun üzerine Kiyoka, Miyo'yu neşelendirmek için bir elini omzuna koydu. "Bu konuda endişelenmeyin. Yine de, bu durumla başa çıkmak zor olacak.

halkın tepkisi ileriye dönük olacaktır."

Üstün Yetenekliler Cemaati'nin faaliyetleri bireysel olarak küçük ölçekli olsa da, birçok gözü bir araya getiren alanlarda propaganda yapıyorlardı.

Basın bu hikayeyi haberleştirmeye ve daha da yaymaya devam ederse, kamuoyu görüşünün hükümeti ve orduyu eleştirmeye doğru kayacağına şüphe yoktu.

Günah keçisi olarak seçilen Kiyoka'nın Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin üzerine ne kadar yük binecekti?

Miyo'yu ne kadar neşelendirmeye çalışsa da, Yeni Yıl'ı başlatan sıkıntılı olaylar karşısında melankolik hissetmekten kendini alamıyordu.

"Daha da önemlisi,

Miyo." "Evet?"

"Şu konuştuğumuz şey için hazırlıklara başlayabilir misin?"

Bir anlık şaşkınlıktan sonra, onun neyi anladı.

"Yani... Bekle, gerçekten bunu yapacak mıyız?"

"Prens Takaihito bu fikir konusunda çok hevesliydi. Birçok kişinin buna karşı çıkacağını tahmin ediyorum ancak bu konuda ısrarcı olursa uygulanabilir olacaktır."

Veliaht prens kısa süre önce Miyo ve Kiyoka'ya cesur bir strateji önermişti.

Bu, Yetenekli Cemaat tarafından hedef alınan iki kişiyi, kendisini ve Miyo'yu, korumalarını güçlendirmek ve yoğunlaştırmak için aynı yere yerleştirmeyi içerecektir.

Şu ana kadar yaşananlar göz önüne alındığında, Miyo'nun hedef alındığı aşikârdı ama görünüşe göre Takaihto da tehlikedeydi. Üstün Yetenekliler Cemaati imparatoru otoritesinden faydalanmak için kaçırmıştı, dolayısıyla veliaht prensin de tahtın arkasındaki gerçek güç olduğu için başlarına bela olması .

Bu da yakında Takaihto'dan kurtulmaya çalışacaklarını gösteriyordu.

Planının devreye girdiği yer burasıydı.

Veliaht prensi İmparatorluk Sarayı'nın dışına taşımak iyi bir fikir olmadığından, sadece Miyo ve güvenilebilecek kişiler İmparatorluk Sarayı'na kabul edilecekti. Böylece, çoğunluğu Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin muhafızlarından oluşan Yetenekli Cemaat'e karşı savunmalarını tek bir noktada yoğunlaştırabilirlerdi... Takaihto'nun seçkin önerisi buydu.

Ancak Takaihto'nun saraydan taşınmasının kötü bir hamle olması gibi, çok sayıda yabancının İmparatorluk Sarayı'na girmesine izin vermenin de güvenlik açısından şüpheli olduğu söylenebilir.

Bu nedenle, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı stratejiyi onaylamayı Yeni Yıla kadar ertelemişti. Miyo öneriyi sadece gerçekleşme şansı olan bir şey olarak değerlendirmişti.

Ama şimdi, plan nihayet gerçek gibi gelmeye başlamıştı. "Yani bu şu anlama mı geliyor...?"

"Öyle. Ayın yedisinden itibaren, Prens Takaihto'nun programı sakınleştğinde, Özel Anti-Grotesquerie Birimi operasyon üssünü İmparatorluk Sarayı'na kaydıracak ve orada güvenliği artıracak."

olduğunu anlamadan Miyo elini ağzına götürdü.

Böylesine saçma - bu şekilde ifade etmek ne kadar saygısızca olsa da - bir planın nihayetinde onaylanmış olması oldukça şok ediciydi. Aynı şey Takaihto'nun kendisi için de elbette ama veliaht prensle birlikte hareket eden Ookaito'nun göstermiş olması gereken çabaya akıl sır erdiremiyordu.

İmparatorluk Sarayı İmparatorluk'taki en saygın ailenin ikametgâhı, ulusun çekirdeği idi. Sıkı sıkıya kapalı bir alandı ve öyle de kalması gerekiyordu.

Kiyoka gözlerini kapadı ve bir iç geçirdi.

"Elbette siz de bizimle geleceksiniz. Ne kadar süre kalacağınıza gelince, bakalım... Lütfen yarım ay kalmanıza yetecek kadar eşya hazırlayın."

"Tamam."

"Ayrıca," diye devam etti Kiyoka, Miyo olumlu yanıt verince, "Hazuki ve Yurie'yi refakatçiniz olarak yanıma alıyorum. Kendi tarafımdaki işleri ayarlayacağım."

"Ne... Bu iyi mi?"

Miyo bu beklenmedik iyi haber karşısında şaşırıldı.

Şu anda İmparatorluk Sarayı'nın korumasına ihtiyaç duyan iki kişi Takaihto ve Miyo'ydu.

Normalde, Miyo gibi sıradan birinin Takaihto ile aynı seviyede koruma görmesi tek başına bir onur olurdu. Buna rağmen, orada tek başına kaldığı için kendini o kadar değersiz hissedeceğinden ve yemek yiyemeyeceğinden endişeleniyordu.

Bunun da ötesinde, eğer kendisine eşlik edecek birileri olursa, bunların ordudan ya da İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'ndan olması gerektiğini düşünmüştü.

Hazuki ve Yurie onun yerine orada olabilselerdi büyük bir rahatlama olurdu.

Abla bir Hediye kullanıcısı ve Bay Ookaito'nun önceki karısı, bu yüzden anlayabiliyorum, ama Yurie için de izin almaları beni şaşırttı...

Bu düzenlemeleri yapmak için ellerinden gelen her şeyi yapmış olan Ookaito ve Takaihto'ya inanılmaz derecede minnettardı.

"Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Miyo, Kiyoka'nın pişmanlıkla yere baktığını görünce başını salladı.

" değil... Yardım etmek için elimden geleni yaparım," diye karşılık verdi.

İşlerin bu hale gelmesinin tek nedeni Usui'nin Miyo'yu hedef almış olmasıydı. Kiyoka'ya minnettardı ve bu sorun yüzünden kesinlikle kızgın değildi.

Aslında özür dilemesi gerekirdi... "olduğum tüm sorunlar için özür dilerim."

Miyo parmaklarını tataminin üzerine koydu ve başını eğdi. Bunu yapmayalı ne kadar zaman olmuştu?

Geçen bahar bu eve taşındığından beri, özür dilemek için yere secde etmeyi yavaş yavaş bırakmıştı. Sadece bir yıl önce, bu şekilde günde birçok kez özür dilemişti, sanki bu onun için nefes almak kadar doğaldı.

"Kes şunu, Miyo."

Kiyoka'nın sesindeki hafif telaşlı tonu eğlenceli buldu ve gülümseyerek başını kaldırdı.

Miyo bu evde, onun yanında, ilk kez gerçekten insan olabildiğini hissetti. Övülmenin, birinin ona sempati duymasının nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti. Bunun kendisini normal bir insan gibi hissetmesine ne kadar yardımcı olduğunu ölçemiyordu bile.

Bu yüzden Kiyoka'nın özür dilemesini gerektirecek bir şey yoktu. Miyo ondan, aynıyla geri ödeyebileceğinden çok daha fazlasını almıştı.

"Teşekkür , Kiyoka."

Onun sessizce söylediğı onaylayıcı sözleri, elini kendi eliyle kapatarak karşıladı.

Bu onun için gerçekten yeterliydi.

Göğsündeki duyguları adlandırması ya da yüksek sesle söylemesi gerekmiyordu - sadece onları biliyordu.

Miyo sıcak duygularını yavaşça gözünün önünden kaldırıp kalbinin derinliklerine itti.

✿ BÖLÜM ✿

İmparatorluk Sarayı ve Huzursuz Bir Gün

Yeni Yıl tatilinin ilk üç günü henüz bitmemişti ama Kiyoka her zamanki askeri üniformasını giymiş, Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonunda çalışıyordu.

O tatil sabahı işe giderken Miyo için suçluluk duydu ama onun da aklında kendi işleri olduğunu düşündü. Bugün ona öğle yemeği bile hazırlamıştı, bir kez bile sinirli ya da sıkıntılı olduğunu belli etmemişti.

İstasyonun içinde, o gün görevde olmayanlar da dahil olmak üzere, birimin tüm üyeleri hazır bulunuyordu.

Konuyla ilgili olmalarına rağmen, Özel Anti-Grotesquerie Birimi gibi küçük bir birimin gazetelerde çıkan haberlerle ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu, oradaki insanların çoğunun yapacak özel bir işi olmadığı anlamına geliyordu, ancak Kiyoka hepsinin durum karşısında hiçbir şey yapmadan öylece oturmayı reddettiğinden şüpheleniyordu.

Godou, "Komutanım, Tümgeneral Ookaito birazdan burada olacak," dedi.

Kiyoka kendisinden önce oraya varmış olan astına hafifçe başını salladı.

Ofisi zaten darmadağınktı, kendilerine gönderilen şikâyet ve soruşturmaları toplayan belgelerle doluydu.

Bunlar çoğunlukla isimsizdi, bu nedenle söyledikleri hakkında genel bir rapor verdikten sonra göz ardı edilebilirlerdi, ancak gözden geçirilecek çok fazla kişi vardı.

Bunun da ötesinde, Yetenekli Cemaat'in dahil olduğu olayların dışında bile, Grotesklerle ilgili raporlar normalden birkaç kat daha fazlaydı, öyle ki askeri karargah bile durumu idare etmekte zorlanıyordu.

Ancak, gazetelere durmaları için bağırıamazlardı ve zaten çoktan yayılmış olan bir haberi geri çekemezlerdi. Kiyoka ve adamları her durumu olduğu gibi ele almaktan başka bir şey yapamazdı.

Godou dikkatsizce birkaç kâğıdı daha Kiyoka'nın masasına fırlattı, yüzünde bıkkın bir ifade vardı.

Kiyoka, "...Bu belgelerden birkaçını daha düzenledikten sonra Ookaito'yu kabul edeceğim," dedi.

"Ne? Ben de gelebilir miyim?" Godou sızlandı. Kasıtlı olarak ertelemeye çalışıyordu.

Kiyoka, Godou'nun bu işkence dolu evrak işinden kaçmaya çalıştığını çok iyi anlasa da, yardımcısını da yanında getirmenin kötü bir şey olmayacağını düşündü.

İleride Kiyoka'nın sahada komutayı ele alması ve her zaman emir vermesi gerekmeyecekti.

"Tamam. Bu durumda, istasyona hiçbir şey yapmadan gelen adamlara meşguliyetlerinin bir kısmını aktarın."

".!"

Kiyoka içini çekti ve oturduğu yerden kalktı.

Onlar konuşurken Ookaito'nun varış saati yaklaşıyordu. İkili Kiyoka'nın masasını şimdilik dağınık halde bırakarak istasyonun girişine yöneldi.

Kısa bir süre sonra Ookaito'nun otomobili göründü.

Arabadan inerken, "Tatil gününe bir toplantı ayarladığım için özür dilerim, Kiyoka," dedi.

"Önemli değil, buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim." Ookaito, "Bugün çalıştığın için sana da minnettarım Godou," diye ekledi.

"Hiç de değil efendim. Benim için endişelenmene gerek yok," dedi Godou. Askeri liderliğin bir üyesi olarak Ookaito, Üstün Yetenekliler Cemaati'ni kovuşturmaya çekilmişti ve

O kadar ki durmaksızın çalışmak için Yeni Yıl tatilinden vazgeçmişti. Sert hatlarına hafif bir yorgunluk ifadesi karışmıştı.

"Yine de Kiyoka, biraz ara versen iyi olur. Eminim rahatlamak istemişsindir."

Komutan vurdumduymaz bir tavır takındı ve patronuna "İş iştir efendim," diyerek karşılık verdi. Bu, Ookaito'nun inatçı olduğu için onu azarlarmış gibi ters ters bakmasına neden oldu.

Generalin konuyu daha fazla uzatmamasını diledi. Aksi takdirde, durumun kaçınılmaz olduğuna kendini ikna ettikten sonra inançları sarsılacaktı.

Üç adam resepsiyon odasına doğru yürürken, Kiyoka biraz intikam almak amacıyla bir şeyler mırıldandı.

"Siz de tatiliniz üzerinde çalışıyorsunuz, değil mi Tümgeneral? Normalde ne kadar meşgul olursanız olun, Yeni Yıl'ın ilk üç günü boyunca biraz izin alabileceğinize eminim."

Bunun üzerine Ookaito'nun yüz ifadesi derinleşti. "...Doğru. Özür dilerim."

"Kız kardeşim biraz yalnız görünüyordu, bu yüzden eğer yapabilirseniz lütfen gidip onu ve Asahi'yi ziyaret edin."

Dün gece, güneş gökyüzünün altında çoktan battığında, Kiyoka eve gitmeden önce ablası Hazuki'yle yeni yıl tebriklerini paylaşmak için Kudou malikanesine uğradı.

Yıl sonuna doğru özel bir partide birbirlerini görmüş olsalar da, kız kardeşi eski kocası Ookaito'nun yeni yılda kendisini karşılamaya gelemeyecek olmasından dolayı kendince endişeli görünüyordu. Ayrıca oğlu Asahi'yi göremeyeceği için de endişeliydi.

Kiyoka'nın sözleri üzerine Ookaito'nun yüz ifadesi, tıpkı bir gece önce kız kardeşinin yüzünde gördüğüne benzer bir keder ifadesi aldı.

"Evet. Ortalık onu görmeye gideceğim."

Ookaito ve Kiyoka düzenli resepsiyon odasına girip kanepelere oturarak birbirlerine bakarken, Godou çay koymaya gideceğini söyledi ve geldikleri yoldan geri dönmeye başladı.

Kiyoka ve Ookaito çaylarının gelmesini beklemeden hemen konuya girdiler.

"Takaihito'nun planının kabul edildiği size zaten söylendi, değil mi?"

"Evet."

Özel Groteskle Mücadele Birimi'nin ayın yedisinde İmparatorluk Sarayı'na nakledilmesi için hazırlıklar başlamıştı.

Yetenekli Cemaat'in Miyo'yu yakalamaya ve Takaihito'nun canını almaya çalıştığına şüphe yok.

Üstün Yetenekliler Cemaati'nin faaliyetlerinden haberdar olan hemen herkes durum hakkında aynı görüşe sahipti.

Usui'nin örgütünün, sahip olduğu otoriteyi istismar etmek için imparatoru kaçırdığına ikna olmuşlardı.

İmparatoru kukla olarak kullanmak üzere kaçırdıktan sonra imparatorluk varisi ve gerçek devlet gücünü elinde bulunduran Takaihito'yu öldürebilirlerse, onları engelleyecek kimse kalmayacaktı. Yetenekli Cemaat ülkeyi imparator adına kendi isteklerine göre yönetebilecekti.

Bunun nedeni, ulusa liderlik edecek uygun konumda başka bir kişinin bulunmamasıydı. Asil statüye sahip bir dizi başka insan olsa da, İlahi Vahiy Yeteneği'nden yoksundular ve bu da ilk etapta imparatorluk tahtına çıkmalarını engelliyordu.

Her ne kadar resmi bir halefiyet sırası olsa da, potansiyel haleflerin ülkeyi yönetip yönetemeyecekleri, bir Yetenek ve Ruh-Görüşüne sahip olup olmadıkları ve popüler olup olmadıkları konusundaki tartışmaların merkezi hükümette anlaşmazlığa yol açacağı açıktı

Çürük kraliyet yine de kraliyetti. Halihazırda kraliyet dışında bir veraset değişikliğini tanıyacak bir sistem bulunmadığından

önceki devlet başkanı öldüğünde, imparator unvanına sahip olan kişi, İlahi Vahyin gücü kaybolursa bile ülke üzerindeki gücü elinde tutmaya devam edecekti.

Bu nedenle, imparatoru kaçırmak ve Takaihito'ya suikast düzenlemek Üstün Yetenekliler Cemaati'nin hedefi haline gelmişti.

Miyo da göz ardı edilemezdi. Rüya Görme gücüne sahipti.

Yeteneği sayesinde insanların rüyalarına girebiliyor ve onları manipüle edebiliyordu. Rüya Görüşü'ne sahip kişiler için birisinin uykusunda beynini yıkamak ya da uyanmasını engellemek için onu rüya dünyasına kapatmak çok kolaydı.

ElbetteMiyo böyle bir şey yapmayacak olsa da, Yetenekli Communion onu rehin aldıysa veya gücünü kullanmaya zorlandığı başka bir durumda tuzağa düşürdüyse, bunun bir önemi olmazdı.

Burada tamamen tarafsız olduğumu söyleyemem ama...

Miyo'ya karşı hisleri bir yana, Kiyoka Miyo'nun kaçırılmasının oldukça tehlikeli olacağını kabul etmek zorundaydı.

Her şeyi İmparatorluk Sarayı'nda yoğunlaştırmak biraz sırtlarını duvara dayayarak savaşmak gibi geliyordu ve bu da onu pek heyecanlandırmıyordu. Bununla birlikte, Takaihito'nun önerisi onu ve Miyo'yu korumanın en etkili yolu gibi görünüyordu.

"Hükümet ve İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı planı onayladı. Planlandığı gibi ilerlemeye devam edin."

Kiyoka, hoşnutsuzluğunun yüzüne emin itaatkâr bir şekilde başını salladı.

"Anlaşıldı."

Ookaito gerekirvar tahmin o Kiyoka oldu saklanmak biraz memnuniyetsizlik vardı ama bunu belli etmedi.

Konuşmaları durgunlaştı ve Godou sanki o anı bekliyormuş gibi elinde bir tepsiyle odaya girdi.

"Geri döndüm!"

için keklerle birlikte bir çay seti bıraktı ve bir sonraki tartışma konusuna geçtiler.

"Şimdi de Üstün Yetenekliler Cemaati'nin faaliyetleri ve gazete makaleleri konusuna gelelim."

Gerginlik, Kiyoka'nın tüm vücudunda çarpan bir kalp atışı gibi dolaştı.

Şu anda Üstün Yetenekliler Cemaati'ni baskı altına almak için geri adım atıyorlardı.

İnsanların Ruh-Görüşü olmadan Groteskleri nasıl görebildiklerine dair soruşturma hiçbir yere varmıyordu ve Üstün Yetenekliler Cemaati hakkındaki propaganda pervasızca yayılıyordu. Bu, tüm doğaüstü olaylarla ilgilenmekle görevli Özel Grotesquerie Karşıtı Birim'in komutanı olarak Kiyoka'nın başarısızlığıydı.

Usui'nin ya da astı Houjou'nun bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin edebilseydi işler asla bu hale gelmezdi. Açıkçası, ikiliye üstünlük sağlamak için eline geçen fırsatları yanlış yönetmişti.

Kiyoka'nın hiçbir mazereti yoktu.

"Sakin ol, sakın ol. Bu son derece anormal bir durum ve bu konuda sizi eleştirmek istemiyorum. Hediyeler ve Gariplikler konusundaki araştırmalarımızda bu kadar geride kalmamız kesinlikle sizin suçunuz değil. Prens Takaihito bile yapılabilecek başka pek bir şey olmadığını söyledi."

"Yine de, işleri halletmenin daha iyi bir yolu mutlaka vardı."

Zaten geçmişte kalmış bir şey hakkında ileri geri konuşmak verimli değildi. Ancak Kiyoka bu noktada Usui tarafından zaten birkaç kez alt edilmişti, bu yüzden geçmişteki hatalarından öylece sıyrılmazdı.

Ookaito, Kiyoka'nın kendini azarlamasını izlerken dudaklarını sırtacak şekilde kaldırdı.

"Bunu söylemek sana yakışmıyor. Bir şeylere kafa yormak yerine, bir sonraki adımda ne yapacağını düşünen tiplerdensin, değil mi? Bana sorarsan burada yapman gereken de bu."

"...Özür dilerim."

Kiyoka hafifçe eğildi, bunun üzerine Ookaito bir iç çekti ve çenesini ovuşturdu.

"Bununla birlikte, bu son olay başından beri garipti."

"Tuhaf mı, efendim?"

"Groteskler hakkındaki bilgilerin sıkı bir şekilde kontrol edilmesi gerekiyor, görüyorsunuz."

Hediyeler ve doğaüstü yaratıklar konusu genellikle hükümetin kontrolü altındaydı.

Düzenleyici ağlarından zaman zaman kamuya bilgi sızıyordu, ancak bu genellikle hükümetin saçmalık olarak gülüp geçebileceği kadar küçük bir şeydi.

Eğer gazete şirketleri ve gazeteciler sızdırılan bilgiler konusunda çok gürültü çıkarırlarsa, hükümetin gözlerinin üzerlerinde olacağı garantiydi.

Dolayısıyla, Üstün Yetenekliler Cemaati'nin propaganda çabalarına rağmen, her gazetenin Hediyeler ve Gariplikler hakkındaki makaleleri sanki inandırıcıymış gibi yayınlaması akıl almaz bir şey olmalıydı.

"Yönetmelikler nerede ve nasıl gevşedi...? Gazetelere şimdiden baskı yapıyor ve düzeltme hazırlamalarını istiyoruz, ancak bunun fazla bir etkisi olacağını sanmıyorum."

Bir düzeltme yayınlarak, en iyi şey, makalenin güvenilirliğini güçlendirerek söylentileri sona erdirmektir. Bu, insanları hükümetin uygunsuz gerçeğin ortaya çıkmasını engellemek için gazeteleri tehdit ettiğine ikna edebilirdi.

Gazetelerin çoğunun Üstün Yetenekliler Cemaati'nin iddiaları hakkında birden fazla makale yayınlamış olması da işe yaramadı - bu sürekli haber baskısı, halkın bilgiyi doğru olarak kabul etmesi için yeterliydi. Düzeltmeler için artık çok geçti.

"Bu noktada, kamuoyunu tersine çevirebilmemizin tek yolu, insanların bir tür büyük askeri başarıya odaklanmasını sağlamak olacaktır."

"Bu doğru. Ama böyle bir başarıyı öylece havadan elde edemeyiz."

Haber yapmak için büyük bir askeri başarı yaratacak olsalardı, bir tür savaş başlatmaları gerekirdi.

Dolayısıyla, bu durumda en uygun çözüm...

"Yani tek seçeneğimiz Grotesquerie ile ilgili haberlerin önünü kesmek ve kargaşa kendiliğinden yatışana kadar beklemek mi?" Godou, Kiyoka'nın yanından söze karıştı.

"Gerçekten de," diye karşılık verdi Ookaito, yüzü bulutlanmıştı.

Ama bu pek iyi gitmeyecek.

Bilgi kontrolü daha önce hiç böyle bir duruma davetiye çıkaracak kadar gevşememişti, bu da birilerinin kasıtlı olarak işleri olurlarına bırakması gerektiği anlamına geliyordu.

Ve bu kişinin hükümetle ve devlet yönetimiyle yakın bağları olan biri olması gerekiyordu.

Bu gizemli figürün de, hükümeti, orduyu ve Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ni küçümsemelerini gerektiren bir amacı olmalı.

Bu kişi her kimse, ordu halkın Groteskler'le ilgili hafızasının silinmesini beklerken sessizce oturmayacaktı.

Bunun da ötesinde, Üstün Yetenekliler Cemaati'nin suçlamaları ve faaliyetleri yayılmaya devam ederse, Hediye kullanıcılarının varlığının ülke çapında inandırıcı bir şekilde rapor edilmeye başlanması sadece bir zaman meselesiydi.

"Kurucu yepyeni bir dünya yaratmaya çalışıyor. Biri nerede her insana doğaüstü yetenekler kazanma şansı verilir."

Houjou'nun sözleri Kiyoka'nın zihninde tekrar tekrar canlandı. Hayal etmesi kolaydı.

Herkesin bir Yeteneğe sahip olabileceği bir dünya yaratmak için Usui'nin öncelikle herkesin Yeteneklerin var olduğunu bilmesine ihtiyacı vardı.

Gücü ele geçirin, Hediyelerin ve Grotesklerin varlığını ülke çapında duyurun ve yapay Hediye kullanıcılarının sayısını artırın. Oradan...

Usui'nin o zamana kadarki eylemleri doğal olarak bu itiraza yol açmıştı.

İlk olarak, imparatorun yetkisini kullanarak ülkenin mevcut yapısını ortadan kaldıracaktı.

Üstün Yetenekliler Cemaati, Hediye kullananlara ayrıcalıklı muamele yapılmasını benimseyecektir.

Bu yeni ülkenin yönetimi, fiziksel ve doğaüstü yetenekleri sıradan bir insaninkini aşan Hediye-kullanıcılarına düşerken, diğer yandan Hediye sahibi olmayanlar da istedikleri takdirde yapay Hediye-kullanıcıları olarak yükselebileceklerdi.

Ve bu hiyerarşinin en tepesinde Usuba ailesi oturuyordu.

Usuba Hediye kullanıcıları insan kalbini ve zihnini kontrol edebiliyordu. Yetenek bakımından diğer tüm Hediye kullanıcılarından ve diğer tüm insanlardan üstündüler.

Hediye-kullanıcıları herhangi bir Hediyesi olmayan sıradan insanları kontrol edecek, Hediye-kullanıcıları da Usubalar tarafından kontrol edilecekti. Kiyoka, Yetenekliler Cemaatinin oluşturmaya çalıştığı örgütsel yapının bu olduğundan şüpheleniyordu.

*Usui'nin şimdiye kadar yaptığı her şey
bu tür bir toplum da.*

Tıpkı imparatorun kaçırılması ve hükümet içindeki nüfuzunun genişletilmesi gibi. Hediyeler ve Groteskler'in varlığı hakkında bilgi yaymak gibi.

Görünüşe göre Usui'nin planı, Hediye-kullanıcılarının ve onların üstündeki Usuba ailesinin hüküm sürdüğü yeni bir sisteme zemin hazırlamak için Japonya'yı aşağı yukarı başa döndürmektir.

Yetenekli Cemaat bunu başarabilirse, imparatorun kendisine bile ihtiyaçları kalmayacak ve onu güvenle ortadan kaldırılabileceklerdi.

Şu anda, eyaletteki tüm Hediye kullanıcıları ve hatta imparatorluk tahtının kendisi Usui'nin elindeki piyonlar gibiydi.

Kiyoka ve hükümet gerçekten de doğru yolda ilerliyor muydu? Emin olamıyordu.

"Kiyoka."

"Evet, efendim?"

Ookaito sert bir ifadeyle, "Bunun için duygusal olarak hazırlıklı olmalısın," dedi.

Generalin sözleri ağırdı. Kiyoka'nın tam olarak neye olması gerektiğini sormasına gerek yoktu. Duymadan da biliyordu.

Kendisi.

Bir askerin kendini hazırlaması gereken tek bir şey vardı.

Kiyoka yumruğunu sıktı. Godou'ya baktığında astının da yüzünün buruştuğunu gördü.

"İç savaşa mı dönüşecek? Oh, özür dilerim, efendim, ben-"

Godou düşüncelerini dile getirdiği için aceleyle özür diledi, ancak Ookaito sözünü kesmek için elini kaldırdı.

"Hayır, sorun yok... Görünüşe göre henüz net bir kehanet yok. Ancak, görünüşe göre Takaihito'nun bir tür büyük siyasi değişiklik olacağına dair bir önsezisi var."

Eğer Kiyoka'nın spekülasyonu doğruysa, o zaman kesinlikle siyasi bir kargaşa yaşanacaktır.

Yetenekli Cemaat ve Usui'nin ülkeyi devirmesini sağlayan bir deniz değişimi... her şeyi ortadan kaldırıp yönetimi ele geçirmelerini sağlayacak bir değişim.

Bu gerçekleştiğinde, Usui'nin planları nihayetinde başarısız olsa bile, ne hükümet ne de ordu bundan zarar görmeden kurtulamayacaktı. Doğal olarak bu durum Özel Anti-Grotesquerie Birimi için de geçerliydi.

Kiyoka kaşlarını ovuşturdu.

Yapmam gereken şey.

Bir asker olarak, imparatorluk ailesine hizmet eden bir Hediye Kullanıcısı olarak oynaması gereken rol değişmemişti.

Yine de kendini görevlerinden ya da başka herhangi bir şeyden önce nişanlısını düşünürken buldu. Bir parçası, onu koruyabildiği sürece belki de bunun yeterli olduğunu düşündü.

Belki de hem bir asker hem de bir hediye kullanıcısı olarak başarısız olmuştur.

Hafif bir esinti yanağını okşadı, ona hafif bir yeşillik kokusu eşlik etti.

Kendine geldiğinde, Miyo kendini uyku ile gerçeklik arasında görebileceği türden bulanık bir manzaranın ortasında dururken buldu.

Burası Usuba'nın evi mi?

Duyabildiği tek ses hışırdayan yapraklar ve çimlerdi. İçinden bir ses bu şirin, manzaralı bahçeyi daha önce gördüğünü söylüyordu.

Burası gerçek annesi Sumi'nin Saimorilerle evlendirilmeden önce yaşadığı evdi. O zamandan beri dış cephesi yenilenmiş olsa da, bina şu anda büyükbabası Yoshirou ve kuzeni Arata'nın koruması altındaydı.

Ancak evin geçmişten gelen bu versiyonu sadece farklı görünmekle kalmıyor, aynı zamanda farklı bir atmosfere de sahipti.

Bu bir rüya, değil mi? Evet, doğru. Usuba evini daha önce bir kez rüyamda görmüştüm.

Buraya geçmişte sadece bir kez, Kudou ailesinin villasından dönerken Usui ile karşılaştıktan hemen sonra gelmişti.

O rüyada Sumi ve Naoshi Usui birlikte samimi bir şekilde konuşmuşlardı. Bu sefer ne görecekti?

Bilinci hala bulanık olan Miyo, durumu düşünmeden önce belirsiz ve odak dışı olan iki eline baktı.

Rüyalarının onu neden geçmişteki Usuba evine götürdüğünü anlamıyordu.

Miyo, hâlâ mükemmel olmasa da, Rüya Görme üzerinde büyük ölçüde kontrol kazanmıştı. En azından artık Yeteneğinin kendi iradesi dışında harekete geçmesi konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Bu durumda, güçlerini bilinçsizce kullandığı anlamına geliyordu. Ama böyle bir şey mümkün müydü?

"İşlerin gidişatına bakılırsa bu evin iyi olup olmayacağından emin değilim."

Kafasındaki sorular genç bir kızın sesiyle kesildi. Bu ses o duyduğum oldu bir o vardı şüphesiz Hayır

Gerçek bir anısı yoktu ama rüyalarında birçok kez karşılaşmıştı, Annesinin olduğunu hemen anlayacak kadar.

Bu rüya bir öncekinden birkaç yıl sonra gerçekleşiyor olmalıydı.

Miyo'nun Sumi'nin sesinde daha önce duyduğu kurnazlık yerini kayıtsızlığa bırakmıştı.

"Endişelenme, Sumi. Bir yolunu bulacağım, sadece izle. Usubaları ya da Usuileri sevmem ama senin iyiliğin içinse yapacağım."

Sonra, Usui'nin rüzgârdaki mırıltılarını duydu.

Biraz daha yürüdü ve bahçenin gölgesinde ikisini gördü.

Sumi bir ağacın köklerine oturmuş, başını hafifçe öne eğmişti. Usui onun önünde çömelmiş, elini tutmuş ve onu neşelendirmeye çalışıyordu.

"Teşekkür , Naoshi. Ancak bu konuda yapılabilecek bir şey olmadığından eminim. Ailemize baskı yapan kişi... bizim asla dokunamayacağımız türden çok ama çok yüksek rütbeli biri olabilir."

Sumi'nin sözlerinden Miyo, onun geçmişte Usuba ailesinin zor günler geçirmeye başladığı bir anı hayal ettiğini anladı.

Olanları Yoshirou'dan zaten duymuştu.

Sumi'nin endişeleri Usubalar için gerçeğe dönüşmüştü.

Bahsettiği yüksek rütbeli kişi, hüküm süren imparatorun kendisinden başkası değildi.

Naoshi hâlâ Sumi'yi neşelendirmeye mi çalışıyordu? Miyo bir an için onun gözlerinde keskin ve soğuk bir parıltı gördüğünü sandı.

"Sumi. Tüm bu şeyler için endişelenmene gerek yok. Hepsini yok edeceğim - seni rahatsız eden her şeyi, seni üzen her şeyi, seni üzen her şeyi."

"Sana şiddete başvurmamalı , değil mi?"

"Şiddet her zaman kötü bir şey değildir, bilirsiniz. Kötü olan her şeyi yok edersen, geriye hiçbir şey kalmayana kadar toz haline getirirsen, o zaman sevdiğin her şeyi toplayabilir ve hepsini inşa edebilirsin. Sen ve ben her şeyi yeniden inşa edebiliriz - tamamen senin için bir dünya yaratabiliriz. Sana karşı nazik yer."

Omurgasından aşağı korku dolu bir ürperti yayıldı.

Ama böyle hisseden tek kişi Miyo'ydu, çünkü Sumi'nin kendisi de bıkkınlık dolu zayıf bir gülümseme vermekle yetindi.

"Sheesh, bunu yapmanın mümkün olmadığını biliyorsun. Bu çocukça şaka yeter, tamam mı? İnan bana, bu konudaki hislerini biliyorum."

Yanıliyordu. Usui'nin az önce söyledikleri şakadan başka bir şey değildi.

Bunlar onun en gerçek duygularıydı. Bu zaman diliminden sonra, yıllar sonra yeni bir dünya yaratmak için çalışan Üstün Yetenekliler Topluluğu'nu yaratmaya devam edecekti.

Miyo geriye doğru tek bir adım attı. O kısacık anda, ayağı yerdeki çakıl taşlarına çarptı.

"Ah..."

Dudaklarından tek bir ses kaçtı.

Bu onun rüyasıydı, bu yüzden Sumi ve Usui'nin Miyo'nun orada olduğunu fark etme şansı olmamalıydı, yine de bir an için kulak misafiri olduğunu fark edeceklerinden endişelenmekten kendini alamadı.

Gereksiz olmasına rağmen ellerini anında ağzına götürdü. Ya da en azından öyle olmalıydı.

Ha?

Usui nedense yavaşça başını çevirdi ve gözlerini Miyo'nun durduğu yere dikti. Buna hiç şüphe yoktu.

Neden?

Genç adam anormal bir parıltıyla dolu gözlerini ona doğru çevirmişti.

Kalbi şoktan neredeyse duracaktı, sanki bir yılan tarafından dikizlenen bir kurbağaymış gibi dondu kaldı. Sonra her şey karardı.

İmparatorluk Sarayı'na gidecekleri sabah açık bir kış günüydü, gökyüzü bulutsuz ve maviydi.

Miyo ve Kiyoka sabah erkenden kahvaltılarını aceleyle bitirdiler ast ve evlerini kilitlemeden önce giyindiler.

geçici yoklukları için hazırlık.

Yapacak o kadar çok şey vardı ki, Miyo'nun bir gece önce gördüğü rüyayı analiz edecek boş vakti bile yoktu.

Bunun ne anlama geldiğini daha sonra düşünebilirim... Sorun olmaz.

Usui'nin rüyasındaki bakışını hatırladı.

Sanki doğrudan ona bakıyormuş gibi görünüyordu ama sonuçta bu yine de bir rüyaydı. Her şeyi fazla düşünüyor olmalıydı. Ayrıca, acil bir mesele de değildi.

Miyo dikkatini dağıtmak için, kalacağı süre boyunca ihtiyaç duyacağı her şeyi koyduğu valizini inceledi.

Çantalarının içindekileri iki kez kontrol ettikten sonra onları teker teker kapıya kadar taşıdı. Kiyoka daha sonra onları otomobilinin içindeki açık alana yığdı.

Her şeyi yüklemeyi bitirdiğinde, arabanın içi o kadar doluydu ki, ancak yetecek kadar yer kalmıştı.

Kiyoka sürücü koltuğuna tırmanıp direksiyonu tuttuktan ve arkasına baktıktan sonra, "Çantaların bir kısmını önden göndermeliydik," diye mırıldandı.

Miyo hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

"Katılıyorum. Bu arada, Sis ve Yurie ile orada buluşacağız, değil mi?"

"Evet. Onlara hepimizin İmparatorluk Sarayı'nda bir araya geleceğimizi söylemiştim."

Eriyen kar nedeniyle nemli olan yolda yavaşça ilerledi.

Varış noktaları olan İmparatorluk Sarayı, Özel Anti-Grotesquerie Birimi için basitleştirilmiş bir şube istasyonuna dönüştürülmüştü.

Kiyoka ve birliklerinin geri kalanı orada derme çatma bir kamp alanında kalacak ve vardiyalar halinde evlerine dönmeleri için fırsatlar ayarlayacaktı. Buna karşılık, Miyo ve refakatçileri Hazuki ve Yurie, Takaihito'nun evine bağlı ayrı bir binada kalacaklardı.

çatılı bir geçitten geçerek İmparatorluk Sarayı'na ulaştılar. Üçü için boşaltılmıştı.

Bina pek konaklama amaçlı değildi, zira genellikle festivaller ve diğer sırasında küçük bir mekan veya bekleme odası olarak kullanılıyordu, ancak şimdi bu konuda herhangi bir şikayeti dile getirmenin zamanı değildi.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ndeki Hediye kullanıcıları yeteneklerini kullanarak Takaihto'nun evinin ve Miyo, Yurie ve Hazuki'nin kaldığı binanın etrafına bir bariyer kurdular.

Miyo, İmparatorluk'taki en yüce aileye ev sahipliği yapan ve aynı zamanda imparatorluk varisi Takaihto ile aynı korumaya sahip olan aynı İmparatorluk Sarayı'nda ikamet ettiği için kendini kadar değersiz hissediyordu ki, donup kalmanın eşiğindeydi.

Neredeyse nasıl nefes alacağını unutan Miyo, Kiyoka'nın onu teselli ettiği bir iç geçirdi.

"Sorun değil. Prens Takaihto sizi mümkün olduğunca ağırlayacağını söyledi. Prens de çok resmi biri değil, o yüzden bir handa kalıyormuşsunuz gibi düşünün."

"...Bir han gibi mi? Asla yapamam."

Normal bir pansiyon onu bu kadar tedirgin etmezdi. İmparatorluk Sarayı'nın kafasını dinleyebileceği başka bir yer olduğunu düşünerek kendini kandırmasına imkân yoktu.

Takaihto'yu küçük yaşlardan beri tanıyan Kiyoka için bu bir şeydi.

Prens Takaihto gibi biriyle yakınlaşacak durumda değilim.

Miyo Hediye kullanan bir ailede yetişmiş olsa da, Saimoriler artık güçlü çocuklar doğurmuyordu ve rollerini yerine getiremez hale gelmişlerdi. Bunun da ötesinde, Miyo bir zamanlar gerçek anlamda eğitim almamış, kötü huylu bir kadındı.

Normalde, o mevkideki bir aile Miyo gibi bir kızı utanç kaynağı olarak görürdü. ya hafifletici sebepleri olan bir aileyle evlendirir, ya evden kovar ya da ölene kadar malikanelerinde tutarlardı.

Gerçekten de Miyo bir istisna olmamış ve üvey kız kardeşinin yerine, adı kötüye çıkmış soğuk kalpli Kiyoka ile evlendirilmişti.

Kiyoka nazik davranmıştı ve şimdi mutlu bir şekilde yaşayabiliyordu, ama durum böyle olmasaydı, tüm hayatını sefalet içinde geçirecekti.

İçinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında, bırakın Takaihito'nun evinde kalmayı, onunla bir şeyler konuşma fırsatı bulmuş olması bile saçmaydı.

"Kendine inan. Kudou ailesinin reisiyle nişanlı olduğunu unutma. İmparatorluk Sarayı'nda dolaşmak sana yakışmıyormuş gibi yürü."

Kiyoka'nın önerisi karşısında şokla gözlerini açtı.

Nişanlısı tüm hayatı boyunca bir Hediye-kullanıcısı olarak yaşamıştı. Hediye-kullanıcıları, imparator ve taç giymiş prens gibi İlahi Vahiy ile bahşedilmiş kişilere sadakat yemini ederlerdi.

Bu yüzden onun İmparatorluk Sarayı'nı "onun altında" olarak tanımladığını duyunca şaşırdı.

Yine de, onun sadece kendisini neşelendirmek için abarttığını anladı ve dudakları kendine rağmen bir gülümsemeye dönüştü.

"teşekkür ederim. Çok çalışacağım ve kendime güvenmeye çalışacağım."

"Doğru, . Bunun sıkı çalışmayla elde edilebileceğinden pek emin değilim. Hazuki yanınızda olacak, bu yüzden emin olmadığınız bir şey olursa onun gibi davranın ya da size söylediklerini yapın ve iyi olacaksınız... En azından ben öyle düşünüyorum."

"Tamam. Ablamın yolundan gideceğim."

"Güzel, ama ona çok fazla özenme..."

Onlar konuşurken, otomobil Miyo'nun pek aşina olmadığı bir yola girdi.

Normalde neredeyse hiç yaklaşılmayacağı bir yer. Sonunda İmparatorluk Sarayı görüldü.

Sarayın etrafındaki manzara başkentteki başka hiçbir yere benzemiyordu.

Şehir merkezindeki karmaşa ve koşuşturmayla karşılaştırıldığında, neredeyse o kadar çok yaya yoktu ve binalar daha düzgündü

Japon görünümündeydi. Daha yakından incelediğinde, Miyo bölgede takım elbise giymiş ofis çalışanlarıyla birlikte çok sayıda büyük şirket ofisi olduğunu gördü. Atmosfer genel olarak sakin ve soğukkanlıydı.

İmparatorluk Sarayı'nı dış dünyadan ayıran ciddi kapının önünde, askeri kıyafetler giymiş bir dizi insanın kapı muhafızlarıyla birlikte durduğunu görebiliyordu.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonunda kaldığı dönemden hayal meyal tanıdığı adamlar, Kiyoka'yı otomobilinin sürücü koltuğunda görür görmez esas duruşa geçip selam verdiler.

Kiyoka arabayı askerlerin yakınında durdurdu. "İyi iş çıkardınız."

"İyi günler, Komutan!"

"Bir süreliğine yakınlara park etsem sorun olmaz, değil mi?" "Evet! Sorun değil."

Gruptaki askerlerden biriyle konuştuktan sonra Kiyoka bir kez daha otomobili çalıştırdı ve kapının hemen ötesine, saray arazisini çevreleyen çitlere paralel bir şekilde park etti.

"Buradan sonra iki kapıdan daha geçmemiz gerekiyor. Sorun olur mu?"

Miyo, Kiyoka'nın sorusuna yanıt olarak başını salladı.

Yine de çok fazla bagajları vardı. Yalnızca kendi eşyaları toplam üç çantadan oluşuyordu ve tek bir yolculukta taşımayı umabileceğinden çok daha fazlaydı. Tam bu aklına gelmişken, Kiyoka'nın iki kişi geldi ve çantalarını almayı teklif etti.

Bir tür telekinetik Hediye her şeyi kolayca halledebilirdi, ancak Hediye kullanıcılarının güçlerini mümkün olduğunca sıradan insanların önünde kullanmaktan kaçınma konusunda zımni bir anlaşmaları vardı. Açıkçası, acil durumlar veya Groteskleri kovmak gibi başka seçeneklerinin kalmadığı zamanlar istisnaydı.

Miyo değerli eşyalarının ve kişisel eşyalarının bulunduğu çantayı taşımakta ısrar etti ve Kiyoka İmparatorluk Sarayı'nın kapısından cesur adımlarla geçerken onu takip etti.

İlk dış kapıdan saray arazisine girmek için büyük bir köprüden geçmeleri gerekiyordu.

Bu yapı, İmparatorluk Sarayı arazisinin etrafını çevreleyen derin ve geniş hendek boyunca iki otomobilin rahatlıkla yan yana geçebileceği kadar genişti ve yürüyerek geçmek yaklaşık yüz yirmi adım sürüyordu.

Bakışlarını önündeki manzaradan ayırıp köprünün altındaki hendeğe baktığında hendeğin yeşil ve bulutlu olduğunu gördü.

Köprüyü geçmeyi bitirdikten sonra bir başkası görüldü. Onlar az önce dış kapıdan geçmişlerdi ve şimdi iç kapıdaydılar. Sarayın bu katmanının içinde, arazinin işgalcilere karşı bir savunma mekanizması olarak hizmet edecek birkaç hendek, gölet ve çit katmanıyla bölündüğünü gördüler.

İkinci kapıdan geçtiler ve birkaç bahçeyle çevrili bakımlı bir yola çıktılar. Kışın pek bir manzara oluşturmazlar da, buraya dikilmiş güzel ağaçlar ve çiçekler ilkbahar ya da yaz aylarında görülmeye değerdi.

İleride, park etmiş tek bir at arabası gördüler. Ona binmeyeceklerdi, değil mi?

Bu manzara Miyo'yu şaşırttı ama Kiyoka bir açıklama yaptı. "Bu araba insanları arazide taşımak için kullanılıyor. İmparatorluk Sarayı'nda. Genelde imparatorluk misafirleri için ayrılır ama Prens Takaihito bizim için gönderdi."

"Ben-inanılmaz..."

Atlı seyahat yöntemleri yavaş ama emin adımlarla gözden düşüyor, yerlerini otomobiller, bisikletler ve hatta trenler alıyordu.

Miyo yakın zamana kadar evinin arazisinden hiç çıkmadan yaşadığı için, bu aynı zamanda ilk kez bir atı canlı olarak gördüğü andı.

"Arabayla Prens Takaihito'nun konutuna gideceğiz."

Bunu söyleyen Kiyoka hemen araca yaklaştı ve Miyo da onu takip etti.

Arabanın başındaki at, İmparatorluğa özgü bir at değil, Batı'dan gelen büyük ve güçlü gövdeli bir türdü. Miyo atın yanında neredeyse ezildiğini hissetti, atın kendi cüssesinde birini kolayca uçurabileceğini biliyordu.

Bu arada arabanın kendisi de alışıl gelmiş kutu şeklinde değildi. Bunun yerine, bir kaputla örtülü açık hava koltukları olan bir çekçeke benziyordu. Bununla birlikte, İmparatorluk Sarayı'na yakışır şekilde, ucuz olmaktan çok uzaktı; koltukları kaplayan kumaş bile açıkça en yüksek kaliteye sahipti.

Miyo, Kiyoka'nın elini tuttu ve önce hafifçe yükseltilmiş yolcu koltuğuna çıktı, ardından da kendini vagonun içine çekti.

Sürücü, ikisinin düzgün bir şekilde oturduğundan emin olduktan sonra dizginleri eline aldı ve atı ileri doğru itti.

Miyo, atın toynakları eşliğinde takırdayan araba tekerleklerini dinlerken etrafına bakındı. Araziyi bölen küçük bir hendeğin ötesinde, muhtemelen İmparatorluk Sarayı'yla ilgili tesisler, etrafta koşturan insanlarla dolu birkaç hükümet görünümlü bina gördü.

Uzakta, sık ağaçları diğer bahçelerden farklı olan bir ormanı andıran bir alan görebiliyordu.

Tüm bunların üzerinde dikkat çekici büyüklükte bir saray duruyordu. Burası imparatorun yaşadığı yer olmalıydı. Miyo'ya göre, İmparatorluk Sarayı arazisi neredeyse kendi başına bir kasaba ya da küçük bir ülkeydi.

Araba bakımlı patika boyunca ilerledi, göletler ve hendeklerden geçen birkaç köprüden geçti ve hemen arkasındaki binanın önünde durmadan önce büyük merkezi sarayın yanından geçti.

Burası Takaihito'nun, yani veliaht prensin konutuydu.

İmparatorun konutundan bir boy daha küçüktü ama yine de görkemli ve genişti.

Kiyoka ve Miyo arabadan indiklerinde, hemen yanlarına iyi tanıdıkları birkaç kişi geldi.

"Oh, Miyo!"

"Abla."

Yanlarına ilk yaklaşan Kiyoka'nın ablası Hazuki oldu.

Miyo son zamanlarda günlerinin çoğunu Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonunda geçirdiğinden, Hazuki'nin görgü kuralları derslerine ayıracak daha az zamanı oluyordu. Miyo, yıl sonu ve Yeni Yıl tatilleri sayesinde Kiyoka'nın kız kardeşini daha fazla görme şansı bulunduğu için daha mutlu olamazdı.

Öte yandan, Kiyoka her zamanki gibi ablasına buz gibi bir selam verdi.

"Abla..."

"Bakın kedi kimi sürüklemiş. Bütün adamların zaten harıl harıl çalışıyor, biliyorsun. Acele edip onlara katılman gerekmez mi?"

"Bunu bana söylemene ihtiyacım yok."

Kız kardeşinin işgüzar yorumu karşısında Kiyoka hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı.

Grubun üzerinde bir gerginlik belirlediği anda Yurie aniden Hazuki'nin arkasından başını uzattı.

"Genç Efendi, Bayan Hazuki, buranın birbirinizle tartışmak için uygun bir yer olduğunu sanmıyorum."

Yurie bu makul gözlemi yaptıktan sonra kardeşler aralarındaki anlaşmazlıkları bir kenara bırakıp tartışmaya son verdiler.

Miyo dikkatle sakinliğin gruba dönmesini bekledi ve iki kadını hafifçe eğilerek selamladı.

"Günaydın, abla, Yurie."

"Size de günaydın, Bayan Miyo." "Günaydın, Miyo."

"Benim için burada olduğunuz için ikinize de teşekkür ederim."

İkisi de buraya Miyo'nun refakatçisi olarak gelmişti.

Her ikisi de kalış sürelerinin kendilerine verilen iki haftalık süreden daha uzun sürebileceğini bilmelerine rağmen, çift onunla birlikte yaşamakta tereddüt etmemişti. Miyo onlara minnettarlığını göstermek zorundaydı.

Ancak her iki kadın da bu durumdan en ufak bir rahatsızlık duymamış gibi görünüyordu ve ona neşeyle gülümsediler.

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, Miyo. Yanlış bir şey yapmadın ve durum bunu gerektiriyor. Biz bir aileyiz, o yüzden yardım etmeme izin ver."

"Aynen Hazuki'nin dediği gibi, Bayan Miyo. Ben ilk kez bir kalede bulunacağım için biraz gerginim ama burada huzur içinde yaşayabilmenizi sağlayacağıma söz veriyorum."

Hazuki her zamanki gibi kendine güvenen biriydi. Böyle bir yerde kendinden bu kadar emin olabilmesi herkesi utandırırdu. Onun örneğini takip edemeyen Miyo, ona hayranlık duydu.

Yurie ilk kez bu kadar heybetli bir yerde bulunduğu için gergin olsa da, yüz ifadesi her zamanki gibi nazikti.

Miyo bunu belirtmeye çalıştığında Yurie şu yanıtı verdi:

"Lütfen, Bayan Miyo. Bu yaşlı kadın çok uzun yıllardır buralarda. Bugünlerde beni tedirgin etmek için çok şey gerekiyor."

Her ikisinin de kendisine eşlik etmesi gerçekten cesaret vericiydi.

"İkinize de teşekkür ederim. Umarım birlikte geçireceğimiz zaman iyi geçer..." dedi Miyo.

Kısa bir süre sonra, Kiyoka ve Miyo'nun valizlerini taşımakla görevlendirilen birim üyeleri ortaya çıktı. Miyo ve Kiyoka çantalarını teslim aldıktan sonra kendilerini Takaihito'nun konutundaki saray mensuplarına emanet ettiler.

Genel selamlaşmaların ardından, Miyo ve diğerlerinin bundan sonraki günlerini nasıl geçireceğini tartışmak üzere bir toplantı yapmasına karar verildi.

Belki de "buluşma" biraz abartılı oldu. Sıkı bir toplantı değildi, daha çok kısa bir kontrol niteliğindeydi. Katılımcılar Kiyoka, Miyo, Hazuki ve Arata olacaktı.

Arata'dan bahsetmişken, diğerleri yola çıkmak üzereyken ortaya çıktı. Kiyoka, Miyo'nun kuzenine şüpheyile baktı.

"Arata Usuba. ?"

"Hah-hah-hah. Küçük şeylere takılırsan saçların dökülmeye başlar."

Miyo ona sertçe baktı.

İnce vücudu, kravatı ve ceketiyle tamamladığı açık renkli yeleği ve siyah takım elbisesi içinde özellikle zarif görünüyordu.

Nazik ve kibar gülümsemesiyle birlikte Arata, şık bir genç beyefendinin resmiydi.

Arata'yla hem Hazuki'yle aynı yılsonu partisinde, hem de Usuba'nın evine yeni yıl tebriklerini iletme için gittiğinde karşılaşmıştı. Her iki durumda da Arata her zamanki gibiydi, en ufak bir farklılık yoktu.

Normalde bu bir kutlama sebebi olurdu. Bu, imparatorun gözlerinin önünde kaçırılması fiyaskosu yüzünden kendini yormadığını gösterirdi.

Ancak, Arata'nın yüzüne baktığında huzursuz hissetmekten kendini alamadı.

Umarım yanlış bir izlenime kapılıyorumdur.

Arata, görev bilinciyle kendini feda edebilecek türden bir insandı. Kendine özgü bir dizi kural altında yaşıyor olsa da, o hala bir Hediye kullanıcısıydı.

Sonuç olarak, imparatora itaat etmek ve onu korumak konusunda en az akranları kadar yükümlüydü. Onun hakkında tehlikeli derecede sahte bir sevinç hisseden tek kişi Miyo muydu?

Hayır, hayır, gerekmeyen şeyler için endişelenmeyi bırakmalıyım. Benim fark etmem için yeterliyse, Kiyoka gibi benden çok çok daha fazla şey bilen biri de kesinlikle aynı şeyi hemen çıkarırdı.

Kendine odaklanması gerekiyordu. Aynı anda birden fazla şey için endişelenecek kadar zeki olmadığının tamamen farkındaydı.

"Miyo."

"Evet?"

Miyo, endişelerinin kaynağı ona gülümseyerek hitap zihinsel dalgınlığından sıyrıldı.

"Kişisel güvenliğinizi olarak görevlendirildim." "Ben de öyle duydum. Teşekkür ederim."

O cevap verdiğinde, Arata'nın gülümsemesi daha da parlaklaştı.

"Sizinle birlikte vakit geçirebildiğim için çok heyecanlıyım. Hediyelerle ilgili çalışmalarınıza da devam edeceğiz, umarım hazırsınızdır."

Miyo Yeteneği'ne uyandığından beri Arata ona doğaüstü güçler hakkında dersler vermeye devam ediyordu. Zamanının çoğunu Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonunda geçirdiği için çalışmaları son zamanlarda durgunlaşmıştı, ancak Takaihito'nun evinde kalırken yeniden başlayabilecekleri anlaşıyordu.

Miyo otomatik olarak duruşunu düzeltti ve başını salladı.

"Evet, elimden geleni yapacağım."

Bununla birlikte, Kiyoka'nın daha önce bu kadar isteksiz davranmasına rağmen Arata'nın Miyo'nun koruması olması fikrini kabul etmesi, onun bu konuda ne kadar ciddi olduğunu ortaya koyuyordu.

Bu aynı zamanda Yetenekli Cemaat ve Naoshi Usui'nin ne kadar zorlu rakipler olduğunu da gösterdi.

"Kötü olan her şeyi yok edersen, geriye hiçbir şey kalmayana kadar toz haline getirirsin..."

Usui'nin kötü şeyler tam olarak neydi?

Miyo için geldiğini söylemişti. Bu durumda, "yok etmek"... daha doğrusu onu öldürmek, amacı olamazdı.

Peki ya diğer her şey? Onun için değerli olan, kaybetmekten korktuğu şeyler ve insanlar? Onlara ne olacaktı?

Hayal edemeyeceği kadar dehşet vericiydi. "Bir sorun mu var, Miyo?"

Kuzeni ona bakıyordu.

Arata Usuba ailesinin bir üyesiydi. Hediyeleri, tıpkı ana Usui soyundan güçler gibi, zihni kontrol etme konusunda eşsiz bir yeteneğe sahipti.

Bu durumda Miyo aklındaki soruyu fısıltıyla sordu.

"Eğer beni koruyorsan, bu *onun* benim peşimden gelmeye çalıştığı anlamına gelir, değil mi?"

"Naoshi Usui, evet. Şahsen, her zaman yanında olup seni korumak isterdim ama şu anda burada olmamın nedeni de bu olurdu."

"Yeteneği çok güçlü... Buna karşı koymanın bir yolunu biliyor musunuz?"

Bunun üstesinden gelmenin bir yolu olsa da olmasa da, muhtemelen Miyo'nun yapması gereken şeyi değiştirmeyecek, Kiyoka'nın kararını veya Arata'nın rolünü değiştirmeyecekti. Yine de sormadan edemedi.

Her şeyi yok etme kapasitesini bu kadar cesurca ortaya koyan birine direnmenin imkânsız olduğuna inanmak istemiyordu.

"Ben de çeşitli olasılıklar düşündüm."

"...Bunlardan herhangi biri etkili olacak görünüyor mu?"

"Emin değilim. Bununla birlikte, belirsiz olan şeyleri tartışmak konusunda isteksizim, bu yüzden şu anda size bir cevap veremem."

Bu mantıklıydı. Arata'nın aklında Usui'ye karşı koymanın bir yolu olsa bile, bunu birilerinin dinleyebileceği açık bir yerde konuşmak pek de iyi bir fikir değildi.

Miyo küstahlığını düşünerek başını öne eğdi.

"Şimdi toplantımıza gidelim. Her şey orada başlıyor."

Arata'nın ısrarı üzerine Takaihito'nun evinin eşliğinden geçtiler.

Miyo bir yabancı olarak kayıtsızmış gibi davranmayı göze alamazdı. Dayanılmaz derecede sabırsızdı. Kaoruko'yla yaşadığı olay sırasında bu kadar yaygara kopardığı için pişmanlık duymuştu ama söz konusu Naoshi Usui olduğunda, bu olaydaki merkezi figürlerden biri olduğu inkâr edilemezdi.

Belki de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu kadar zayıfken ve Yeteneği'nde ustalaşmamışken olmazdı.

Yine de bir kenarda oturmaya ve karşılığında hiçbir şey yapmadan diğerlerinin onu korumasına izin vermeye dayanamıyordu.

Ama belki de şey yapmasam daha iyi olur.

Usui'yle en son karşılaştığında, hiç düşünmeden herkesin atlamıştı.

Her şey iyi sonuçlanmıştı çünkü talih onun . Onun son çabası herkesin ölümüne neden olabilirdi ve eğer

Kiyoka zamanında gelmemiş olsaydı, Usui onu götürecekti.

Ama esasen güçsüzse tam olarak ne yapması gerekiyordu?

Aklında hâlâ bu şüpheler varken, buluşmaları için hazırladıkları oturma odasına girdi ve yer minderlerinden birine .

"Şimdi, bu en önemli konu olmayabilir ama..." dedi Kiyoka, üzerinde anlaşmaları gereken şeyleri sıralamaya başlamadan önce.

Miyo'nun Takaihito'nun konutunda dikkat etmesi gereken ilk şey, konutun arazisini tek başına terk etmekten kaçınmaktır. İzin verilsin veya verilmesin, gidebileceği tek yerler Takaihito'nun ikamet ettiği bina, Miyo ve diğerlerinin yaşayacağı müstakil yapı ve bunların arasındaki alandı. Esasen bu iki yapı, etraflarına yansıtılacak bariyerin odak noktası olarak hizmet verecekti.

İkinci şart ise, tanıdığı biri bile olsa, önceden haber vermeden kimseyi davet etmemektir. Bu elbette Usui'nin tuzağına karşı bir önlemdir.

Üçüncü kural ise Takaihito'nun tüm emirlerine itaat etmektir.

"Talimatlar var... Prens Takaihito'dan mı?" Miyo ne demek istediğini tam olarak anlayamadan Kiyoka'ya sordu.

Ordu, özellikle de Ookaito komutasındaki Özel Anti-Grotesquerie Birimi, bu operasyonda merkezi bir rol oynuyordu. Normalde İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı imparatoru ve kraliyet ailesini korumak için kendi özel tekniklerini kullanırdı, ancak bu sefer Yetenekli Cemaat ile karşı karşıya geliyorlardı.

Örgüt, kurucuları Naoshi Usui'den Houjou ailesinin üyelerine ve yapay Hediyeler verilmiş kişilere kadar tamamen Hediyekullanıcılarından oluşuyordu. Normal insanlarla savaşmak üzere eğitilmiş olan muhafızlar bu düşmanlar karşısında etkisiz kalırdı.

Bu nedenle Takaihito, bu planı kendisi geliştirmiş olsa da güvenliği orduya emanet ediyordu.

"Evet. Seninle bir şey hakkında konuşmak istediğini söyledi."

"Benimle mi?"

"Bu doğru."

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyor olabilir ki...?"

"Kim bilir?" Kiyoka şaşkın şaşkın bakarak cevap verdi.

Miyo, Takaihito ile konuşacak ortak bir şeyleri olduğuna inanamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, birbirleriyle gerçekten aynı dalga boyunda gibi görünmüyordu. Takaihito'nun kişisel eğilimleri, koşulları, düşünce tarzı... Miyo bunların hepsinin kendisinininkinden tamamen farklı olduğunu hayal etti.

Kiyoka, "Her halükarda, Prens Takaihito sizden bir şey yapmanızı isterse, lütfen onun isteklerine uyun," dedi.

"Anlıyorum. Elimden geleni yapacağım," diye coşkuyla yanıtladı. Hazuki kıkırdadı.

"değil, bu kadar sinirlenmene gerek yok. Eğer uygunsuz bir şey söylerse, o zaman ben sana yardım edebilirim. Onu bana bırakın. Hazır başlamışken bir şikâyetle bulunabilirim ya da-"

"Abla! Lütfen bana söyleme... Prens Takaihito'yu da azarlamayı planlamıyorsun, değil mi?"

"Ne var? Onun bile bir iki zayıflığı var, biliyorsun. Örneğin küçüklüğünden kalma şeyler."

"İnsanların güvensizliklerini bu şekilde dürtme ve kurcalama fırsatını kaçırmayın, cidden."

Kiyoka'nın alnında oluşan derin kırışıklıklara rağmen Hazuki gülümsüyordu.

Prens Takaihito'ya ders vermeye başlarsa ablamı kesinlikle durdurmam gerekecek.

Hazuki'nin imparatorluk veliahtının zayıflıklarından yararlanarak kendisine boyun eğmesini sağlayacağı bir durumdan kaçınması şarttı. İmparatorluğun saygınlığı söz konusuydu.

Miyo, göğsünde farklı türden bir gerginliğin yüksek sesle çarptığını hissederken kendi kendine buna yemin etti.

"Şimdi, Komutan Kudou. Sanırım benimle ilgili olarak da yapmanız gereken bazı düzenlemeler var?" Arata gelişigüzel bir şekilde elini kaldırdı.

Miyo'nun kişisel koruması olarak görev yapacaktı ama ordunun bir parçası değildi ve fiziksel olarak güçlü olmasına rağmen, başkalarını koruma konusunda Kiyoka ve adamlarının sahip olduğu bilgi düzeyine sahip değildi.

"Biliyorum. Senin de dış dünyayla iletişimini kısıtlayacağız Usuba. Gerçi tüm gün Miyo'nun yanında olacağın düşünülürse, zaten dışarı çıkmak için pek fırsatın olacağını sanmıyorum."

"İyi bir noktaya değindin... Eğer bir ihtimal Usui ile karşılaşacak olursam, onunla nasıl başa çıkmalıyım?"

Miyo irkilerek Arata'nın yüzüne baktı.

Böyle bir varsayımda bulunmak gerçekten gerekli miydi? Güvenliği bu kadar sıkılaştırdıktan sonra Usui'nin buraya gelme ihtimali var mıydı?

Hayır, hayır, kesinlikle .

Usui Yeteneği ile insanların duyularını manipüle edebiliyordu. Nöbette ne tür insanlar olursa olsun, Usui onların görme veya işitme duyularını karıştırarak burunlarının dibinden geçebilirdi.

Bariyerden sorumlu kişiler onu özellikle Usui'yi püskürtmek için tasarlamış olsalar da, kusursuz olduğundan emin olamazlardı.

Kiyoka'ya da aniden sert bir bakış geldi. "Bunun gerçekten gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette öyle. Naoshi Usui için her şeyin mümkün olduğunu söylemeyeceğim. Eğer gerçekten her şeye gücü yetseydi, bundan çok önce İmparatorluğun kontrolünü ele geçirir ve planlarına engel olabilecek herkesi ortadan kaldırırdı ama henüz bunların hiçbirisi olmadı. Yeteneği bir tür kısıtlamaya sahip olmalı."

Arata nefes almak için durakladı ve doğrudan Kiyoka'ya baktı.

"Ancak, buradaki savunmayı aşip buraya kadar sızmasına izin verilmesi ihtimalinin sıfır olduğunu da söyleyemem."

"...Haklı bir noktaya değindiniz. Tamamen katılıyorum. Eğer en kötüsü olursa ve Naoshi Usui nişanlımla birlikte bu konutta karşınıza çıkarsa, Miyo'yu korumanız gerekir. Eğer o zaman gelirse ve bunun ötesinde harcayacak gücünüz varsa, o zaman..."

Onu öldürecek sözler Kiyoka'nın ağzından hiç çıkmadı ama herkes ne ima ettiğini anlayabilirdi.

"Onu yakalamama gerek yok mu?"

"Bunun yerine şöyle sorayım- O adamı gerçekten yakalayabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Kiyoka ve Arata karşılıklı bakiştılar, bakışları o kadar yoğundu ki aralarında kıvılcımlar uçuşuyor gibiydi.

Bir noktada, Hazuki ya da Miyo havadaki gerilim karşısında yüksek sesle yutkundü. Arata'nın ve Kiyoka'nın auraları o kadar yoğundu ki Miyo sesi kimin çıkardığını anlayamadı.

İki adam sadece gözlerini kırpmadan birbirlerine bakarak iradelerini ortaya koydular, ta ki Arata sonunda gözlerini kapatıp gerginliği yok edene kadar.

"Hayır, bunun olacağını sanmıyorum. Sadece onu yakalayıp tutmak mı? Kesinlikle söz konusu bile olamaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de onu öldürme konusunda proaktif olmaya gerek yok. Çiğneyebileceğinden fazlasını ısırma."

". Bunu aklımda tutacağım."

İki ya da üç tartışma konusunun daha onaylanmasının ardından toplantı sona erdi.

Sadece bavullarını boşaltarak ve diğer işleri hallederek imparatorluk konutundaki yaşamlarına hazırlanmaları gereken Miyo ve Hazuki'nin ve görevi sadece Miyo'ya göz kulak olmak olan Arata'nın aksine, Kiyoka çok meşguldü.

Askeri operasyon, özellikle de Özel Anti-Grotesquerie Birimi söz konusu olduğunda, onsuz başlayamazdı.

Bunun ne kadar imkânsız olduğunu rağmen Miyo, nişanlısının konutun dışındaki ana kampa doğru yola çıkışını izlerken Kiyoka'nın çalışmaktan çok yorulmayacağını umuyordu. "Benim huysuz kardeşim gittiğine göre, neden acele etmiyoruz? kalkıp eşyaları yerleştirmeyi bitirelim de biraz rahatlayalım mı?"

Hazuki canlılıkla parlayan bir gülümseme takındı.

"Böyle bir zamanda bile saçlarını serbest bırakmak? Etkilendim."

Arata'nın söylediklerine bakılırsa, Miyo onun sadece alaycı olup olmadığını anlayamadı ama ona hak verdi. Elbette yorumunun basitçe etkilendiği anlamda.

Miyo o kadar gergindi ki saçlarını açması neredeyse imkansız görünüyordu.

Aslında, sadece etrafına bakmak bile onu binanın heybeti ve ciddiyeti karşısında şaşkına çevirdi.

Arkaik, tek katlı ahşap bir yapıydı, kolayca anlaşılabilir her hangi bir gösteriş veya ihtişamdan yoksundu.

Bunun yerine, uzun koridorlarında ve tavanlarında kullanılan ahşap kalaslarda olduğu gibi binanın işçiliği etkileyiciydi. Uzun kereste parçaları hiçbir yerde kesilmeden taşınmıştı ki bu inanılmaz derecede pahalı bir iş olmalıydı.

Çiçekler, ağaçlar, kuşlar ve hayvanların detaylı desenleriyle işlenmiş *ranma* transomlarla süslü lento ve sütunların hiç lekelenmemiş olması da bir gerçektir. *Tatami* döşemelerde de en ufak bir solma ya da aşınma belirtisi yoktu... Örneklerin listesi uzayıp gidiyordu.

Sonsuz sayıdaki tertemiz ayrıntı, Miyo'ya binanın hem inşası hem de idaresi için önemli miktarda zaman ve para harcandığını açıkça gösteriyordu.

Saray mensuplarının kalitesinin yanı sıra, havası bile sadece sıradan bir vatandaşın evinden farklı değil, aynı zamanda ortalama bir zengin malikânesinin bile üzerindeydi.

Hazuki, "Ben buna oldukça alışkınım," diye cevap verdi. "Babam hala aktif olarak Majestelerine hizmet ederken, Kiyoka ve ben sık sık İmparatorluk Sarayı'na gelip giderdik. Prens Takaihito'nun da etrafındaydık."

"Bu mantıklı."

Kudou ailesinden beklendiği gibi. En yüksek rütbeli Hediye Kullanıcısı aile olarak statüleri hak edilmişti. İmparatorla bu kadar sık görüşme şansına sahip olmalarının sebebi de buydu.

Ancak Miyo, Kudou ailesinin bir önceki reisi Tadakiyo Kudou'nun hizmet ettiği imparatorun Usuba ailesine zor günler yaşattığını ve çok sayıda insana acı çektirdiğini düşündüğünde, ruh hali hemen bozuldu.

Bu konuda kendisinden daha fazla duyguya sahip biri olduğunu düşünen Miyo kuzenine baktı. Yüzünde bir gülümseme olmasına rağmen, içinde bir soğukluk hissetti.

Hazuki onların ince tepkilerini fark etmiş olmalı ki yüzü karardı.

"Özür dilerim. İkiniz de imparator hakkında duyduklarınızdan nefret ediyor olmalısınız. Onu gündeme getirmekle düşüncesizlik ettim."

"Hiç de değil..."

Hazuki burada hatalı değildi. Masumca söylenen sıradan sözler, çoğu zaman birinin değinmek istemeyebileceği konulara temas ederdi.

Miyo başını iki yana salladı.

"değil. Ne de olsa şu anda burada, İmparatorluk Sarayı'ndayız. Adı her bunun bizi rahatsız etmesine izin veremeyiz."

Arata başıyla onayladı.

"Miyo tam on ikiden vurdu. Ayrıca, her seferinde buna takılıp kalırsak ilerleyemeyiz. Usui'nin eylemlerinin ardındaki ilkelerin ailemizin geçmişiyle ilgili olduğu açık. Ve Majesteleri bu sorunların kaynağı. Yüzümüzde karışık duygularla gözlerimizi kaçırmayı göze alamayız."

"Yine de, bu benim için pek düşünceli bir davranış değildi. Özür dilerim." Hazuki'nin çöküşünü izlerken

Miyo'nun göğsü ağrıyordu.

Ancak Usubalar ve Usui'yi düşündüğünde kalbi kararırken, Kudou ailesinin geçmişini, Hazuki ve Kiyoka'yı ve babaları Tadakiyo'yu dinlemek hâlâ ilgisini çekiyordu.

"Lütfen bu konuda endişelenme, abla. Bana geçmişinden daha fazla hikâye anlat. Onları duymak isterim."

"...Gerçekten

mi?" "Evet."

Miyo bilinçli bir şekilde dudaklarını gülümseme şeklinde kaldırdı ve Hazuki rahatlamış bir iç çekti.

"Teşekkür , Miyo. Bu durumda, size gerçekten değerli olanlardan bazılarını anlatacağım."

"Değerli mi?"

"Evet, doğru. Kiyoka'nın küçüklüğüyle ilgili ilginç ayrıntılar."

Miyo bu hikayelerin gerçekten değerli olduğunu kabul etti. İlgisi çok ama çok artmıştı.

Nişanlısı hakkında her şeyi ve her şeyi bilmek istiyordu. Bunun normal bir duygu emindi. Hiç de özel bir şey değildi.

sonra Kiyoka'yı desteklemeye devam edeceğim. Onun için bunu yapabilecek bir eş olacağım. Bu kadarı yeterli.

Başka bir şeye ihtiyacı yoktu, bu yüzden Miyo bu düşünce çizgisine girmekten kaçındı.

Görmezden gelmek ve duygular o tehdit altında için baloncuk üzerinde Ortaya çıktıklarında onları bir kez daha mühürledi.

Miyo'ya için büyük bir salon odası verildi.

Ünlü bir perde sanatçısı tarafından boyanmış olması gereken bir çamla süslenmiş olan sürgülü perde kapıları kaldırırsa, alan ziyafet için yeterince büyük, kesintisiz bir oda olurdu. Bu görkemli salonun konaklama alanı olarak kullanılmak için tasarlanmadığı açıktı.

Saray görevlisinin onlara odalarını gösterirken söylediklerine bakılırsa, İmparatorluk Sarayı, saygın bir ailenin kızının böyle bir alana alışkın olacağını varsayarak ona bu alanı vermiş olmalıydı ama Miyo odada kendini hiç rahat hissetmiyordu.

"geniş, değil mi?" "Evet.

Çok."

Miyo, eşyalarını yerleştirirken kendisine yardımcı olmak için gelen Yurie'nin yorumuna içtenlikle katıldı.

Acaba bu oda eski evimdeki odama kıyasla kaç kat daha büyük?

Paravan kapıyı kapattığında bile çok büyüktü. Öyle ki, odanın bir köşesine yerleştirdiği bavullar bile yerinde duramıyordu.

"Şimdi müsaadenizle odayı kullanacağım."

Sonunda, Miyo ve Yurie'nin sürgülü paravan kapıyla ayrılmış bu iki odayı kullanmasına karar verildi.

Yurie'nin kendine ait ayrı bir odası olması konuşuluyordu, ancak Yurie ve Miyo için avantajlar sonuçta aynı hizaya geldi, çünkü Yurie yakınlarda olursa Miyo'ya hizmet etmesi daha kolay olacaktı ve odadaki açık alanı gerçekten düzgün bir şekilde kullanabileceklerdi.

"Kesinlikle. Bana yardım etmek için burada olduğun için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk. Günün her saati sizinle ilgilenme şansına sahip olmayı dört gözle bekliyorum Bayan Miyo."

Miyo her zaman onun emrinde olması gerekmediğini söyleyecekti ama Yurie'nin mutlu bir şekilde kendi kendine mırıldanmaya başladığını görünce sözlerini yuttu.

Odanın içi yatak takımları, tuvalet masası, kimono askısı ve küçük eşyaları koymak için bir rattan kutu ile döşenmişti.

Miyo, saray mensubunun yardım teklifini nezaketle reddettikten sonra, yanında getirdiği az sayıdaki eşyayı çantasından çıkarmaya başladı. Toparlanmayı bitirdiğinde saat öğleyi çoktan geçmişti.

"Bavulları boşaltma işi nasıl gidiyor, Miyo?"

Dışarıdan Hazuki'nin sesini duydu.

Hazuki'yi bekletmiş olabileceğinden endişelenen Miyo aceleyle koridora açılan kapıyı açtı.

"İşim bitti."

"Herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

Miyo başını iki salladı.

Ne gibi bir sorun *olabilirdi* ki? Odanın aşırı büyüklüğü bir yana, her açıdan mükemmeldi ve saray mensuplarının ve Takaihito'nun kendisine gösterdiği ilgi ve alakayı her fırsatta hissedebiliyordu.

"Hiç de değil. Bize son derece iyi davranıyor gibi görünüyorlar."

"Bu doğru. Peki ya sen Yurie? Burada gayet iyi yaşayabilecek misin?"

Yurie bu soru karşısında gülümseyerek başını salladı, Miyo fark etmeden arkasından yaklaşmıştı.

"Evet, olacağım."

"Gerçekten, bunu duyduğuma sevindim. O zaman neden öğle yemeği yemiyoruz? Odamda bizim için hazırlattım."

"Bunun için seninle gelmeme izin var, değil mi?"

Miyo, Arata'nın sesini duyunca irkildi. Odasının yanındaki duvarın dibinde hazır olda bekleyerek koruma rolünü oynuyor olmalıydı.

"Bavulunu açmaya ne dersin, Arata...?"

Miyo'nun sorusunu gülümseyerek karşıladı.

"Sorun değil. İşim gereği, evimin duvarları dışındaki yerlerde kalmaya alıştım. Çok uzun sürmez."

"Doğru, Usubalar kamusal kimlikleri olarak bir ticaret şirketi işletiyorlar, değil mi?"

Arata, Hazuki'nin sorusu üzerine başını salladı.

"Evet. birlikte, Giftless babam şirketi yönetiyor ve ben sadece müzakereci olarak ona yardım ediyorum."

Hediye kullanıcıları arasında Usubalar son zamanlarda kendi aile isimlerini kullanmaya başlamışlardı, ancak daha geniş toplumda Tsurugi ve ticaret şirketi daha tanınmış bir isimdi. Büyük olasılıkla, Usuba ismi şu anda olduğundan daha fazla nüfuz etse bile, eskiden olduğu gibi çoklu aile isimlerini kullanmaya devam edeceklerdi. Bu sadece durumun gerçekliği idi.

Hazuki'nin odası koridordaki bir dönemecin ötesinde, Miyo'nun odasından birkaç oda uzakta duruyordu.

Büyüklüğü Miyo'nunkiyle hemen hemen aynıydı. Benzer şekilde sürgülü bir paravanla ikiye bölünmüştü ve bir kısmı bagaj depolama alanı olarak kullanılırken diğer kısmı günlük kullanım içindi.

İkiye bölündükten sonra bile geniş olan salonda dört kişilik bir yemek masası kurulmuştu.

"İmparatorluk Sarayı'nda ne tür yemekler servis edildiğini görme zamanı."

Miyo başını eğerek baldızına ve onun heyecanlı bekleyişine baktı.

"Sen de mi ilk kez İmparatorluk Sarayı'nda yemek yiyorsun abla?"

"Hayır, burada daha önce de akşam yemeğine katılmıştım. Aralarından seçim yapabileceğim çok sayıda yemek vardı ve hepsi de beklediğiniz kadar lükstü. Ama kesinlikle daha önce burada hiç öğle yemeği yemedim."

Bunu duyan Miyo, bu deneyimin ne kadar değerli olduğunu keskin bir şekilde hissetti. Durup düşünecek olursa, bu çok açıktı. Onun gibi ne kraliyet mensubu ne de saray mensubu olan birinin İmparatorluk Sarayı'nda birkaç gece geçirmesi son derece nadir görülen bir durumdu.

Tam o sırada Kiyoka'nın öğle yemeğinde ne yaptığını merak etti.

Umarım yemek emin olur.

Onu tanıdığım kadarıyla, işleri yoğun olduğunda bir ya da iki öğünü kolayca atlayabilirdi.

Ona bakmak için yanında olamayacağı için yapabileceği bir şey yoktu ama bir dahaki görüşlerinde onu yeme alışkanlıkları konusunda sorgulaması .

Herkes oturduktan ve yemek için şükrettikten sonra, masayı kaplayan yemek takımlarının kapakları çıkarıldı.

Öğle yemeğinin içeriği Miyo'nun beklediğinden çok daha sıradandı.

Taze pişmiş beyaz pirinç ve ılık soya sosu aromalı berrak çorba vardı. Ana yemek soya sosunda haşlanmış sıcak beyaz bir balıktı; yan yemekler ise doğranmış mevsim sebzeleri, sos ve lezzet açısından zengin görünen kaynatılmış kök sebzelerden oluşuyordu.

Bununla birlikte, yemek takımlarından yemek sunumuna kadar çekici görüntü, öğle yemeğinin güzelliğine dikkat edildiğini açıkça gösteriyordu ve Miyo bu yemeğin ortalama bir öğle yemeğinin bir adım ötesinde olduğunu açıkça görebiliyordu.

Önce dumanı tüten berrak çorba kâsesinden bir yudum aldı. "Lezzetli..."

Et suyu farklı mıydı? Palamut balığının ince ve zarif kokusu ağzının içinden burnuna kadar yayıldı.

Haşlanmış beyaz balık, mevsim sebzeleri ve kök sebzelerin hepsi mükemmel bir şekilde terbiye edilmişti, tatları ne çok zayıf ne de çok güçlüydü. Her lokmada kendi sosyal statüsünün yükseldiğini hissetti.

"Sadece ziyafetler için değil, öğle yemekleri için de bu kadar lezzetli yemekler hazırlıyorlarsa, İmparatorluk Sarayı gerçekten başka bir şey."

Hazuki ona büyülenmiş gibi övgüler yağdırırken, Yurie her kelimeyi tekrar tekrar başıyla onayladı.

Öte yandan, Arata hiçbir tepki vermedi ve sessizce yemeğini yemeye devam etti.

Miyo şimdi düşününce, yemekle pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Geçici olarak Usubalar'la yaşadığı zamanlarda, o da yemeklerine pek dikkat etmemişti.

"Arata. Yemekler hoşuna gitmedi mi?"

Miyo'nun sorusu bir an için gözlerini açmasına neden oldu, ardından gülümseyerek başını salladı.

"Hayır. Çok lezzetli." "Ama..."

Bocaladı, açıkça onun pek de hoşuna gitmemiş gibi görüldüğünü söylemekten çekiniyordu. Ancak Arata belli ki onun aklından geçenleri anlamıştı.

"Bağışlayın beni. Yemekler lezzetli olmadığından değil, tabiri caizse mesleki bir lanetten kaynaklanıyor."

"Mesleki lanet mi?"

"İşim gereği dünyanın dört bir yanına seyahat ediyorum. Gittiğim ülkelerde yemekler çok lezzetli oluyor elbette ama bazen de benim damak tadıma uygun bulmuyorum. Bu gibi durumlarda yerel halkı aşağılamadığımdan emin olmam gerekiyor, bu yüzden yemeği beğenmiş olsam da olmasam da tepkimi aynı tutmaya çalışıyorum. Bu benim için bir alışkanlık haline geldi."

bir gerekçesi vardı.

Miyo'nun kendisi İmparatorluk dışına hiç adım atmamıştı ve tattığı tek Batı yemeği İmparatorluk vatandaşlarına hitap edecek şekilde değiştirilmişti, bu yüzden ona gerçek bir şey gibi gelmiyordu. Yine de teorik olarak her bölgenin kendi iklimi ve gelenekleri olduğunu ve kendi halklarına hitap etmek için geliştirdikleri mutfakların ziyarete gelen yabancıların damak tadına uygun olmayacağını biliyordu.

Arata'nın açıklaması, Miyo'bir ticaret şirketi müzakerecisi olarak çalışırken ve farklı bölgelerden gelen insanların misafirperverliğini kabul etmek zorunda kaldığında yaşadığı zorluklara dair bir fikir verdi.

Yemeklerinin çoğunu yedikten sonra Hazuki konuştu.

"Buradayken programlarımız hakkında."

Yurie ve Miyo dik oturdular ve Arata da dikkatini yavaşça Hazuki'ye çevirdi.

"Burada yaşarken hayatımızı olabildiğince normal tutmaya çalışmak istiyoruz, değil mi? Tek sorun şu ki, bize misafir muamelesi yapılıyor, bu yüzden herhangi bir ev işi yapmamız gerekmiyor... Gerçi İmparatorluk Sarayı'nın kendine özgü gelenek ve görenekleri var ve günlük programa göre işliyor, bu yüzden kendimiz bir şeyler yapmaya kalkarsak fazladan iş çıkarmış oluruz."

Kiyoka'nın evine ilk geldiğinde, Kudus'un villasında babasını ve kayınvalidesini ziyaret ettiğinde ve günlerini Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonunda geçirmeye başladığında-

-Miyo gittiği her yerde ev işlerine yardım ederdi ama bu, bunu yapamayacağı bir durumdu.

Gereksiz bir şey yapmamak konusunda ekstra dikkatli olmalıyım.

Çalışırken kendini daha huzurlu hissediyordu ama eğer sadece sorun yaratacaksa, buna çalışmak diyemezdi zaten. Bu konuda ihtiyatlı davranması gerekiyordu.

Miyo'nun buradayken ilgilenmesi gereken farklı bir dizi görevi olacaktı.

"Ben ve Arata ile birlikte çalışacaksın. Hem de çok sıkı," dedi Hazuki Miyo'ya.

"Tamam."

"Sana gelince Yurie, saray mensubunun vaktini alamayız, bu yüzden odalarımızın temizliği gibi işleri sana bırakabilir miyim?"

"Evet, kesinlikle. Bana bırakın."

Yurie gururla göğsünü yumrukladı. Sinirlerinin bozukluğu ortamın ihtişamıyla o kadar uyumsuzdu ki Miyo kahkahalara boğulmamak için kendini zor tuttu.

"Ve son olarak, Arata. Sana ne tür emirler verildi?"

Hazuki'nin sorusuna cevap vermeden önce hafifçe başını salladı.

"Genelde Miyo'ya eğitim verirken bir yandan da onu korumaya devam edeceğim. Bununla birlikte, bir Usuba ve Usui'nin bağlı olduğu ana ailenin bir üyesi olarak, ordunun da zaman zaman benden danışmanlık veya destek isteyeceğini tahmin ediyorum."

"Doğru. Yani Miyo'yu koruyacaksın ama ilgilenmen gereken başka bir iş varsa konuttan uzakta olacaksın, öyle mi?"

"Pekala," diye devam etti Arata, Hazuki'nin cevabını onaylarken yüzünde beliren acımasız ifadeyi görünce. "Uzun süre uzak kalmayı planlamıyorum ve ben yokken Miyo'yu benim yerime koruyacak başka biri olmalı. Eminim bu kişi sizin de tanıdığınız biri olacaktır, bilinmeyen bir yüz değil."

"Tanıdık biri" olacağını duyduğunda, Miyo'nun aklına gelen ilk kişi, arkadaşlığını yeniden teyit ettiği Kaoruko Jinnouchi oldu.

Hâlâ başkentte Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin bir üyesi olarak çalışıyordu.

Kaoruko aslında Godou hastanedeyken onun yerine çalışmak üzere eski başkentten gönderilmişti, ancak Godou göreve döndükten sonra bile onun burada kalmasına karar verildi.

Baskı altında da olsa orduya ihanet ettiği gerçeği ışığında onu görevden almak yerine, üst rütbeliler onun görevde kalmasını sağlıyordu.

Başkentte, daha fazla gözün üzerinde olacağı bir yerde.

Umarım Kaoruko iyi geçiniyordur.

Yaptıkları göz önüne alındığında, Miyo'nun koruması olarak görevine geri dönmesi zor olacaktı. Dahası, genellikle istasyonun dışındaki kasabada devriye gezerdi, bu yüzden bırakın Miyo'nun geçici ikametgahını, İmparatorluk Sarayı'na bile giremezdi.

Ancak Miyo, onu bu şekilde hiç göremeyeceğini düşününce biraz kederlendi.

Her ne olursa olsun, Kaoruko'dan bir ziyaret talep edecek durumda değildi, dolayısıyla bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

"İstedğim, endişelenmene gerek yok, Miyo."

"Tamam."

Miyo başını salladı, ancak onlar yorulmak bilmeden çalışırken Kiyoka ve arkadaşları için endişelenmemesi neredeyse imkansızdı.

Onu güvende tutmak için ellerinden geleni yapan pek çok insan vardı. Miyo'nun buna itiraz etmesi mümkün değildi.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi iki yerde kamp kurmuştu: İmparatorluk Sarayı idaresi, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı ve Özel Mühür Muhafızlığı Ofisi'ni yöneten çeşitli tesislerin bir arada bulunduğu arazinin bir bölümü ve Takaihito'nun konutunun tam karşısında yer alan bir bahçe.

İlki, yani ileri muhafızlar, kapıya veliaht prensin sarayından daha yakındı ve daha gevşek güvenlik kısıtlamaları vardı. Ancak ikinci muhafız birliği, Miyo ve Takaihito'ya o kadar yakındı ki, içeri girmek isteyen herkesin sıkı bir aramadan geçmesi gerekiyordu.

Takaihito'nun evindeki toplantı bittikten sonra Kiyoka ilk olarak artçı kampına uğradı.

"İşler nasıl gidiyor?"

Üstleri onları kontrol etmeye gelir gelmez, Kiyoka'nın astları duruşlarını düzeltti ve "İyi

Günaydın, efendim." Aralarından geçip kampın merkez çadırına adım atarken onları sorguladı.

"Oh, günaydın Komutan... Herkesi yerleştirmeyi neredeyse bitirdik. Henüz bir sorun yok," diye selamladı artçıları denetlemekle görevlendirilmiş olan Godou.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi şu anda çok zayıftı. İmparatorluk Sarayı'ndaki iki kampa gönderilen ve bariyeri koruyan askerler vazgeçilmezdi, ancak istasyonda da bazı birlikleri geride bırakmaları gerekiyordu. Bunun da ötesinde, düzenli iş yükleri de azalmamıştı.

Yetenekli Cemaat İmparatorluk Sarayı'na saldırmazsa, Godou ve diğer yetenekli birim üyeleri buraya boşuna yerleştirilmiş olacaktı. Yine de, baskın olasılığına karşı hazırlıklı olmaları gerektiği açıktı.

Kiyoka sessizce durumu düşünüyordu.

"İyi iş. Vardiyalarda mola vermeyi unutmadığınızdan emin olun."

"Anlaşıldı."

Godou'nun ciddi cevabına rağmen, Kiyoka bir an sonra yüzüne mide bulandırıcı bir sırıtış yayılırken astına ters ters baktı.

"Ne?"

"Hayır, hayır, önemli değil. Sadece, çalışırken Miyo'ya bu kadar yakın olman ve onu kendin koruyamaman gerçekten utanç verici, hepsi bu."

"....."

Ne olursa olsun, "Madem böyle hissediyorsun, neden patronuna biraz daha sempati göstermiyorsun?" gibi bir şey söyleyemezdi. Bunu yaparsa, gerçekten de Miyo'nun yanında olup onu korumak istediği anlaşılırdı.

Aslında gerçek de buydu.

Miyo'yu başkasının ellerine bırakmak sinir bozucu.

Kiyoka'nın diğer insanlara güvenmemesi gerekmiyordu. Ama Takaihito'nun evinde ona katılırsa daha güvende olacağını düşünmekten kendini alamıyordu ve bunu yapamamak onu rahatsız ediyordu.

"Ama Komutan."

"Ne?"

"Yine de günde en az bir kez uğrayıp Miyo'nun yüzünü gördüğünden emin olmalısın, tamam mı? Ne de olsa o senin nişanlın."

Astı tuhaf bir şekilde işgüzarlaşmaya başlamıştı. Eğer burada olmasaydı, fazladan yaptığı işler baş belası olurdu, ama etrafta olduğu zaman iğrençleşiyordu.

Godou'dan ve onun sataşmalarından bıkan Kiyoka, sinirini çıkarmak için adama ters ters baktı.

"Zaten bunu planlıyordum, bana bunu söylemene ihtiyacım yok." "Ha?!"

Godou'nun abartılı şaşkınlığı Kiyoka'nın da canını sıktı. Godou'nun onunla bu şekilde dalga geçecek zamanı varsa, belki de ona ilgilenmesi gereken başka bir şey vermeliydi.

Kiyoka'nın sinirlendiğini hisseden Godou omuzlarını çökertti ve sırtışını sildi.

"...Özür dilerim. Kendimi ."

"Bu daha iyi. Anladığın sürece sorun yok."

"Ama bu gerçekten büyüdüğünüz anlamına geliyor Komutan. Eskiden olsa bana sadece 'Saçmalık' derdin. Neden bir şey için zaman harcayayım ki?"

Godou'nun taklidi karşısında çadırdaki bekleyen bazı birim üyeleri kahkahalara boğuldu.

"...Gerçekten mi?"

Kazandıkları boyun kırma cezasını bir kenara bırakırsak...

Kiyoka, Miyo'dan başka biri olsaydı, kesinlikle böyle bir tepki vereceği konusunda hemfikirdi. Başkalarının ince duygularıyla o kadar az ilgileniyordu ki.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, Godou kesinlikle haklıydı.

Muhtemelen daha önce daha fazla ilgi göstermeliydim.

Kızın duygularını kendi tarafına çevirmeye başladığını belli belirsiz hissediyordu. Kendini ne kadar utanmış hissetse de öpücüklerine karşılık veriyordu ve arada sırada, sanki dilinin ucunda bir şey varmış gibi, kalkık gözlerle ve pembe yanaklarla ona bakıyordu.

Ancak, en can alıcı kelimeleri asla dile getirmezdi. Kiyoka hâlâ onun kalbini deşifre etmekte zorlanıyordu.

Bu noktada herhangi bir suçluluk duygusu olduğundan da şüpheliyim.

Devam eden Usui sorununa rağmen, Kiyoka nişanlısının Hediyesinin doğasıyla ilgilenmediği konusunda bilerek ısrar etmişti ve Miyo bunu anlamış olmalıydı.

Bu durumda, Miyo'nun dudaklarını mühürleyen tam olarak neydi?

Usui'nin suçu mu o zaman?

Bu noktada, Yetenekli Cemaat'in kurucusunu her şeyin kaynağı olarak görmeye başlamıştı. Kısmen de olsa, yaşadığı hayal kırıklıkları için adamı suçladığını inkâr etmiyordu.

Eğer Miyo'nun endişelerinin kaynağı gerçekten de herkesin Usui tehdidiyle uğraşmakla meşgul olduğu bir zamanda anlamsız duygularına açık olmaması gerektiği düşüncesiye, o zaman zamanı geldiğinde tüm öfkesini ve daha fazlasını adamdan çıkaracaktı.

"Komutanım? İçeride müstehcen şeyler düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Godou'nun küstah sorusu Kiyoka'yı gerçeğe döndürdü.

Hâlâ zamanı vardı. Dahası, Miyo'yu en azından günde bir kez görmeyi planlıyordu, bu yüzden yavaş yavaş, günden güne onu konusunda kışkırtırsa, o zaman- Hayır, hayır, bu onu takıntılı ve kötü bir adam olarak görmesine yol açabilirdi.

Düşünceleri bir kez daha raydan çıkmaya başlamıştı. Kiyoka bir an için boğazını temizledi ve soruyu geçiştirdi.

"Bu kadar saçmalık yeter. Bana rapor edecek bir şeyiniz yok mu?"

"Rapor mu? Oh, , eminim."

Godou hatırlamak için ellerini birbirine vurmada önce bir an için başını eğdi.

"Gelmeye devam ediyorlar - Yetenekli Cemaat ve onların görünür Groteskleri yani."

"O acele edin ve raporunuzu hazırlayın."

Godou'nun bahsettiği "görünür Groteskler" Yetenekli Cemaat kendi yaratıklarında kullandıkları yaratıklardı.

propaganda yapıyorlardı. Ruh Görüşü olmayan insanlar bile onları görebiliyordu.

Yetenekli Cemaat tarafından geliştirilen teknolojinin sıradan insanların gözünde sadece normal Groteskleri görünür kılması mümkündü, ancak kolaylık olsun diye onlara bu ayrı lakapla hitap ediyorlardı.

"Şehirde devriye gezen birlikler sadece bugün iki olayı aydınlattı. İlk olayın faillerini yakalamayı başardılar ancak diğer grup kaçtı. öğlen bile olmadı ve şimdiden iki olay oldu, yani bugün ona yakın olay görebiliriz."

"Herhangi bir hasar var mı?"

"Hayır. Konuşulacak gerçek bir yaralanma yok. Gruplar da gerçekten şiddete başvurmuyor ya da karşılık vermiyor."

Godou omuz silkti, tüm bu meseleden biraz bıkmış görünüyordu.

Eğer herhangi bir direniş göstermiyorlarsa, Üstün Yetenekliler Cemaati genel nüfus nezdindeki imajlarını düzeltmeye çalışıyor olmalıydı. Kendilerini itaatkâr gibi göstererek, onları götüren askerlerin düşmanca görünmesini sağlayabilirlerdi.

Bu durum gazetecilere orduya karşı düşmanlıklarını ifade eden daha fazla makale yazmaları için ilham verebilir. Başlık muhtemelen şöyle bir şey olurdu: *Ordu Direnmeyen Vatandaşları Zorla Hapsediyor.*

Hükümet içinde kimler basın üzerindeki kısıtlamaları kasıtlı olarak gevşetmişti?

Ookaito'dan henüz failin kimliğini tespit ettiklerine dair bir açıklama gelmemişti. Söz konusu kişi önemli bir güç konumundaysa, sonsuza kadar kimliğinin tespit edilememesi ihtimali vardı.

Bu konuda bir şey yapamam ama.

Hediye kullanıcıları orduya girme ve savaşmaya devam etme eğilimindeydi, bu yüzden bürokrat olarak çalışmaları zordu. Bu durum Kiyoka için de geçerliydi ve bürokraside kimlerin hükümeti etkileyebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Tek seçenek, işin siyasi yönünü Ookaito'ya bırakmaktır.

"Oh, bir şey daha var. Yani şu kolayca görülebilen Groteskler mi? Görünüşe göre onlar normal Groteskler değilmiş. Analiz ekibine göre, Hediyeler onlar üzerinde o kadar etkili değil gibi görünüyor."

"...Bu korkunç. Sanatta da durum aynı mı?"

"Öyle görünüyor. Çağırma, büyücülük, kovma, şeytan çıkarma, *onmyodo*- yaratıklar üzerinde çeşitli sanatlar denediler, ancak bu tekniklerin hiçbirisi fazla zarar vermedi."

Sanat ve Hediyelik Eşya birbirinden farklı mecralardı.

Hediyeler bireyin doğuştan gelen doğasına bağlıydı, ancak sanatlar sadece Hediye kullanıcıları tarafından değil, Ruh-Görüşü olan herkes tarafından, daha doğrusu dünya dışı ve insanlık dışı varlıkları hissetme gücüne sahip herkes tarafından kullanılabilirdi.

-Uygun çalışma ve eğitim verildiğinde.

Sanatlar, diğer şeylerin yanı sıra uçan familiar'lar yaratmak ve bariyerler kurmak için kullanılabilirdi ve kullanıcının yeteneklerine bağlı olarak güçte sınırlamalar ve dalgalanmalar olsa da, Ruh-Görüşü ve Armağan kullanıcıları için, eğitimlerinin başında öğrendikleri en temel şeydi.

Özel Grotesk Karşıtı Birim'in pek çok üyesi, kendilerine ait bir Yetenekleri olmamasına rağmen çeşitli sanatlarda ustalaşmış sanat uzmanlarıydı. Analiz ekibinin araştırmasına da yardımcı olduklarından, hem Yeteneklerin hem de sanatların bu Groteskler üzerinde daha az etkili olduğundan şüphe etmek için çok az yer vardı.

"Şu anda, en azından sadece bariyer sanatlarına tepki veriyor gibi görünüyorlar." "Bariyerler..."

Analiz ekibinin bulgularına rağmen, Üstün Yetenekli Cemaat, Yılbaşı Günü'ndeki olay ve diğer benzer propaganda eylemleri sırasında görünür Groteskleri yok etmek için Hediyeler kullanmıştı.

Başka bir deyişle, Yetenekli Cemaat'in Hediyeleri etkili olacak, ancak Kiyoka ve adamlarının Hediyeleri azalacaktı.

Kiyoka alnına masaj yaptı.

Bu, yapay Hediye kullanıcılarından çok daha büyük bir sıkıntıdır.

Eğer Yetenekli Cemaat bu görünür Groteskleri savaşta Özel Grotesk Karşıtı Birime karşı kullanırsa, Kiyoka ve

erkeklerin karşı koymak için hiçbir araçları olmazdı. Bu durumda yapabilecekleri tek şey kendilerini bariyerlerle savunmak olurdu.

Bu gerçekleşirse, biriminin gönderilme ihtimali yüksekti ve Hediye kullanıcılarına duyulan güven düşecekti.

Bu görünür Grotesklerin arkasındaki hileyi bulmak için araştırmalarında daha hızlı hareket etmeleri gerekiyordu, yoksa önemli bir dezavantaja düşeceklerdi.

Bu noktada, Üstün Yetenekliler Cemaati tartışılmaz bir konumda bulunuyordu.

"Onlara şimdilik araştırma ve analizlerini hızlandırmalarını söyleyin. Dirençli Groteskilere karşı savaşmanın bir yolunu bulmanın eşiğinde düşünüyorlarsa, bunu derhal araştırınsınlar," diye emretti Kiyoka.

". Onlara haber veririm," dedi Godou.

Birkaç iş güncellemesini daha tamamladıktan sonra artçı çadırını geride bıraktı.

Şu anda, Özel Anti-Grotesquerie Birimi ayrı ekiplere bölünmüş durumdaydı.

Örneğin, İmparatorluk Sarayı'ndaki ileri muhafız ve artçı kamplarının her birinin orada konuşlanmış kendi ekipleri vardı ve ayrıca başkentte devriye gezen ve Yetenekli Cemaati engelleyen bir grubun yanı sıra istasyondaki olağan görevlerini yerine getiren bir ekip de vardı.

Bu gruplar teorik olarak birbirleriyle uçan tanıdıklar aracılığıyla iletişim kurabilseler de, hiçbir şeyin yolunda gitmediğinden emin olmak için birbirleriyle sık sık yüz yüze temas kurmaları gerekiyordu. Bu özellikle İmparatorluk Sarayı'nın arazisinde konuşlanmış olan ekip için önemliydi.

Usui'nin tehdidi üzerlerindeyken, Özel Grotesk Karşıtı Birim bir şeylerin ters gittiğine dair en ufak bir değişikliği ya da şüpheyi göz ardı edemezdi.

Öncü muhafızlar ilk kapının yakınında kamp kurmuşlardı ve artçılarla aralarında oldukça uzun bir mesafe vardı.

Takaihito'nun .

Kiyoka, Miyo'yla birlikteyken malikâneye faytonla gitmişti ama gidiş gelişinde faytona rahatça binemezdi.

Bunun yerine, bir Hediye kullanıcısı olarak üstün fiziksel yeteneklerini kullanarak doğrudan ileri muhafız kampına doğru koştu.

"Günaydın... Komutan."

Kaoruko Jinnouchi ileri muhafız çadırının önünde durmuş, Kiyoka'yı karşılamayı bekliyordu.

Geçmişte takındığı sade ve masum gülümseme gitmiş, yerini ifadesinde bir gölge almıştı.

"...Günaydın, Jinnouchi."

Kaoruko orduya ihanet etmekle suçlanmış ve İmparatorluk Sarayı'nı koruyacak ekipten çıkarılmıştı.

Peki neden şimdi buradaydı?

Bunun nedeni, Kiyoka'ya bir şey iletmek için onunla bir görüşme talep etmiş olmasıydı.

", neden bana orada söylemiyorsun?"

Kiyoka, İmparatorluk Sarayı'nda çalışanlar tarafından yaygın olarak kullanılan küçük bir açık hava bankını işaret etti.

Çadırın içinde oturup bir şeyler konuşmak için yerler vardı ama onun içeri girmesine izin veremezdi.

"Otur."

"...Evet."

Kiyoka Kaoruko'yu bankta tek başına oturturken kendisi de onun yanında durdu. Bir asker olarak, hainlerle uğraşırken tetikte olması gerekiyordu.

Miyo'nun davranışından hoşlanmayacağına eminim.

İlk arkadaşı hakkında biraz fazla olma eğilimi vardı. Kiyoka onun bu konudaki duygularını anlayabilse de, bu onun göz ardı edemeyeceği bir şeydi.

Kendisine nasıl davranıldığını doğru bir şekilde anlayan Kaoruko başını kaldırıp Kiyoka'ya baktı ve kuru bir kıkırdama çıkardı.

"Özür dilerim. İşlerin ne kadar yoğun olduğunu biliyorum ve burada beni dinlemek için kısa sürede zaman istiyorum..."

"değil. Tümgeneral Ookaito ile zaten konuştunuz, değil mi?"

"Geniş anlamda. Ama sizinle konuşacağım şey, benim kalitesiz spekülasyonlarımdan biraz daha fazlası. Ben sadece General Ookaito'ya gerçekleri anlattım."

Elbette, Üstün Yetenekliler Topluluğu hakkında konuşmak istiyordu. Ordu, Usui'nin örgütü hakkında bu şekilde bilgi paylaşacağı umuduyla onu hayatta tutuyordu.

", babamla ilgili olarak..."

İlk etapta Üstün Yetenekliler Cemaati'ne yardım etmesinin itici gücü. Eski başkentte bir dojo işleten babasının Üstün Yetenekliler Cemaati tarafından rehin alındığına inandırılmıştı. "Naoshi Usui'nin bana söylediklerine ilk başta inanmamıştım. Babam bir Yetenek kullanıcısı değil, ama bir kılıç ustası olarak yetenekleri tartışılmaz, bu yüzden

kolay kolay rehin alınacağını düşünmemiştim."

"Ama onunla temasa geçemediniz, değil mi?"

"Evet, bu doğru."

Usui kendisine ilk ulaştığında Kaoruko hemen telefon santralinden babasıyla irtibata geçmesini istemişti, böylece babasının güvenliğini teyit edebilecek ve Usui'nin doğruyu söyleyip söylemediğini anlayabilecekti. Ancak sonuçta hiçbir zaman bir yanıt alamadı.

"Telefon çalışmazsa telgraf çekerim diye düşündüm. Ben de posta yoluyla bir mektup gönderdim. Hiçbirinden bir şey gelmedi..."

"Yine de baban eski başkentte askeri işbirlikçi olarak çalışıyor, değil mi? Onunla hemen temasa başka zamanlar da olmuş olmalı."

Kaoruko'nun babası dojosunu işletmenin yanı sıra eski başkentteki Özel Anti-Grotesquerie Birimi, İkinci Özel Anti-Grotesquerie Birimi ile onlarca yıldır işbirliği yapıyordu. Kılıç kullanma becerisi için keşfedilmişti. Uzun bir süre kendisiyle iletişime geçilemeyeceği düşünülebilirdi.

Arada sırada bir göreve yardımcı olması için çağrıldığında ve yardım etmeyi kabul ettiğinde.

Kaoruko, Kiyoka'nın sorusu üzerine başını salladı.

"Hayır, o zaman bile. Babam uzun bir süre evden uzak kalacak olsaydı başkente önce bana söylerdi. İkinci Özel Grotesk Karşıtı Birim'e de bu konuyu sordum."

Bunu yaptığında ise aldığı cevap, "Biz kendi tarafımızdan yardım talep etmedik" oldu.

"Ailemin evinin etrafındaki komşularla da iletişime geçtim. Hepsi de ben başkente gittiğimden beri onu hiç görmediklerini söylediler."

Bir işi ya da görevi olmadan birkaç gündür evden uzaktaydı. Bunun da ötesinde, ayrılışıyla ilgili olarak kızıyla iletişime bile geçmemişti.

Babasının kaçırılması ve Üstün Yetenekliler Cemaati'yle işbirliği yapmaya zorlanması konusunda ne kadar endişeli olduğu düşünüldüğünde, Kaoruko olayları olabildiğince soğukkanlılıkla ele almıştı.

"...Yetenekli Cemaat'e inandım. Babamın hayatı tehlikedeyken onlara inanmaktan başka çarem yoktu. Eminim bu kulağa mazeret gibi geliyordur."

"Hayır, haklısınız. Doğruyu söyleyip söylemediklerini tespit etmek için gerekli özeni gösterdiğiniz düşünüldüğünde, bu doğal bir karardı."

Kaoruko'nun durumunda yapabileceği tek şey buydu. Eğer babası gerçekten rehin alındıysa, bu konuda birilerine danışarak onun hayatını riske atabilirdi.

Görünüşe göre Usui'nin başkalarını kandırma yeteneği sadece Yeteneğinin gücünün ötesine uzanıyor.

Usui, Yeteneği ile insanların duyularını çarpıtmakla yetinmedi. İnsanların psikolojilerinden, kişisel durumlarından yararlanıyor, başkalarını manipüle etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ne kadar kötü bir yöntem.

"Ama sonra, rehine konuşmasının Usui'nin bir yalanı olduğu ortaya çıktı, değil mi?"

Kaoruko gözlerini beceriksizce ayaklarına indirdi.

"Evet. Babam güvendeydi... Görünüşe göre ordunun isteği üzerine gitmişti."

İkinci Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin ona cevap verirken yalan söylediğini düşünmek zordu. Kaoruko'nun asıl görev yeri orası olduğu için, asker arkadaşlarının yalan söyleyip söylemediğini hemen anlayabilirdi.

Kısacası, Kaoruko'nun babasına İkinci Özel Anti-Grotesquerie Birimi dışından birinin bir görev verdiği açıktı.

"Babama gönderilen yazılı talimat gerçektir ve görevi gerçekten acildi. Bu tür işler onun için alışılmadık şeyler değil."

Kaoruko bir an için sözünü kesti ve gözyaşlarını tutarak Kiyoka'ya baktı.

"O halde bunun tam olarak anlamı nedir? Neden tam da Üstün Yetenekliler Cemaati için en uygun zamanda ordu tarafından babama bir talep gönderildi? Neden...?"

Gözlerini tekrar yere dikmeden önce sesi azaldı ve sessizleşti.

Kaoruko muhtemelen bu sorunun cevabını çoktan hayal etmişti. Yine de buna inanmak istemedi.

Kiyoka onun duygularını çok iyi anlıyordu.

"Üstün Yetenekliler Topluluğu, İmparatorluğun iç çemberlerine kadar sızmayı başardı."

Elinden geldiğince sessiz ve sakin bir ses tonuyla, astının aklındaki şüpheleri açıkça dile getirdi.

Bu açıklamayı, altındaki bankta oturan Kaoruko'ya dönüp bakmadan yaptı. Sonra kulağına güçsüzce fısıldanan bir "bu olamaz" sesi ulaştı.

"Eğer durum böyle değilse, açıklamaya meydan okuyan çok fazla şey var. Hükümetin ya da ordunun üst kademeleri, belki de her ikisi de, Üstün Yetenekliler Cemaati ile bağlantılı ve onların davasına yardım eden insanlar var."

"Ama bu onları durdurmamızın hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyor."

"Onları yenip yenemeyeceğimiz sorusunu şimdilik bir kenara bırakalım. Şu anda kaç kişinin Üstün Yetenekliler Cemaatine bağlılığını değiştirdiğinden emin değiliz. Yine de bunun en kötü senaryo olduğunu kabul ediyorum."

Eğer Üstün Yetenekliler Cemaati üyeleri merkezi hükümete sızmış olsalardı, Kaoruko'nun babasına yapıldığı gibi kendilerine fayda sağlayacak gerçek emirler göndermeleri çok kolay olurdu. Ayrıca bilgiyi kolaylıkla manipüle edebilirlerdi.

Ve bu sadece başlangıçtı. Bu kadar güçlü bir konumdayken, Yetenekliler Birliği'ne açıktan destek gönderebilirlerdi.

Düşman giderek güç kazanıyor ve bir hal alıyordu.

Usui'nin büyük hedefi olan hükümeti devirmeyi akla yatkın bir gerçeklik haline getirmeye yetecek kadar.

"Ben ne yaptım ki...?"

Kaoruko'nun kucağında sıkılı duran yumrukları hafifçe titredi.

Usui'yi Özel Anti-Grotesquerie İstasyonu'na davet etmişti ve Kiyoka bu tehdit yüzünden eli kolu bağlıyken, imparator Yetenekli Cemaat'in eline düşmüştü.

Bu kesinlikle affedilemez bir ihanet eylemiydi ama ne olursa olsun işler böyle sonuçlanacaktı.

Usui muhtemelen herhangi bir birim üyesini kan bağı olan akrabalarının rehin alındığına inandırarak Üstün Yetenekliler Cemaati'yle işbirliği yapmaya zorlayabilirdi. Başkente yeni gelmiş olan Kaoruko, onun aldatmacası için kolay bir hedefti.

Sorun, bundan sonra nasıl ilerleneceğiydi.

Şu anda Üstün Yetenekliler Cemaati hem hüküm imparatorun otoritesine hem de hükümet üzerindeki etkiye sahipti. İstedikleri takdirde kolayca bir darbe başlatabilirlerdi.

İlk hedefleri muhtemelen...

Mevcut güç yapısını yeniden oluşturmak için halkın hükümetin ve ordunun mevcut durumuna olan güvensizliğini Hediyeler ve Groteskler aracılığıyla körüklemek.

Ve bunu başarmak için istikrarlı bir ilerleme kaydediyorlardı.

Örneğin, Üstün Yetenekliler Cemaati'nin sosyal manevralar yoluyla yüz yeni üyeyi saflarına çekebildiğini varsayalım. Bu kendi başına bir endişe kaynağı olmayabilir.

Peki ya bu yeni üyelerin her biri yapay Hediye kullanıcıları haline gelebilseydi?

Bu, yüzlerce yeni Hediye kullanıcısının anında doğması anlamına gelecektir.

Yetenekli Cemaat, silah olarak kullanılabilecek bir güç olan Hediyelere sahip olan insanların sayısını bu şekilde artırarak ülkedeki güç dinamiklerini bir gecede değiştirebilirdi.

"Her halükarda, ne demek istediğini anlıyorum. Şu andan itibaren hiçbir Üstün Yetenekli Cemaat ile yaklaşma. Eğer seninle herhangi bir temasta bulunurlarsa, bunu derhal rapor etsen iyi olur."

"Kesinlikle! Bir daha asla tereddüt etmeyeceğim."

Kendisi bundan haberdar edilmemiş olsa da, Kaoruko zaten gizlice izleniyordu. Eğer Üstün Yetenekliler Topluluğu ile tekrar bağlantı kurmaya çalışırsa, Ookaito derhal haberdar edilecekti.

Konuşmaları sona ermişti. Kiyoka Kaoruko'yu görev yerine geri çağırmaya gitti ama o bunu yapamadan Kaoruko biraz suskun bir "hımm" ile konuştu.

"Ne oldu?"

Kadının yüz ifadesindeki kararsızlığı görebiliyordu. Bir şey söyleyip söylememek konusunda tereddüt ediyordu. Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor, yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu.

Ama Kiyoka'nın onun kararsızlığını şımartacak zamanı yoktu.

"Eğer söyleyecek bir şeyin yoksa, o zaman-"

"Hayır, ben biliyorum! Aslında kişisel bir mesele ve tamamen alakasız ama size sormak istediğim bir şey var."

Kaoruko kararlılığını bulmuş gibi görünerek başını kaldırdı.

Kiyoka'nın ileride onunla konuşma şansı giderek azalacaktı. Godou'nun yerini doldurması için gönderilmişti.

yaralanmıştı, ancak zel Anti-Grotesquerie Birimi'nin çekirdek grubundan çoktan çıkarılmıştı.

Bu, kızın sorularını dinlemek için son şansı olabilirdi.

Kiyoka başını sallayarak cevap verdi ve onayladığını belirtti.

"...Uzun zaman önce, ben eski başkente transfer edilmeden önce, benimle evlenmen için bir teklif almıştın."

"Ben yaptım."

"Bu teklifi neden reddettiğinizi sormamın bir sakıncası var mı?"

Kaoruko bu sorunun ardından, bunu şimdi, onca zaman içinde için özür diledi. Kiyoka o gün ilk kez ona baktı.

Birkaç yıl öncesini, kendisine gelen her evlilik teklifini reddettiğı günleri düşündü.

Her zamanki gibi, babası Tadakiyo teklifi bir şekilde öğrenmiş ve Kiyoka'nın dikkatine sunmuştu. Ama o sırada bunu nasıl ?

Miyo'nun inandığını aksine, Kaoruko'ya karşı romantik hisler beslemiyordu elbette.

Nedenine , nk.

"Kişisel duygularımın işime karışmasına en ufak bir şekilde izin vermemek istedim."

Kaoruko hiçbir şekilde kötü bir insan değildi ama sadece onun iş arkadaşıydı, ne eksik ne fazla.

Ancak, evlendiklerinde, kendilerine bir yuva kurduklarında ve birlikte daha fazla zaman geçirdiklerinde, ona karşı hisler geliştirmeyeceğini düşünmek gerçekçi değildi.

Ailevi duygularını işyerine, özellikle de bazen her şeyden önce rasyonel ve soğukkanlı kararlar almayı gerektiren askeri bir işyerine taşımaktan kaçınmak istemişti.

"...Doğru. Nasıl biri bildiğimden, sebebin böyle bir şey olduğunu sezmiştim."

"zellikle seninle bir sorunum yoktu."

Dolayısıyla, güveninizi kaybetmenize gerek yok." Kiyoka'nın devam etmeye çalıştığı sözler Kaoruko'nun bağırmasıyla kesildi.

"Bu durumda...! Asker olarak çalışmıyor olsaydım, teklifi kabul eder miydin?"

"Evet. Büyük ."

Kiyoka elinden geldiğince gerçekçi bir şekilde cevap vermeye çalıştı.

Geçen yıl, Godou'nun geride bıraktığı boşluğu doldurmak için gelen Kaoruko'yla yeniden bir araya geldiğinde onun kendisine karşı bir şeyler hissettiğine ikna olmuştu ama aslında bunu çok daha önceden hissetmişti.

Çünkü Kiyoka Miyo'yu izlemişti.

Onu izlediğinde, Kaoruko'nun Miyo'ya baktığında gözlerindeki kıskançlığı fark etti ve bunun Kaoruko'nun ona olan sevgisinden kaynaklandığını anladı.

Onun kendisine karşı bir şeyler hissetmesini sorun etmiyordu.

Ama ya Kaoruko'nun söylediği gibi, evlendikleri bir gelecek olsaydı? Kaoruko'ya karşı şu anda Miyo'ya hissettiği duyguları hissedeceğine inanmıyordu.

"Ama eminim ki sonuçta sizin istediğiniz gibi bitmeyecekti."

"...Ah."

"Yine de bunun bizim için iyi mi yoksa kötü sonuçlanacağını söyleyemem."

Sadece tek bir gerçeklik vardı. Varsayımlar hakkında endişelenmek hiçbir işe yaramazdı. Kiyoka'nın anladığı tek şey, şu anda hiçbir pişmanlığı olmadığıydı.

Söylemesi gerekeni söyledi. Kiyoka sırtını bankta oturan Kaoruko'ya döndü.

"Komutanım."

Kaoruko'dan duyduğu seste, beklentilerinin aksine, en ufak bir titreme yoktu.

Kısa bir kararsızlık anından sonra arkasını döndüğünde, bir zamanlar evlenme adayı olan ve şimdi onun astı olan kadın, eskiden takındığı aynı ışıltılı ve neşeli gülümsemeyi takındı.

"Bana cevap verdiğiniz için çok teŖekkür ederim."

"Artık tatmin olduğunuza göre, görev yerinize geri dönün ve yapmanız gerekeni yapın."

"Evet, efendim."

Kiyoka sallandı etrafında üzerinde onun topuklu ayakkabılar
ve döndü onun geri Kaoruko'ya, bu sefer
temelli.

✿ BÖLÜM ✿

Gece

İmparatorluk arazisinde imparator için döşenmiş sarayın içinde Dianthus Odası olarak bilinen bir oda vardı.

İmparator saray arazisinin derinliklerinde İç Saray olarak bilinen bir yerde ikamet ederken, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'nın yoğun ofislerine bir koridorla bağlı olan Ön Odalar, ritüeller ve törenler için kullanılan halka açık bir binaydı. Aynı zamanda Batı ülkelerinde bulunanlara benzer bir devlet salonu olarak da işlev görüyordu.

Dianthus Odası Ön Odalar'da yer alıyordu ve çoğunlukla imparatorun katıldığı ulusal politikaya ilişkin toplantılar için kullanılıyordu.

Odanın içi, ithal uzun bir masa ve ortasına yerleştirilmiş sandalyeler ve aydınlatma için kristal boncuklarla süslenmiş bir avize ile çoğunlukla Batı tarzında dekore edilmiştir. Ancak tavan ve duvarlardaki kumaşlar, perdeler ve masa örtüsünün kendisi geleneksel Japon desenleriyle dokunmuş, Batı ve Japon etkilerini parlak ve sofistike bir şekilde bir araya getirmiştir.

Elliden fazla kişinin sığabileceği masanın koltukları takım elbiseli adamlar tarafından tamamen doldurulmuştu. Odanın duvarlarına düzinelerce sandalye daha yerleştirilmişti ve bunlar da yetkililer tarafından doldurulmuştu.

Masada, hepsi hazır bulunmasa da her bakanlığın başkanı otururken, duvarlardaki sandalyelerde de

Bunlara ek olarak, ordu veya hükümet içinde önemli pozisyonlarda bulunanlar da vardı.

Masanın başında, arkasında katlanabilir bir paravan bulunan yükseltilmiş bir tatami taht oturuyordu. İçinde şu anda imparatorun vekili olarak görev yapan Veliaht Prens Takaihito oturuyordu.

Bu resmi bir devlet toplantısı değildi.

Bu, merkezi hükümet yetkililerinin birbirleriyle fikir alışverişinde bulunmalarının yanı sıra imparator vekili Takaihito'ya sorular yöneltmeleri için düzenlenen özel bir toplantıydı. İmparator şeref koltuğundan ayrıldığından beri bu tür oturumlar birçok kez düzenlenmişti.

Toplantının başlamasından bu yana bir saat geçmişti ama her zamanki gibi kayda değer bir ilerleme kaydedememişlerdi.

Durgun kolonya ve puro havasının ortasında, korkunç bir düzensizlik içine düşmüştü.

"Yüce şahsiyetinizi tehlikeye atmanın yanı sıra, yabancıların İmparatorluk Sarayı'na girmesine neden izin verdiğinizde dair bize uygun bir açıklama yapar mısınız - ve lütfen kabalığımı bağışlayın - Ekselansları?"

Devlet bakanlarından biri, kendisini sandalyesinden kaldıracak kadar güçlü bir sesle konuştu.

Bu son toplantıda Takaihito imparatorluk ailesinin tek üyesiydi. Bu nedenle, "Ekselansları" hitabı sadece ve sadece onu işaret ediyordu, ancak bu soru için, diğer bakanlardan biri cevap vermeden önce itiraz etti.

"Ekselansları bu noktada bunu birçok kez açıkladı. Kelimelerinizi biraz daha nazik seçmenizi tavsiye ederim."

"Ben de senden çene çalmayı bırakmanı rica edeceğim. Benim sorum Ekselanslarına yönelikti."

"Ekselanslarını bu kadar küstahça sorgulamanız gerektiğine inanmadığımı söylüyorum."

"Ben de tam olarak buna karşı çıkıyordum-"

"Eğer ikiniz de çocuk gibi birbirinizle didişecekseniz, bunu yapacak başka bir yer bulmanızı rica ediyorum."

Genç Özel Mühür Muhafızı ve Takaihto'nun yardımcısı Takakura'nın soğuk sözleri üzerine, gerçekten anlamsız ve aptalca bir tartışmanın içinde kalan orta yaşlı bakanlar adama ters ters bakarak sustular.

Tartışılan ana konular imparatorun yokluğunun nasıl idare edileceği, ve Takaihto'nun Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin İmparatorluk Sarayı arazisinde kamp kurmasına izin verme yönündeki neredeyse tamamen keyfi kararıydı.

İkincisi ile ilgili olarak, bugün burada toplanan bireyler büyük ölçüde üç kampa ayrılmıştır.

Birincisi Takaihto'nun kararını kabul eden gruptu. Bir de bu karara karşı çıkan grup ve diğer ikisinin karşı karşıya gelmesini sakince izlemeye karar veren bir grup insan vardı. Bunlar üç kişiydi.

Takaihto'nun kararına -özellikle saray arazisinde askeri kamplar kurulması ve savunmanın sıkılaştırılması- itiraz eden grubun başını Donanma Bakanı çekiyordu. Takakura, Takaihto'nun imparatorluk veliahtı olarak yeteneklerini kabul edenlere liderlik etti.

Bilimsel ilerlemenin mucizeleri sayesinde, imparatora bahşedilen İlahi Vahiy de dahil olmak üzere, Hediyeler ve Groteskler gibi bilim dışı şeylere şüpheyile yaklaşan oldukça fazla sayıda bakan ve bürokrat vardı.

Biriken güvensizlik, bu gruplar arasındaki düşmanlığı ve kargaşayı daha da derinleştiriyordu.

Donanma Bakanı, bilime şeyin üzerinde saygı duyan herkesi temsil etmektedir.

Takaihto dikkatle odanın diğer ucuna baktı.

Başbakan, tüm devlet bakanlarına önderlik ederek tarafsız konumunu korudu ve konuşmaya belli bir mesafe koydu; diğer bazı bakanlar da onu taklit ediyor gibi görünüyordu.

"Lord Gardiyan Takakura, sizden yorumlarınızı asgari düzeyde tutmanızı rica ediyorum. Özel Mühür Muhafızı Lord'un görevi

Majestelerinin yanındaki işlerle ilgilenmek, hükümet meseleleri hakkında yorum yapmak değil, değil mi?"

Eğitim Bakanı sandalyesinin arkasına yaslandı ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla bıyıklarını okşarken Takakura'ya fikrini söyledi.

Takakura, adamın Özel Mühür Muhafızı Lord pozisyonunu küçümsediğini açıkça ortaya koyan çerçevesine kaşlarını çatı.

"...Kişisel görüşlerinize kulak vermek gibi yükümlülüğüm yok ve adresinden, bu toplantının amacıyla ilgisi olmayan ek sorunları dile getirmeyi başka bir zamana bırakmanızı rica edeceğim."

Eğitim Bakanı'nın dudaklarında bir gülümseme belirirken, olabildiğince eşit bir ses tonuyla konuşan Takakura'ya yan gözle baktı.

"Bu kadar genç yaşta Özel Mührün Lord Muhafızı olmak ve Majestelerinin güvenini kazanmak, insanı biraz fazla gururlandırabilir."

"....."

"Bu son kararınız da dahil olmak üzere, İmparatorluk Sarayı arazisinin Ekselanslarının kişisel mülkü gibi muamele görmesine izin veremeyiz. İmparatorluk Sarayı arazisi Majesteleri un amaçları içindir ve siz gerçekten veliaht prens olsanız da, Ekselanslarının her istediğini yapmasına izin veremeyiz."

Eğitim Bakanı ile birlikte Takaihito'nun kararnamesine olumsuz yaklaşan diğer yetkililer, örneğin Donanma Bakanı ve İmparatorluk Hanedanı Bakanı, Takaihito'nun görüşüne katıldıklarını ifade ettiler.

"Ben de İmparatorluk Hanedanının Bakanıyım ve bu son ilgili olarak önceden bana danışılmadı bile. Ekselanslarının araziye şahsi mülkü gibi davrandığını söylemek kesinlikle bunu tanımlamak için mükemmel bir yol."

İmparatorluk Hanedanı Bakanı, Takakura'ya zehirli bir bakış gönderdi.

Odadaki atmosferi gözlemleyen Takaihito, biraz fazla ileri gitmiş olabileceğini düşünerek küçük bir iç geçirdi.

Hükümetin faaliyetlerinin durgunlaştığı Yeni Yıl'ın sağladığı fırsatı kullanmayı beklerken, kendisini ve Miyo Saimori'yi aynı anda İmparatorluk Sarayı arazisinde koruma planını uygulamaya koymuştu.

Bu durum planın başarıyla uygulanmasını sağlamış olsa da, kendisine yönelik tepkileri de yoğunlaştırmıştır.

Takaihito zaman elverseydi herkesin onayını önceden bilinçli bir şekilde almak isterdi ama bu kadar rahat olmayı göze alamazdı.

İmparatorluk Hanedanı Bakanı'na gelince, Takakura'nın aksine bu adam imparatorun yakın danışmanlarından biriydi. Dolayısıyla, İmparatorluk Sarayı arazisi üzerinde ne kadar söz sahibi olursa olsun, Takaihito'nun güvenebileceği biri değildi. En başından beri bakana danışmayı planlamamıştı.

Takaihito ona gerçeği doğrudan söyleyebilirdi ama ikna olmayacaktı.

Dahası, Takaihito hasta ve yatalak imparatorun yerine görev yapıyor olsa da, hala babasının otoritesinden yoksundu. Otorite eksikliğine rağmen İmparatorluk Sarayı arazisini kaprisleri için kullanması, muhtemelen düşmanlığın artmasında bir başka etkendi.

Burada doğru hamle nedir?

Genç ve geniş çapta muhalif olan Takakura'nın yetkililerin eleştirilerinin yükünü çekmesine seyirci kalamazdı.

Takaihito tam bunu düşünürken, Maliye Bakanı elini kaldırdı ve konuşmaya başladı.

"İkiniz de aynı şeyi söylüyorsunuz ama Majestelerinin planı ülke maliyesi için çok kolay. Eğer buna karşı çıkmak istiyorsanız, sizden bütçe maliyetleri de düşük olan bir alternatif sunmanızı rica ediyorum."

Maliye Bakanı kollarını kavuşturmadan önce gözlüklerini yukarı kaldırdı, yüzünde ekşi bir ifade vardı. Odadaki hava bir anda çekildi ve herkes sessizliğe gömüldü.

Para konusu denkleme girdiğinde kimse itiraz edemedi.

Bu, son bir saat içinde defalarca tekrarlanan bir gelişmeydi.

"Bu arada, bilgi kontrolümüzün neden bu kadar gevşediğine dair bir açıklama var mı?"

Dışişleri Bakanı'nın gündeme getirdiği soru, masanın köşesindeki koltuğunda geriye doğru çekilen orta yaşlı zayıf bir adamın omuzlarının titremesine neden oldu.

Bu adam İletişim Bakanıydı. İletişim Bakanlığı ve Transportation'daki en üst düzey yetkiliydi ve posta hizmeti ve bilgi aktarımıyla ilgili tüm çalışmaları kontrol ediyordu.

Alnındaki soğuk teri beyaz bir mendille sildi ve güçsüzce ayağa kalktı.

"Bilgi kontrolümüzle ilgili olarak... Şu anda konuyla ilgili gerçekleri özenle araştırıyoruz..."

"Hâlâ ön aşamalarda mısınız? Oldukça beceriksizce bir yanıt, değil mi?"

"Söylemekten
utanıyorum..."
ihtiyacım yok."

"Özrüne

Kararlı bir şekilde işini bitiren İletişim Bakanı dehşet içinde omuzlarını çöktürdü ve koltuğuna geri döndü.

Duruma yüzeysel bir bakış, Üstün Yetenekliler Cemaati'nin yararına bilgi kısıtlamalarını en kolay manipüle edebilecek kişinin İletişim Bakanı olduğu anlamına gelir.

Ancak Takaihito, adamın böylesine cesur bir ihanet eyleminde bulunabileceğini düşünemiyordu.

Eminim ki bu duruma verilen beceriksizce yanıt, adamın kendi açısından da açık bir yetkinlik eksikliğidir.

Bu durumda, Üstün Yetenekliler Cemaati ile ittifak yapan hain kimdi?

Burada toplanan adamların arasına karışmışlar mıydı? Yoksa başka bir yere mi saklanmışlardı?

Şu anda kesin bir yargıya varmak imkânsız görünüyordu. "Bu konudaki tüm görüşlerinizi çok iyi anlıyorum."

Takaihito konuşmaya başladığında, toplanan herkes gözlerini ona çevirdi.

"Size politikam hakkında ayrıntılı bir açıklama yapmayı ihmal ettiğim ve sizin rızanız olmadan bunu öne sürdüğüm için özür dilerim."

İmparatorluk varisi hafifçe eğilirken herkes şaşkınlığını ve endişesini belli etti.

Doğal bir tepki. Henüz tahta çıkmamış olsa da, veliaht prens, imparatorun yokluğunda önünde toplanan lordlar için hala açık bir şekilde Tanrı'nın soyundan geliyordu.

Normalde, onun mevkiindeki bir adam, sadece kendisine hükümet meseleleri hakkında tavsiyelerde bulunmakla görevli kişilere özür dilemek için eğilmekten kaçınırdı. Bu akıl almaz bir davranıştı ve ancak bunun resmi olarak onaylanmış bir toplantı olmadığı gerçeğiyle mazur görülebilirdi.

Yine de Takaihito, geleneklere karşı gelmek anlamına gelse bile onların anlayışını istiyordu. Takaihito'nun tüm kalbiyle bunu yapmaya niyetli olması onu buna itti.

Babamı sürekli olarak vasat ve banal diye küçümsedim ama belki de ben de aptal bir hükümdar olma yolunda ilerliyorum .

Kendisini halka karşı çok fazla küçük düşürürse, otoritesini kaybederdi.

Ama bir yol ayrımındaydı. Ne pahasına olursa olsun ilerlemesi gerekiyordu.

"İlahi Vahiy ile olası bir gelecek gördüm. Eğer bu tedbirleri almamış olsaydım, derhal suikasta ."

"Hayır..."

Orada bulunan herkesin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi; kulaklarına inanamıyorlardı.

Ama Takaihito doğruyu söylüyordu.

Son zamanlarda geleceğe dair bir dizi belirsiz ve aralıklı öngörü görmüştü.

Bu öngörülerin en kötüsünde hayatını kaybetti ve Miyo Saimori Üstün Yetenekliler Cemaati'nin eline düştü. Bunu takiben, İmparatorluk derhal devrilecekti.

Ayrıca kendisinin korunduğu ama Miyo'nun çalındığı bir imgelem ve Miyo'nun korunduğu ama kendisinin suikasta uğradığı bir gelecek gördü.

İlk senaryoda, Miyo Yetenekli Cemaat'e itaat etmeye zorlanacak ve Yeteneğini İmparatorluğu onların eline geçirmek için kullanacak ve sonuçta Takaihito'nun ölümüne yol açacaktı.

Takaihito'nun suikasta kurban gittiği ikinci senaryoda, hüküm süren imparator gerçek gücünü yeniden kazanacak ve Üstün Yetenekli Cemaat' bir kuklası haline gelecekti. İmparatorluğun direksiyonu tamamen Yetenekli Komünyon'un eline geçecek ve Kiyoka ve onunla işbirliği yapan Özel Anti-Grotesquerie Birimi Miyo'yu koruyacak, tek başına savaşmaya devam edecek ve sonunda duvara çarpıp hayatlarını kaybedeceklerdi.

Biraz farklı ayrıntılara sahip başka gelecekler görse de, bunların sonuçları büyük ölçüde aynıydı.

Dolayısıyla, hem onun hem de Miyo'nun korunması gerekiyordu. Ancak ayrı yerlerde oldukları için bu, birinin diğerinin zararına korunacağı veya korumalarının eşit şekilde dağılacağı anlamına geliyordu.

Buradaki kilit nokta Kiyoka Kudou'ydu; savunamadığı yer daha savunmasız hale gelecek ve bir saldırı durumunda hedef alınacaktı.

Tüm askerlerimiz arasında Naoshi Usui'nin en çok korktuğu kişi muhtemelen Kiyoka'dır. Diğerleri onun için önemsiz olsa da, Kiyoka'nın koruması altındaki herhangi bir yere saldırma konusunda temkinli davranmaya başladı.

Usui'nin Kiyoka'yı onunki kadar güçlü bir Yetenekle alt etmesi garip olmasa , Kiyoka'nın yetenekleri o kadar güçlüydü ki, komutanın durumu Usui'nin lehine çevirme ihtimali vardı.

Bunun ışığında, Takaihto hem kendisini hem de Miyo'yu Kiyoka'nın ulaşabileceği bir yere yerleştirmeye karar vermişti.

Kiyoka bizi korumak için İmparatorluk Sarayı'nda olduğu sürece, kabuğuna kıvrılmış bir salyangoz gibi saklanabilir ve Yetenekli Cemaat'i bizimle doğrudan bir çatışmaya girmekten kaçınmaya zorlayabiliriz.

Bu sadece bir varsayım olsa da, diye ekledi Takaihto kendini küçümseyen bir zihinsel notla.

Ne olursa olsun, Usui onlara doğrudan saldırmayacaktı; bunun yerine dolambaçlı yollardan saldıracaktı. Bu, Takaihto'nun geleceğe ulaşma olasılıklarını artırırken, nispeten daha az zarar görme riskini de beraberinde getiriyordu.

Veliaht Prens yüksek sesle yelpazesini kapattı ve odaya baktı.

"İmparatorluk Sarayı'nın savunması güçlendirilecek; şu anda sadece bu bölgede bir değişiklik yok. Savunmamızı tek bir noktaya odaklamalıyız. Aksi takdirde, bin kesikle ölümle karşı karşıya kalacağız." "Bununla birlikte, bu kadar çok sayıda gelenekleri, hepsi yeni yükselen bir dini tarikatla başa çıkmak için." İmparatorluk Hanedanı Bakanı isteksizdi.

Kaçınılmaz bir tepki. Sarayın sınırları içinde sükûneti korumak onun görevleri arasındaydı. Takaihto bunu anlamış olsa da, adama herhangi bir zemin bırakamazdı.

Toplantı bundan sonra bir süre daha devam etti ama Takaihto buraya yapmak için geldiği şeyi yapmıştı, bu yüzden konuya kendi bakış açısı bir milim bile değişmedi.

Banyosunu bitirdikten sonra Miyo, soğuktan korunmak için geceliklerinin üzerine *haori* paltosunu giydi ve Hazuki'nin odasına gitti.

"Ben Miyo."

"İçeri gel."

Sürgülü kapıyı açtığında Hazuki'nin davet ettiği herkesin burada olduğunu gördü.

Önce Hazuki'nin kendisi, sonra da Yurie. Ayrıca ve en şaşırtıcı olanı, odanın arka tarafında her zamanki gibi doğal bir şekilde oturan Takaihito'ydu.

"P-pardon..."

Veliaht prens neden Hazuki'nin odasında idi? Hayır, daha da önemlisi, Miyo'nun bu durumda nasıl tepki vermesi gerekiyordu?

"Çok güzel bir gece, değil mi?" dedi Takaihito ona, dudakları hafifçe gülümsemek için kıvrılmıştı.

"Evet, öyle. İyi akşamlar."

Kiyoka'nın çöküşüyle ilgili tüm detayları soran Takaihito ile ilk kez konuşuyor olmalıydı.

Onunla ikinci kez konuşuyor olmasına rağmen, kendini daha alışkın hissetmiyordu.

"İyi akşamlar."

Onun tamamen normal selamlaması kafasını daha da karıştırdı.

Oh hayır, ne yapmam gerekiyor?!

Sonra Miyo geceliğini giydiğini hatırladı. Bir centilmen olarak kaba bir gaf yaptığı için utandı ve yüzü kıpkırmızı oldu.

"Endişelenme, Miyo, tamam mı? Donup kalma ve gel ." Hazuki yanındaki yer minderine hafifçe vurdu.

"Ama..."

"Bak, gördün mü, kimse senin kabalığın falan endişelenmiyor, değil mi? Hadi, buraya gel."

Hazuki'nin iddiasından bunalmış bir halde yavaşça odaya girdi ve gözlerini hafifçe yere dikerek bir minder üzerine oturdu.

Hazuki odadaki tüm koltukların dolduğundan emin olmak için kontrol etti ve boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

"Şimdi, hepimizi buraya sadece ve sadece tek bir sebep için topladım. Hepimize aynı çatı altında yaşama gibi harika bir şans verildi, bu yüzden sadece biz kızlar arasında güzel ve eğlenceli bir sohbet yapmamız gerektiğini düşündüm. Ben buna bayanlar suaresi diyorum!"

Hazuki'ye özgü eğlenceli bir etkinlik. Ya da Miyo, içten içe bunun ne kadar kaba olduğunu bilmesine rağmen şüphe duymaya başlamadan önce kendini böyle ikna etmeye başladı.

"Bir *hanımlar* suaresi...?"

Karışımın içinde kadın olmayan biri olduğu belliydi. Yine de yüz hatlarının o kadar güzel şekillendirilmiş olduğunu kabul ediyordu ki, kadın mı erkek mi olduğunu söylemek zordu. Yine de "hanımefendi" teriminin ona pek uymadığına şüphe yoktu.

Hazuki, Miyo'ya cevap vermeden gözlerini söz konusu kişiye çevirdi. Yurie Miyo'ya bakarken kıkırdadı.

Takaihito'nun kendisine gelince-

"Lütfen istediğiniz kadar konuşmaktan çekinmeyin. Bana aldırış etmeyin. Kalbimi bir kadınınkine ve sadece dinlemeye odaklanacağım. Eğer bu da yeterli olmazsa, bana 'Takako' diye hitap edebilirsiniz," dedi, hiç rahatsız olmamış gibi görünerek.

Hazuki bunu bir "bayanlar suaresi" olarak adlandırmışken neden Takaihito'yu da buraya çağırmıştı? Ve Takaihito neden katılmayı kabul etmişti? Takako mu? Kalbini bir kadının kalbi yapmak mı? Ne demek istiyordu?

Daha da fazla soruyla baş başa kalan Miyo, ilk olarak hangi kısmı takip etmesi gerektiğini bile bilmeden sessizliğe gömüldü.

"Başka bir deyişle, o Prenses Takako, tamam mı? Kendisi böyle söyledi, bu yüzden ona böyle hitap etmekten çekinmeyin, sorun değil. Yine de bize katılan bir kişi daha var."

Miyo başını eğdi.

Fazladan yer minderi yoktu ve böyle bir yeri ziyaret edebilecek yakın olduğu tüm kadınlar zaten burada toplanmış görünüyordu.

Hazuki daha sonra odada bulunan makyaj masasını çıkardı.

"Bunu daha yeni giydim!"

Aynanın arkasına bir çeşit tılsım yapıştırdı.

Sonra ayna bulanıklaşmaya başladı. Cilalı ve berrak cam hızla beyazlaştı ve sonunda doğal olarak eski haline dönmeye başladı.

aşağıdan yukarıya doğru eski parlaklığına kavuşur.

Ancak, birkaç dakika önce kesinlikle odalarının içini yansıtan ayna şimdi tamamen farklı bir arka planı yansıtıyordu. Ortasında Miyo'nun çok iyi tanıdığı bir yüz vardı.

"Ha, Kaoruko...?"

Kaoruko odalarında değildi ama yüzü yeni açılmış aynadan net bir şekilde yansıyor. Yanakları biraz kızarmış, gözleri ise donuklaşmıştı.

"Bu bizim ekstra katılımcımız, Kaoruko. Bekle, dur bakalım. İçmeye başladın mı?"

Hazuki gülümseyerek kadını tanıttı ama bir şeylerin ters gittiğini fark edince gözleri büyüdü.

"Evet, ben Jinnouchi. Zaten içiyorum!"

Aynanın diğer tarafında kısmen çerçevelenmiş bir sake sürahesi ve sake fincanı vardı. Daha da kötüsü, konuşması akıcı ve bozulmamış olsa da, çoktan sarhoş olduğu anlaşılıyordu, dik bir şekilde uzanıyor ve cevabıyla birlikte abartılı bir selam veriyordu.

Görevdeyken *bunu yapması doğru mu?...?* Miyo'nun ilk düşündü ama Kaoruko muhtemelen bu olay için izin almıştı.

Bu durumda, askeri kışladaki odasında olduğu anlamına gelir.

"Gerçekten. Daha bir damla bile dökmedik!"

Miyo, suratını asan Hazuki'nin arkasından bakarak alkol, atıştırmalıklar ve ikramlar bulmaya çalıştı.

Hazuki, tanışma faslı bittikten sonra onları dışarı çıkarmayı planlıyor olmalıydı.

"Peki, tamam o zaman. Her neyse, Kaoruko Jinnouchi de katılıyor. O burada olamıyor, bu yüzden onu davet eden bir tanıdık gönderdim ve o da istediğini söyleyerek kendi tanıdıklarından biriyle cevap verdi. Bu yüzden sanatları sadece onu yanımızda tutmak için kullanıyoruz. Şu anda bir bariyerin içinde olduğumuz için dışarıdan iletişim kurmak pek de iyi bir fikir değil. Ancak Prenses Takako' bizim adımıza söylediği güzel sözler sayesinde bunun için onay almayı başardık."

Ne Hazuki ne de Yurie en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünüyordu. Ancak Miyo endişeyle Takaihito'ya baktı, kendini kıpır kıpır ve huzursuz hissediyordu.

Kaoruko askeri üniformasını giymiş olsa da, yakasının önü hafifçe gevşemişti ve genellikle sıkı sıkıya bağladığı saçları yıpranmaya başlamıştı. Üstüne üstlük, belki de sarhoş olduğu için Takaihito'nun varlığını fark etmemiş görünüyordu, bu yüzden onu selamlamamıştı bile.

Miyo geceliğinin içinde olduğu için konuşacak biri olmasa da, bir yanı Kaoruko'nun biraz hanımefendiye yakışmayan davranışının Takaihito'yu rahatsız edeceğinden endişeliydi.

Ama belki de korkum yersizdir.

Takaihito Kaoruko'ya hiçbir şekilde sitem etmedi, hatta Hazuki fincanını doldururken yüzünde bir gülümseme vardı.

Görünüşe bakılırsa, bunu her şeye rağmen rahat ve özgür ruhlu bir buluşma olarak değerlendirebilirdi.

", Miyo, al şunu."

Hazuki ona ağzına kadar bir çeşit meyve suyuyla dolu bir bardak uzattı.

"Kardeşim, senin için dökülen ben olmalıyım..."

"Lütfen, sorun değil. Ben ev sahibesiyim, değil mi? Doğru ya. Alkol almanıza izin yok, tamam mı?"

Miyo'nun içki içmesine izin verilmemesi umurunda değildi ama neden sadece kendisine bu şekilde davranıldığı konusunda kafası karışmıştı. Hazuki onun şaşkınlığını anladı ve yüzü birden ciddileşti.

"Kiyoka bana ne yaparsam yapayım mutlaka ama *mutlaka* yapmam gerektiğini söyledi, sana alkol veremem." "Kiyoka öyle mi dedi...?"

"Muhtemelen nişanlısını başka kimsenin sarhoş görmesini istemediği için . O benim küçük kardeşim olabilir ama beni kesinlikle çileden çıkarıyor. Bu arada, Kiyoka'yı da bu hanımlar suaremizden haberdar ettim ama Prenses Takako'nun bize katılacağından hiç bahsetmedim."

Hazuki bıkkınlıkla omuzlarını silkmekten şeytani bir sırıtışa geçti. Bunun üzerine Takaihito da dudaklarının kenarlarını hafifçe kaldırdı ve başını salladı.

"Kiyoka bu durumdan haberdar olsaydı, eminim öfkeden kıpkırmızı kesilirdi. Dürüst olmak gerekirse, nişanlanır nişanlanmaz bu kadar hoşgörüsüz bir adam haline geleceğini hiç beklemezdim."

Yurie, Takaihito'nun sözlerini onaylarcasına başını aşağı yukarı sallarken Kaoruko da elindeki fincanı masaya vurdu ve garip bir şekilde yüksek sesle, "Kesinlikle haklısın!" diye bağırdı.

Miyo, Kiyoka'nın tam olarak neden öfkeden kıpkırmızı kesildiğini sormaktan bilerek kaçındı.

"Ancak daha önce Kiyoka ile seninle konuşmak konuşmuştum, bu yüzden itiraz etmeyeceğinden eminim," dedi Takaihito, Miyo'ya bakarken tamamen eğleniyordu.

Sonra hatırladı.

Gerçekten de Takaihito'nun kendisiyle konuşması gereken bir şey olduğu ve onun talimatlarına uyması gerektiği söylenmişti.

Yine de, bunun böyle anlaşılmaz bir durum yaratacağını hiç düşünmemişti.

Miyo aniden son derece önemli bir anla karşı karşıya olduğunu hissetti. Zihni titredi.

"Sadece doğanız hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim. Bu kadar gergin olmanıza gerek yok."

"Tamam."

Takaihito'nun ses tonundaki heybete rağmen, aynı zamanda bir miktar ciddiyet de vardı. Miyo onun etrafındaki yaklaşılmaz auranın biraz zayıfladığını hissetti.

Sinirlerine hakim olabileceğinden pek emin değildi ama şimdilik kabul etti.

Bunun ardından Hazuki, Yurie'nin bardağını kaldırarak ona bir içki doldurmasını sağladı ve ardından kendi bardağını kaldırarak içine biraz likör doldurdu.

"Şimdi bayanlar suaresi başlasın!"

Hazuki'nin açılış konuşmasının ardından herkes bardağından bir yudum aldı.

Miyo meyve suyunu yudumladı. Tadı Takaihito ile ilk konuştuğunda içtiği içeceği anımsatıyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o gece en çok konuşan Hazuki oldu. Bir sonraki en konuşkan Kaoruko'ydu. Ondan sonra Takaihito, Yurie ve son olarak da Miyo geldi.

Bu arada, hiç konuşmadığından değil, aynı anda bu kadar çok insanın dahil olduğu bir sohbe atlamak için ihtiyaç duyacağı konuşma becerilerine sahip olmadığından.

"Tüm kızlar böyle bir aradayken, aşk hakkında konuşmalıyız, değil mi?" Hazuki, yanakları hafifçe kızarmış ve neşesi yerindeydi. Miyo onun içkiyi iyi idare edebildiğini hatırladı, bu yüzden konuyu sarhoş bir hevesle açtığını düşünmedi.

"Aşk! Aşkın canı cehennem!"

Kelimeler Hazuki'nin ağzından çıkmaz Kaoruko bağırarak yüzünü masaya koydu ve gözyaşlarına boğuldu.

"Aman, Kaoruko. Neyin var canım?"

Miyo, Hazuki'nin daha derine inme girişimi karşısında içgüdüsel olarak paniğe kapıldı.

Kısa bir süre öncesine kadar Miyo ve Kaoruko esasen romantik rakiplerdi. Kaoruko'nun aşk ilişkilerini içeren herhangi bir konunun Kiyoka etrafında döneceğini hayal etmek onun için zor değildi.

Böyle bir zamanda böyle bir konuya dikkatsizce değinmek kimsenin hoşuna gitmeyecekti ve havayı bozacağı kesindi.

Hazuki durumun genel ayrıntılarını tahmin etmiş olmalıydı. Miyo onun neden kasıtlı olarak anlaşmazlığa yol açacak şeylere burnunu soktuğunu anlamakta zorlanıyordu.

"Hanımefendi, sanmıyorum..."

Miyo konuya bu şekilde girmekten korkuyordu ama yapılması gerekiyordu. Hazuki'yi eleştirmeyi denemek için cesaretini topladığında, Hazuki'nin yüzüne anında son derece ciddi bir ifade geldi ve Miyo'ya baktı.

"Şimdi, şimdi, neden onun konuşmasına izin vermiyoruz? Ne de olsa Kaoruko konuya kendi atladı."

Bu doğru olabilirdi, ama yine de en başta aşk hakkında konuşmalarını öneren Hazuki'ydi. Miyo, durumdan hâlâ tatmin olmamış hissederek tartışmasını geri çekti.

Bunlar olurken Kaoruko ağzından şikâyetler dökülürken burnunu çekti.

"Yani, başından beri bilmiyormuşum gibi değil. Komutanın beni asla bir iş arkadaşından fazlası olarak görmediğini biliyordum... *Sniff*. Ve demek istediğim, bu noktada aramızda bir şey olacağını zaten düşünmüyordum, ama..."

"Gerçekten de, bu oldukça acı verici olmalı."

Takaihito, Kaoruko'nun sarhoş itirafına karşılık olarak ılık bir onaylamayla söze karıştı.

"Bu noktada aramızda bir şey olacağını düşünmediğini" söylemesi, yakınlarda oturup dinleyen Miyo'nun göğsünün çarpmasına neden oldu.

Kaoruko'nun kıskançlığının kaynağı kesinlikle geçmişte yaşadığı aşkın kalıntılarıydı.

Aşk ve romantizmin bir insanın kalbini uzun süre esir aldığı doğrudu. Bunu düşündüğünde, artık kendi kalbini huzur içinde tutamıyordu.

"Bayan Miyo?"

Hemen yanından bir ses geldi. Daha bakmadan sesin kime ait olduğunu anladı. Yurie'ydi.

"Bir sorun mu var?"

Yurie'nin kararlı sözleri Miyo'nun göğsünde yayılan huzursuzluk hissini bir nebze olsun hafifletti.

"Hayır..."

Ancak, Miyo'nun kendi korkularını, şüphelerini ve endişelerini başka hiç kimseye açıklamaya niyeti yoktu.

Zengin hayat tecrübelerine sahip Yurie ve Hazuki'ye danışmak iyi bir fikir olabilirdi. Bunu anlıyordu, ancak Miyo onlardan tam olarak ne ya da nasıl tavsiye alması gerektiğine kendi başına karar veremiyordu.

Öncelikle bu, kendi duyguları ve Kiyoka ile olan ilişkisiyle ilgili bir sorundu. Başka insanları kandırdığı için kendini kötü hissediyordu,

aile ya da başka bir şekilde, böyle bir şey için endişelenmek.

Yurie duygularını yutarken Miyo'ya nazikçe gülümsedi.

"Gerçekten çok nazik birisiniz, Bayan Miyo."

"Ne? Hayır, ben demezdim."

Hiç de nazik değildi. Sadece korkaktı. İleriye doğru ilk adımı kendisi atamazdı. Miyo kendi kusurlarını çok iyi biliyordu.

Ancak Yurie inkâr edercesine başını salladı.

"Hayır. Siz her zaman çok naziksiniz Bayan Miyo. Bunu o eve ilk geldiğiniz andan itibaren fark ettim. Her zaman insanlara sempati duyuyor ve onların duygularını düşünüyorsunuz. Bunu biliyorum."

Gerçekten böyle ?

Miyo'nun bakış açısından, sadece kendini düşünüyormuş gibi görünüyordu. Her zaman incinmekten korkuyordu.

...Ne kadar acınası.

Şu anda bile, sadece incinmek istemediği için sonucu uzatıyordu. Birini incitmek istemediği için bu süreçte kendine zarar veriyordu.

Bu yüzden Kiyoka'ya karşı hislerini şu anda olduğu gibi sadece sıcak ve tanımsız duygularla sınırlamak istiyordu.

Buna karşılık, Kaoruko'nun yüzleştği kendi duyguları çok dürüst ve güzel bir şeydi.

Miyo kendi başına hiçbir şey yapmadığı için, onları romantik rakipler olarak görmesi bile küstahlıktı. Kaoruko ile rekabet edememek bir yana, onunla aynı ringde bile duramazdı. Üstelik daha önce Kaoruko'ya kibirli bir şekilde akıl verdikten sonra.

Miyo artık ılık olan bardağını elleriyle ovuşturdu.

"...I-"

"Bayan Miyo'nun en iyi yönlerinin çoğunu biliyorum. Ancak şu anda yaptığınız gibi kalbinizdeki duyguları yutmanız bir güç olduğu kadar bir eksiklik de olabilir."

Miyo, Yurie'nin nazikçe söylediği ama sert analiziyle başını kaldırdı.

"Lütfen, Bayan Miyo. Sizden tek istediğim ne isterseniz onu yapmanız. Ben her zaman sizin yanınızda olacağım ve elimden gelen yardımı yapmaya çalışacağım.

"İstediğimi yaparım...?"

"Evet. Sana her şeyi tüm çıplaklığıyla ortaya dökmeni söylemeyeceğim. Sadece Hazuki ve benim gibi destek için güvenebileceğiniz insanlar olduğunu hatırlamanızı rica ediyorum."

Miyo'nun şüphelerini açığa vurması gerçekten doğru muydu? Başkalarına güvenmek doğru muydu? Hâlâ doğru zaman olup olmadığını sorguluyordu. Gerçekten kendi duygularına öncelik verebilir miydi?

Kaoruko'nun sesi, düşüncelerine dalan Miyo'nun kulaklarında yankılandı.

"Tamam! Ben sadece iş için yaşayacağım! Benim için roman yok!"

İfadesi nihayet bozulmaya başlayan Kaoruko bağırdı ve yüzünü masaya koydu. Çok geçmeden, nefes alış verişinin yumuşak bir ritme oturduğunu duydular.

"Kaoruko? Merhaba? Aman Tanrım, belli ki üzerimizde uyuyakalmış, değil mi?"

Hazuki aynanın önünde ona seslenip elini salladı ama Kaoruko hiçbir uyanma belirtisi göstermedi. Bayanlar suaresinin başlamasının üzerinden çok az zaman geçmişti ama Kaoruko'nun varlığı bir fırtına gibi gelip geçmişti.

Hazuki bıkkın bir sırıtışla Takaihito için biraz daha içki doldurdu.

"Yemin ederim. Kendi kendine gidiyor, sonra hemen uykuya dalıyor. Kaoruko biraz kontrolden çıkmıştı, değil mi?"

"Eminim ki epey bir duygusal gerginlik yaşamıştır."

Fincanını kızarmış dudaklarına götüren Takaihito da gülümsedi.

"Sormak için biraz geç olduğunu biliyorum ama... Bu gerçekten doğru mu? Bu şekilde alkol içmek?"

Miyo, sohbetin durgunlaştığı bir anda soruyu ortaya attı.

Tüm bu süre boyunca aklındaydı. Bunun, Yetenekli Cemaat ve Naoshi Usui'den gelecek bir saldırıya karşı hazırlandıkları yüksek alarm durumu olması gerekiyordu. Bu durum bu odadaki herkes için geçerli değildi, çünkü onlar

Ya acil bir duruma müdahale edemeyecek kadar sarhoş olurlarsa ve kendilerini ölüm kalım meselesi içinde bulurlarsa?

Takaihito, Miyo'nun sorusuna yanıt olarak, "Sorun değil," dedi. "Arada bir rahatlamamız gerekiyor. Ayrıca, Usui şu anda hamlesini yapmak için gelmeyecek."

"...Bu, saldırısını tam olarak ne zaman yapacağını gördüğünüz anlamına mı geliyor?"

Miyo, Takaihito'nun kendinden emin açıklamasını başka bir soruyla takip etmekten kendini alamadı.

Usui'nin şu anda saldırıya geçmeyeceğini anladıysa, burada sarayda kalmalarına gerek var mıydı?

Kendini Takaihito'ya şüpheli bir bakış atarken buldu. Ancak veliaht prens onun şüphelerini anlayışla karşıladı.

"Kesin olarak ne zaman geleceğini bilmiyorum. Ancak bu akşam kar yok, değil mi?"

"Kar mı?"

Yılbaşı gecesi yağan kar hala zemini hafifçe kaplasa da, o günden bu yana çoğu eriyip gitmişti. Kalmaya başladıklarından beri herhangi bir sert hava koşuluna maruz kalmamışlardı, bu nedenle zemin neredeyse tamamen beyazdan arınmıştı.

Bu bir yana, hava durumu ile Yetenekli Cemaat'in saldırısı arasındaki ortak nokta tam olarak neydi?

Miyo ve Yurie şaşkın bakışlar atarken Hazuki sakince dinledi.

"dair hayalimde, karın bir insanın ayağını gömecek kadar kalın olduğu bir kış manzarası gördüm."

"Karlı bir manzara..."

Biraz zaman almış olsa da, Miyo sonunda anladı.

Karlı bir manzara-Takaihito bunun ötesinde kesin bir şey söylemedi, ancak tanık olduğu gelecekte, korktukları olaylar gerçekleşirken kar yağdığını tahmin etti. Her ikisi de aynı anda var oluyordu.

Miyo'nun dikkati doğal olarak kağıt sürgülü ekranın diğer tarafına yöneldi.

O öğleden sonra gökyüzünde fazla bulut yoktu ve havanın kötüye gittiğine dair hiçbir işaret yoktu. Şu anda kar da yağmıyordu.

Prens Takaihito, en azından yoğun bir kar yağışı gelene kadar hiçbir şey olmayacağını gördü.

Ama böyle bir fırtına ertesi gün ya da ondan sonraki gün de gelebilir.

Kar yağmaya başladığında hazırlanmak için çok geç olacaktı, bu yüzden İmparatorluk Sarayı'nın neden savunmalarını bu şekilde sıkılaştırdığını anlayabiliyordu.

"En derin özürlerimi sunarım. Bunu sormakla düşüncesizlik ettim." Miyo yavaş davrandığı için utanarak özür diledi.

Takaihito'nun cevabı bir kez daha " değil" oldu. "Ben her geleceği tahmin edemem, etsem bile hepsini size açıklayamam. Beceriksizliğim için beni affet."

"Hiç de beceriksiz değilsin."

Miyo'nun Rüya Görme gücüyle geleceği de görebildiği söyleniyordu. Ancak, bunu daha önce hiç yapmamıştı, bu yüzden ona imkansız görünüyordu.

İşte bu yüzden geleceği görebilen ve herkese rehberlik edebilen Takaihito'nun beceriksiz olması mümkün değildi.

Miyo'nun bu ciddi açıklaması karşısında Takaihito'nun yüzünde ilk kez geniş bir gülümseme belirdi.

"Öyle mi? Bunu söylediğini duymak bana güven veriyor."

"Bu da ne? Miyo'nun ortaya çıkması veliaht prensin bile kendine olan güvenini kaybetmesine mi neden oldu?"

Takaihito, Hazuki'nin alayına başını nazikçe sallayarak karşılık verdi.

"Hayır... Yine de bu tür insani duygulara sahip olup olmadığımı merak ediyorum. Belki de Majestelerinin tehlike hissinden etkilenmişimdir."

Hüküm süren imparator Rüya Görüşü'nün gücünden korkuyordu. Çünkü onun hem geleceği hem de geçmişî görme gücünü İlahi Vahiy'den daha üstün görüyordu. Bu nedenle, Rüya Görme Yeteneği ile doğan bir kızın habercisi olan Sumi Usuba'yı ezmişti.

Belki Takaihito da babasıyla aynı düşüncelere sahipti ve aynı duyguları hissediyordu.

"Yine de bu olasılığı düşünmek istemiyorum."

"Bilmiyorum, bence böylesi daha iyi. Daha etkileyici olduğun eski günlerde daha sevimli olduğunu düşünmüştüm."

Hazuki'nin içten sözlerinde geçmişe duyulan samimi bir özlem vardı.

"Merak ediyorum."

Güç sahibi olmak zor bir şeydi.

Ona sahip olduğunuz sürece kimse sizi kendi başınıza bırakmazdı ve eğer kendinizi savunamazsanız, niyetiniz ne olursa olsun kötü amaçlarla istismar edilme ihtimaliniz vardı.

Miyo Rüya Görüşü gücüne sahipti, ancak kendi kişiliğini koruyamadığı için her şeyi Kiyoka'ya emanet etti.

Öte yandan Takaihito, hem kendini hem de savunması gereken şeyleri korumak için kalbini bastırdı. O kadar muhteşemdi ki Miyo'nun onunla kıyaslanması mümkün değildi.

Beceriksizliği yüzünden kendini sadece acınası hissediyordu, öyle ki bu durum onu depresyona sokuyordu.

"Evet, Miyo. Kaoruko'yu dinledik ve şimdi konuşma sırası sende."

Hazuki neşeyle Miyo'ya döndü ve odanın havasını hafifletti.

Miyo aniden konuşmanın odağı haline geldiği için telaşlanmıştı.

"Konuşmak mı? Benim hakkımda mı?"

"Bu doğru. Kaoruko şu anda uyuyana kadar içti, bu yüzden burada içkilerimizin yanında bize aşk hakkında konuşabilecek tek kişi sensin."

Nutku tutulmuştu. Müstakbel görümcesinin, romantik ilişkilerine bu kadar aleni bir şekilde içki eğlencesi muamelesi yapacağını düşünmek.

Hazuki'nin beklentilerini karşılayamamak ona acı verse de, Miyo'nun konuşabileceği bir şey yoktu... Ya da en azından daveti reddetmeye çalıştı ama...

"Şu aptal küçük ne kadar ileri gittiniz?"

...Hazuki onu alt etti.

"Ne kadar ileri gittin" derken... mi demek istedi?

"Ne kadar ileri gittik? Um, yapamadım, hayır..."

Hazuki'nin yorumuna yanlışlıkla cevap veren Miyo, Kiyoka'nın soruyu cevaplayacağı farklı bölümleri hatırladı ve huzursuz oldu.

"El ele tutuşmuş olmalısınız, değil mi? Siz de birbirinize sarılıyordunuz, değil mi? Oradan sonra..."

"Hayır, öyle değil..."

Hazuki'nin daha fazla bir şey söylemesine izin veremezdi. Miyo'nun kafasında alarm zilleri çalıyordu.

Ama bundan kurtulmak için hiçbir umudu yoktu.

Miyo'nun müstakbel görümcəsi ona eğlence, güzellik ve şirretlik arasında gidip gelen bir bakış attıktan sonra kıkırdadı.

"Öpüşmek, belki?"

Miyo, yanakları neredeyse alevler içinde kalırken bir havai fişek patlaması duyduğunu sandı.

"Aman... İnatçı, çekingен bir yaygaracıya göre şaşırtıcı derecede cesur, değil mi?"

Miyo, kadının alayları karşısında Hazuki'ye daha fazla bakamadı. İki eliyle yüzünü kapattı ve başını aşağı eğdi.

Şu anda Kiyoka'nın burnunun kaşındığına hiç şüphe yoktu.

"Anlıyorum, görünüşe göre bir kitap kapağına bakılarak değerlendirilemez."

Merakla, Takaihito da başını sallayarak onaylıyordu. Yurie elini ağzına götürerek, "Vay, vay," dedi. Altında kesinlikle bir gülümseme gizliydi.

"*Ho-ho-ho*, genç ve masum olmak iyidir, Miyo. Bir zamanlar hepimiz öyleydik. Söz veriyorum."

"Gerçekten."

"Oh, evet, uzun zaman önce."

Üçü de bilmiş bakışlar takındı.

Miyo birdenbire farkına vardı.

Aslında Takaihito'nun kendi karısı ve çocuğu vardı. Eğer doğru hatırlıyorsa, karısı soylu bir ailenin kızıydı ve birliktelikleri devlet ve imparatorluk ailesi tarafından yapılan bir evlilik teklifiyle kurulmuştu.

Yurie ve Hazuki'nin açıklamaya ihtiyacı yoktu.

Önündeki durumu tersine çevirmenin hiçbir yolu olmadığını hisseden Miyo, kaderini uysalca kabul etti.

Dörtlü yemeye, içmeye ve sohbet etmeye devam ederken gece .

Günlük programı dakikasına kadar planlanmış olan Takaihito ayrıldığında, uyanmış ve ayılmış olan Kaoruko da uykulu gözlerle sanatını sonlandırdı.

Miyo, Hazuki ve Yurie artık sadece üç kişiydi ve oda sessizleşti.

Atmosfer hem tanıdık hem de her zamankinden farklıydı; bulundukları yer göz önüne alındığında bu belki de kaçınılmazdı.

"Miyo... Sana bir şey sormamın sakıncası var mı?" Hazuki etrafa saçılmış saki fincanlarını, şişelerini, tabakları ve diğer artık eşyaları temizlerken sessizce sordu.

"Evet."

"Kiyoka hakkında ne düşünüyorsun?" Miyo olduğu yerde durdu.

Şüpheleri doğrulanmıştı. Hem Hazuki'nin hem de Yurie'nin onun içinde bir şeylerin değiştiği gerçeğini fark ettikleri açıktı.

Kendini fazla kaptırmadığını varsayarsak, Miyo Hazuki'nin bu suareyi onun sıkıntısının ardındaki gerçeği gördüğü için düzenlediğini düşündü.

Hazuki bunu şüphesiz Miyo'nun onlarla konuşurken daha rahat hissetmesini sağlamak için yapmıştı.

Ama...

Miyo bu soruya cevap vermeyi kendine yediremedi.

Kendini tanıyordu.

Geçmişte Kiyoka hakkında soru sorulduğunda hep aynı cevabı vermişti: O, her zaman birlikte olmak istediği sevgili nişanlısıydı.

Ama şimdi, sadece kelimeyi seslendirmenin *Sevgili*, cevabına farklı bir ton verirdi.

Bu yüzden Miyo soruyu geçiştirmeye çalıştı.

"Kiyoka benim için çok önemli. Eğer izin verirse, kalan günlerimi onun yanında geçirmek isterim... Ben böyle düşünüyorum."

"Miyo."

Hazuki'nin gözlerinin içine bakamadı. Kadının bakışları ciddiydi, sanki Miyo'nun soruyu gerçekten yanıtlamadığını söylemek ister gibiydi.

Kendini suçlu hissetti.

Miyo, Hazuki'nin ne sorduğunu anlamasına rağmen soruyu geçiştirmiş ve duygularını gizlemişti.

"Eğer cevap vermek istemiyorsan, söz veriyorum vermek zorunda değilsin. Seni zorlamıyorum. Ama bu noktada seni kadar inatçı yapan nedir acaba? İki kere bir şey , değil mi? Duyguların ne olursa olsun, eminim Kiyoka onları kabul edecektir."

"Sadece..."

Korkmuştu.

Bu duyguların bir şeyleri değiştirebileceğinden korkuyordu. Miyo gittikçe daha mutlu oluyordu ve bunun bir başkasına talihsizlik getirmesinden korkuyordu.

Bu, korkakça davrandığı söylense bile kolayca itiraf edebileceği bir şey değildi.

İşler böyle devam ederse, Kiyoka ile çok geçmeden karı koca olacaklardı. Birlikte olabileceklerdi. Miyo bundan daha fazlasını isteyemezdi.

Buna rağmen, duygularını açıkça ifade etmesi için herhangi bir neden var mıydı?

Nefesi kesildi.

Burnunun içinde keskin bir acı vardı ve ne yapacağını düşünürken kalbi sıkıştıyordu.

"Ben... Ben bir şeylerin değişmesini istemiyorum."

Biri bir kişiyi sevdiğinde, diğer herkesi dışlayabilirdi. Babasına takıntılı olan üvey annesi gibi.

Öte yandan, basit bir şefkat birçok kişiye verilebilir.

Örneğin Miyo, çevresinde kendisine nezaket gösteren tüm insanları önemsiyordu. Hazuki ve Yurie'nin yanı sıra Arata ve babasına karşı da nazik duygular besliyordu.

Ama romantik duygular farklıydı.

Arzu parlak bir alev gibiydi, diğer tüm duyguları ateşinde yutacak kadar yoğundu.

Saimori ailesi gibi olmayı hiç istememişti. Yine de duygularına rağmen, olmayacağının garantisi yoktu.

Bu duyguları kelimelere döktüğünde... kontrolden çıkacaklardı. Bu, Kiyoka'ya sadece ona bakması için yalvarmakla eşdeğerti.

Bunu hayal etmek bile tüylerini diken diken ediyordu. "Miyo..."

"Kiyoka ile sonsuza dek sessizce birlikte yaşayabilirsem, bu bile tek başına beni mutlu etmeye yeter. Duygularımızı sadece ikimiz için saklamamıza gerek yok."

Hem görüşü hem de sesi dalgalandı. Ilık gözyaşı damlaları kabardı ve gözlerinden döküldü.

Hazuki kollarını yavaşça ona doladı. Miyo başını Hazuki'nin göğsüne gömdü ve ağladı.

"Özür dilerim. Seni üzmemiştim... Haklısın. Korkutucu, değil mi?" Hazuki dedi ki.

Miyo, Hazuki'nin başını sevgiyle okşadığını hissettiğinde daha fazla gözyaşı döktü.

Tam o sırada, hayatındaki olaylar gözlerinin önünden geçti ve duygularını dile getiremez hale geldi.

Miyo'nun Kaoruko'ya karşı hissettiği kıskançlık, Kaoruko'nun ona yönelttiği kıskançlık, Miyo'nun aklının başına gelmesini sağladı.

Eski eviyle ilgili ne kadar çok anıyı hatırlarsa hatırlasın, orada gördüklerine benzememek için ne kadar çabalarsa çabalasın, kendisinin de aynı şeyi yapmakla tehdit edildiğini fark etti.

Miyo, romantik rakibine kibirli bir şekilde öğüt verirken kendi kıskançlığıyla çalkalanırken nasıl olur da kimseye zarar vermeyeceğini söyleyebilirdi?

Eğer işler sadece sevgiyle sınırlı kalırsa, kimse incinmeyecekti. Bu ara sıra kendini yalnız hissedeceği anlamına gelse bile, birini kendi tekeline almak istemiyordu.

Bu yüzden duygularının şefkat ve hürmetin -aile sevgisinin- ötesine geçmesini engellemek daha iyi olurdu.

Miyo, kayıp ve sıkıntılı olmadığı zamanlara, şu anda bile göğsünden fırlamakla tehdit eden duyguların farkına varmadan önceki zamanlara geri dönmek istedi.

Ben bir aptaldım. Eğer hiç bilmeseydim, hiçbir şey söyleyemezdim.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerini indirdi ve bir hıçkırığı bastırdı.

Aslında Miyo'nun ağlamaya hakkı yoktu. Kiyoka'nın yanında olmayı arzulayan başka pek çok kadın vardı.

"Ben... ben... aniden ağladığım için özür dilerim," dedi Miyo, hıçkırıklarını tutmaya çalışarak.

Hazuki'nin sorusu haklıydı. Miyo gönülsüz ve kararsız davranıyordu, bu yüzden Kiyoka'nın kız kardeşi gibi dost canlısı ve düşünceli bir kadının endişeleneceği aşikârdı.

Miyo'nun kendi adına söyleyecek hiçbir şeyi yoktu; Hazuki sorusunu geçiştirdiği için onu azarlamalıydı.

Yine de Hazuki, Miyo'nun özrü karşısında başını salladı.

"Olma. Özür dilemem gerekirdi. Kişisel işinize burnumu fazla soktum. Çok aceleci davrandım. Ama bir şey söylememe izin verin.

şey."

"Evet?"

Hazuki'nin hafifçe alçalan ses tonundaki ciddiyeti hisseden Miyo, gözyaşlarıyla ıslanmış gözleriyle onun yüzüne baktı.

"Kiyoka'ya duygularınızı söyleyip söylememek size kalmış. Ancak bence duygularını açıkça ifade edip sonrasında pişman olmak ile duygularını dile getirmeyip sonrasında pişman olmak arasında en çok ikincisi canını yakacaktır."

"....."

"Ben de ikinci kampta yer aldığım için tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Duygularımı belli etme fırsatını kaçırdım ve sonra yapabileceğim başka bir şey kalmadı. Yine de sanırım inatçı olduğumu söyleyebilirsiniz."

Miyo, Hazuki'nin hafif yalnız ifadesini görünce göğsünde bir acı hissetti.

"Başkalarını incitmek korkutucu bir şey, değil mi? Bu durumda... ya şöyle düşünürseniz - statükoyu korursanız, kimseyi incitmeden idare edebileceğinizi düşünürsünüz, değil mi?"

Miyo buna cevap veremedi. Gerçek duygularını dile getirememek böyle bir şey olmalıydı.

Miyo'nun sessizliğini bir anlaşma olarak kabul eden Hazuki devam etti.

"Kabul ediyorum, eğer kalbin sadece sana ait olsaydı, bu doğru olabilirdi. Ancak dürüst duygularını içinde kilitli incinecek bir kişi tanıyorum."

"Ha?"

Miyo'nun saf bir inançsızlıkla bilinçsizce genişleyen gözleri Hazuki'nin gülümsemesini yansıttı.

"Seni seven nişanlın bundan incinmez mi?" "Ah..."

Kiyoka'nın gülümsemesi zihninin bir köşesinde parladı.

Duygularını kendine saklarsa incinirdi - birbirleriyle ilk tanıştıklarında buna kesinlikle inanmazdı.

Şimdi geriye dönüp baktığında, aklına gelen tek görüntü nişanlısının ona her zaman ekstra özel ilgi gösterdiğiydi.

Miyo'nun onun için özel olduğuna inanması gerçekten normal miydi?

Tıpkı onun için özel olduğu gibi mi?

Kiyoka ne istiyordu? Miyo kalbinin derinliklerini bir sır olarak saklarsa gerçekten incinir miydi?

Bilmiyorum. Ama...

Ne olduğunu gözyaşları durmuştu. "Lütfen... düşünmem için bana biraz zaman verin."

Hazuki, Miyo'nun yanıtı karşısında rahatlamış bir gülümsemeye büründü.

"Oh evet, elbette. İstedğin kadar düşün ve seni mutlu edecek yolu bul, tamam mı? Yurie ve ben sana destek olacağız, tamam mı?" Hazuki söyledi ve Yurie de gülümseyerek başıyla onayladı.

Miyo kendini çok kutsanmış hissetti.

Bir şey yapamayacak kadar üzgündü. Yine de onu bu şekilde seve seve destekleyecek insanlar vardı. Sadece bu bile onu dayanamayacağı kadar mutlu ediyordu. Miyo göğsünün içinde filizlenen sıcaklığı düşündü.

Berrak kış göğü alacakaranlıkta turuncudan menekşeye dönüştü ve hava yeri donduracak kadar soğudu.

Miyo ve diğerlerinin İmparatorluk Sarayı'nda yaşamaya başlamasından bu yana geçen beşinci günde güneş batıyordu.

Tamamen kararmış kış göğünün altında Miyo, işe dönmeden önce Kiyoka'ya veda ediyordu.

Her gün Miyo'yu ziyaret etmek için biraz zaman ayırırdı. Zamanlama her zaman değişiyordu ama bugün birlikte biraz erken bir akşam yemeğinin tadını çıkarabilmişlerdi.

Onun sağlığının yerinde olduğunu görebildiği bu rahatlama anları hoşuna gitse de endişelerini hafifletmiyordu.

"İyi misin, Kiyoka?"

"Burada sorun yok. Her gün beni kontrol etmek zorunda değilsin..."

Kiyoka daha önce pek çok kez duyduğu bir soruya yanıt verirken hafif gergin bir gülümseme takındı.

"Ama endişeliyim."

Kiyoka ve adamları Miyo ve Takaihito'yu korumak için ön saflarda yer alıyordu ve İmparatorluk genelinde orduya ve hükümete karşı güvensizlik ifade eden seslerin sayısı giderek artıyordu.

Her gün basının eleştirilerine maruz kalırken Üstün Yetenekliler Cemaati'ne karşı nöbet tutmak oldukça fiziksel ve zihinsel bir yük olmalı.

Ona endişelenmemesini söylemek burada mantıksız olan şeydi.

Miyo elindeki atkıyı nazikçe Kiyoka'nın boynuna doladı.

Hafif bir hayranlıkla ona baktı ve bakışlarını yumuşatıp gülümsemeden önce elini ona doğru uzattı.

"Hediye kullananların vücutları normal insanlardan daha dayanıklıdır. Bu kadarı bir şey değil."

"Hediye kullanıcıları ne kadar güçlü olsunlar, yine de zarar görebilirler."

Hediye kullanıcıları tamamen duygusuz değildi ve yenilmez de değillerdi.

Gece gündüz tetikte olmak ve insanların eleştirilerine maruz kalmak zihinsel ve duygusal olarak çok yorucuydu. Kiyoka görev sırasında yaralanırsa, bu ölümüne yol açabilirdi.

Bir kişinin sağlığını bozmak için tek başına az miktarda zihinsel ve fiziksel yorgunluk yeterliydi.

"Bir daha asla çöktüğünü görmek istemiyorum." "Bunu ben mi yaptım?"

Miyo başını kaldırıp Kiyoka'ya baktı ve aptalı oynamasına sinirlenerek suratını astı.

"Kesinlikle düştün. Şimdiden unuttun mu?"

"Şaka yapıyordum."

Miyo'nun sinirli itirazlarına gülen Kiyoka, Özel Anti-Grotesquerie Birimi kampına geri döndü.

Yere yığılmış ve baygın haldeki görüntüsü aklına geldi. Kiyoka'nın bir astını koruduğu ve uyanmadığı zaman hissettiği dehşeti ve döktüğü gözyaşlarını asla unutamayacaktı.

Değerli birini kaybetmenin dehşeti. Kendi annesini hayatının çok erken dönemlerinde kaybetmiş olan Miyo, bu korkunç korkuyu ilk kez tatmıştı.

Saimorilerin evinde yaşarken, Hana gittiğinde bir kayıp hissinin kalbini parçaladığını hissetmişti ama nişanlısının gözlerinin önünde hayatını kaybedebileceğini görmenin dehşeti kıyaslanamazdı.

Hayır, şu anda daha da kötü olurdu... diye düşündü, gözlerini Kiyoka'nın gözden kaybolduğu yer.

Duyguları gelişip çiçek açtığına göre, Kiyoka'yı kaybedecek bir duruma düşerse ona ne olacağını hayal bile edemiyordu.

Yine de sonuçların iyi olmayacağını öngörebiliyordu.

Çünkü sevdiği ve onu seven kişiyi kaybetmenin getirdiği tüm acı ve üzüntüden sonra yalnız kalacaktı.

"Miyo, çabuk içeri gel yoksa donacaksın." "Arata..."

Kuzeni giriş kapısından başını uzatarak ona seslendi.

Arkasını döndüğünde yüzünde nasıl bir ifade vardı? Arata onun gözleriyle karşılaştığında biraz şaşırdı.

Küçük bir iç çekişin ardından, ona yaklaşırken sakın gülümsemesi geri döndü.

"Bu kadar endişelenmenize gerek yok. Komutan Kudou iyi olacak."

"Kiyoka da bana aynı şeyi söyledi."

"Eminim öyledir. Dünyada komutanla boy ölçüşebilecek neredeyse hiç kimse yok diyebilirim."

"Ama bu Naoshi Usui denen adam için geçerli olmayabilir, değil mi?"

Usubaların ve onların bir kolu olan Usuilerin Hediye, Hediye kullananlara karşı etkiliydi. Kiyoka da bir istisna değildi, ne kadar

güçlü .

Üstelik Usui'nin Yeteneği, diğer Usuba ve Usui Yetenekleriyle kıyaslandığında bile oldukça güçlüydü. Kiyoka'nın Usui'yle karşılaşması halinde bundan zarar görmeden kurtulacağını hiçbir garantisi yoktu.

Miyo, Usuba hediyeleri hakkında çok şey öğrendiği için bu gerçeği çok iyi biliyordu.

Arata sessiz bir bakışla Miyo'ya baktı. Gözbebeklerine gelen renk gecenin karanlığıyla birleştiği için onları net olarak göremiyordu.

"Belki öyle, belki değil."

"Ne?"

Belirsiz bir cevaptı. Arata'nın karakteristik özelliği değil.

"Hediyelerin bazen kişinin düşüncelerinin gücüne bağlı olarak güçleneceğini ya da zayıflayacağını biliyor muydunuz?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bu konu şimdiye kadar Arata'nın hiçbir dersinde gündeme gelmemişti. Sadece bu da değil, "kişinin düşüncelerinin gücü" hâlâ son derece muğlak bir kavramdı.

Arata hafifçe yüzünü buruşturdu ve omuz silkti.

"Bu, ara sıra olabileceğini duyduğum bir şey. En azından, düşüncelerimin gücünün Yeteneğimin gücünü etkilediğini hissettim."

Bu fenomen çok fazla araştırılmamış gibi görünüyordu.

Gerçi şimdi düşününce, Miyo'nun Yeteneği Kiyoka'yı kurtarmak için duyduğu içten arzuyla ortaya .

"Ama bunun mümkün olduğunu söylüyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

Aksi takdirde, ona bu kadar belirsiz bir cevap vermezdi.

"...Merak ediyorum. Bir yanımda bunun böyle olmasını istiyor ama bir yanımda da bunun doğru olmamasını istiyor. Eğer durum gerçekten böyleyse-"

Arata bir dakika ara verdi ve küçük bir iç geçirdi.

"Eğer bu doğru olsaydı, her şey daha farklı sonuçlanırdı diye düşünüyorum."

Miyo başını kaldırıp Arata'ya baktı, ne demek istediğini anlamamıştı. Ancak o daha fazla ayrıntı vermedi.

Onlar sohbet etmeye devam ederken, gecenin perdesi doğudan gözle görülür bir şekilde indi ve yıldızlar masmavi gökyüzünde belli belirsiz parıldamaya başladı.

Bahçe hâlâ aydınlıktı, akşam güneşinin kırmızımsı turuncusuyla aydınlanmıştı. Buna karşılık, girişin önünden ana yola uzanan ve imparatorluk konutları ile hükümet binalarına giden küçük, yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrili yol tamamen kararmıştı. Karanlık o kadar yoğundu ki, insanı bütünüyle yutmakla tehdit ediyor gibiydi.

sessizliği bir motor sesi bozdu.

Karanlık yolun diğer ucundan, göz kamaştırıcı yapay bir ışık yavaş yavaş yaklaşıyor, ilerledikçe belli belirsiz sallanıyordu.

"Oh... Kimin otomobili bu?"

Araç çakıllara saplandı ve küçük yoldan yavaşça geçerek onlara doğru yaklaştı.

Miyo karanlığın içinden kimin olduğunu göremedi.

Otomobil Miyo ve Arata'nın önünden son derece yavaş bir hızla geçti. Miyo bunun Kiyoka'ya ait olabileceğini düşündü ama şekli biraz farklıydı. Sonra tanıdığı başka birine ait olduğundan şüphelendi ama aklına kimse gelmedi.

"Bu muhtemelen bakanların makam biri."

"Bakanlar..."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, sanırım Prens Takaihito'nun da katıldığı bir toplantı düzenliyorlardı."

O zaman bile tuhaftı. Halka açık Ön Odalar, İmparator'un İç Saray'daki kişisel konutu ve Takaihito'nun konutu birbirinden uzaktı ve yetkililerin ters yönde bulunan İmparatorluk Sarayı girişine ulaşmak için buradan geçmeleri gerekmezdi.

Tam Miyo ve Arata temkinli davranmaya başlamışken, şüpheli otomobil park etti ve içinden takım elbiseli iki adam çıktı.

Biri tombul, sakallı, orta yaşlı bir adamdı ve iyi dikilmiş üç parçalı takım elbisesi zenginliğini gösteriyordu. Diğeri ise otuzlu yaşlarında, orta yapılı, genç bir adamdı ve yüzünde belirgin bir ifade yoktu.

özellikler. O da yüksek kaliteli bir kıyafet giymiş olsa da yanındaki adaminkinden daha düşük kalitede bir kıyafetti.

"İyi akşamlar ve rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. İmparatorluk Sarayı çok geniş ve uçsuz bucaksız, bu yüzden biraz kaybolduk."

İkisinden daha genç olanı ışıltılı bir gülümsemeyle konuştu.

Arata hemen Miyo'yu arkasına itti ve iki adama hitap etti.

"Bağışlayın ama siz Eğitim Bakanı ve sekreteri olabilir misiniz? Prens Takaihito'nun şahsi konutunda ne işiniz olduğunu sorabilir miyim?"

"Dediğim gibi, yolumuzu kaybettik, o yüzden adres soralım dedik."

Eğitim Bakanı'nın sekreteri olan genç adam en ufak bir özür dilemeden cevap verdi.

Miyo bile bahanesinin düpedüz yalan olduğunu anlayabiliyordu. Bir bakan ve sekreterinin Yeni Yıl'dan bu yana onları İmparatorluk Sarayı'na getirecek o kadar çok toplantıya katıldıktan sonra kaybolmaları mümkün değildi.

Benim için burada olma var mı?

Miyo korku göstermemesi gerektiğini bilse de, şimdi her an saldırıya uğrayabileceği aklına gelince parmak uçlarındaki kan çekildi ve elleri soğumaya başladı.

Kiyoka çoktan Özel Anti-Grotesquerie Birimi kampına dönmüştü.

Ancak, bu ikilinin imparatorun konutundan buraya gelmek için kampı geçmeleri gerekecekti, bu yüzden Kiyoka'nın biriminin neler olduğunu anlaması uzun sürmeyecekti.

"Yolunuzu mu kaybettiniz? Saçmalık."

"Sadece bir köşeden yanlış bir dönüş yaptık. Herkes böyle bir hata yapabilir, sizce de öyle değil mi?"

Sekreter, Arata'nın sert suçlamasından hiç rahatsız olmamıştı. Bu

Bakan . Eğitim yapılmış Hayır girişim için
DİKKAT sekreteri, Miyo ve Arata'yı süzdükten sonra
kıkırdayarak homurdandı.

"...*Hımm*. Ekselanslarının korumakta ısrar ettiği Hediye Kullanıcısını görmeyi umuyordum ama burada tek gördüğüm bir yavru köpek ve yetersiz bir kız."

Şimdiye kadar, Miyo ve Arata onun küçümsemesi karşısında sinirlenmeye tenezzül etmemişlerdi.

Ancak, bakanın konuşurken sakalını okşadığını görmek, Miyo'nun ruh halini bozacak kadar kibirli ve zorba bir görüntüydü.

"O zaman bu yavruyu ve kızı görmek için yolunuzdan sapmanıza gerek yok, değil mi efendim? Buraya gelmek için kullandığınız yola geri dönerseniz, yolunuza devam edebilirsiniz."

Hem bakan hem de sekreteri, Arata'nın rencide edici bir şekilde dalkavukça yaptığı açıklama karşısında hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı.

"Görünüşe göre üstlerinle nasıl konuşacağını bilmiyorsun evlat. Sen kaybedilmiş bir davasın."

"Her ne olursa olsun, korkarım ki şu anda, bakanın da kesinlikle farkında olduğu gibi, yüksek alarm durumundayız. Herkese olduğu gibi size karşı da dikkatli olmamız gerekiyor efendim. Bunun istisnası yok."

Arata öfkesini bastıran sakın bir ses tonuyla bakanı daha da tersledi ama bu onu daha da kızdırmışa benziyordu.

"Eğer bizim gibi güçsüz insanlardan bu kadar çekiniyorsanız, belki de siz Armağan kullanıcıları o kadar da etkileyici değilsinizdir. Bu Hediyeleriniz hakkında büyük konuşuyorsunuz ama aslında hiçbir doğaüstü gücü kullanamıyorsunuz, değil mi? O halde yavru tavşanlar gibi korku içinde sinmenize şaşmamalı."

Kör bir provokasyon.

Koca bir ülkenin hükümetinde bakan olarak görev yapan bir kişinin bu şekilde konuşmasına ve hareket etmesine gerçekten izin verilmeli mi?

Miyo şimdiye kadar çevresindeki pek çok insanın -Kiyoka, Takaihito ya da Usubalar- asil hayatlar yaşadığını, rolleri ve sorumlulukları için fedakârlıklar yaptığını görmüştü.

Onlarla kıyaslandığında, bakan böylesine büyük sorumluluk gerektiren bir pozisyonda olmayı hak etmiyor gibi görünüyordu.

Miyo korku ve öfkesinin altında bir tiksinti ve hayal kırıklığı olduğunu fark etti.

"...Lütfen gidin."

Arata doğrudan cevap verdi, artık adamın sorularına uyma ihtiyacı hissetmiyordu.

"Sayın Bakan, efendim, belki de bu ikisi aslında herhangi bir Yeteneğe sahip değildir. Bu da bizi geri çevirmek için neden bu kadar çabaladıklarını açıklar. Burada karanlık bir şeyler döndüğü kesin."

"*Hah-hah-hah*. İyi bir noktaya değindin. Eğer ikiniz de saygı ve hürmeti hak eden Hediye-kullanıcıları olduğunuzu iddia ediyorsanız, o zaman devam edin ve bana biraz kanıt gösterin. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Hiç kimse bir kez olsun saygı ya da itibar beklemedi.

Miyo ve Takaihito, Üstün Yetenekliler Cemaati onları hedef aldığı için korunuyordu, Hediye kullanıcılarına değer verilmesi ve diğerlerinden üstün tutulması gerektiği gibi bir beklenti yüzünden değil.

Eğer ülke yönetiminde aktif olarak yer alan bakan söylediklerinde gerçekten samimiye, o zaman bu sadece bir cehalet vakası değildir.

Cevap veremeyecek kadar şaşkın olan Miyo başını kaldırıp Arata'ya baktı.

"Bizi istediğin kadar kışkırtabilirsin ama meydan okumanı kabul etmeyeceğiz. Bu tamamen anlamsız ve muhtemelen kendi zararımıza olacak."

Arata'nın çiftin sözlerinden rahatsız olduğu belliydi.

Ancak, Yeteneğini tam burada, Takaihito'nun evinde kullanmak ve olay çıkarmak aptallığın daniskası olurdu.

Miyo hangi koşulların söz konusu olabileceğini bilmese de, onları Hediyelerini kullanmaları için kışkırtmaya çalışan iki adamın burada gülünç olanlar olduğuna şüphe yoktu.

"Seni arsız küçük..."

Bakan, Arata'dan geri çekilmesine hakaretler savururken, birdenbire motor ve tekerlek sesleri duyuldu ve kalabalık bir grubun yaklaştığına dair işaretler belirdi.

"Eğitim Bakanı Hasebe! Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı takım elbiseli bir adam, yüzü öfkeyle çarpılmış bir şekilde

otomobil aniden durdu.

Miyo farkında olmadan rahat bir nefes aldı.

Bu Bay Takakura, değil mi?

İmparatorluk Sarayı'nda yaşamaya başladığı gün onunla kısaca tanışmıştı. Kiyoka'ya göre Takakura saraya gelen diğer memurlardan farklıydı ve Takaihito'nun güvenini kazanmıştı. Onların müttefiki olarak hareket edecekti.

Miyo, Takakura'nın arkasından gelen İmparatorluk Hanedanı Bakanı ve odacılarını görebiliyordu.

Arkalarında Özel Grotesk Karşıtı Birim'in üyeleri vardı, ancak Kiyoka aralarında değildi, onun yerine Godou öndeydi.

"Ne demek istiyorsunuz? Bu çok kaba bir davranış, sizce de öyle değil mi Lord Bekçi Takakura?"

"Görgü kurallarının bununla hiçbir ilgisi yok. Bir bakan olmanıza rağmen, mevcut koşullar altında, sizden İmparatorluk Sarayı içerisinde haddinizi aşan davranışlardan kaçınmanızı rica ediyorum."

"'aştın' mı diyorsun? Bana emir verme!"

Eğitim Bakanı sesini yükseltti. Sonra da delici gözlerle Miyo ve Arata'ya kaşlarını çattı.

"Ayrıca! En başta bu şarlatanları izinsiz olarak İmparatorluk Sarayı'na davet ederek haddinizi aştınız!"

"Düzenlemeler hakkında diğerleriyle görüştüm."

"Ben onay vermedim!"

Eğitim Bakanı, Takakura'nın karşı argümanı karşısında sinirlenmekle tehdit etti, ancak daha sonra sekreteri onu durdurmak için araya girdi.

"Şimdi, şimdi, efendim. Daha fazla yaygara koparırsanız daha fazla sorunla uğraşmak zorunda kalacağız, bu yüzden lütfen şimdilik buna katlanın."

Sekreter bir atı sakinleştirir gibi açıkça patronunu durdurmaya çalışırken, Miyo onun gözlerinin kısa bir an için kendi gözleriyle buluştuğunu hissetti.

Ne...?

Omuzlarının hafifçe titremesine neden oldu. Adamın ona ters ters baktığını hissetti. Bu sadece onun hayal gücü müydü?

"Miyo. Bir sorun mu var?"

"Oh, hayır."

Kuzeni ona dönüp endişeli bir ifadeyle bakarken Miyo başını salladı.

İşler bir tartışmaya dönüştüğüne göre, sekreter de gergin olmalıydı. Miyo ve Arata'nın ikisi de Usuba'ydı ve karşılaştıkları sert eleştiriler diğer Hediye kullanıcılarından daha yoğundu.

Bunun da ötesinde, Eğitim Bakanı Hediye kullanıcılarına karşı temelden küçümseyici görünüyordu ve sekreterin konuşma ve davranış biçimine bakılırsa, o da onlardan nefret ediyor olabilirdi. Bu durumda, kendisine bu şekilde bakılması karşısında yapabileceği pek bir şey yoktu.

"Lütfen, özür dilememe izin verin. Yaptığımız yanlış dönüş biraz kargaşaya neden oldu."

Sekreter, bakanı ne kadar kızdırmış olursa olsun, hiçbir şey olmamış gibi küstahça Arata'ya döndü.

"Yarım ağızla dilediğin özörlere ihtiyacım yok. Mümkün olduğunca çabuk geldiğiniz yoldan geri dönün."

"Aman Tanrım. Neden üzgün olduğunuzu kesinlikle anlıyorum, ama lütfen bizi affedin," dedi sekreter aşırı bir yakınlıkla Arata'ya yaklaşp omzuna dokunurken. Aslında üzgün olmadığı belliydi, bu yüzden Miyo Arata'nın yüzünü buruşturmasını anlayabiliyordu.

İkili birbirlerinin yanından geçerken sekreter bir şeyler fısıldadı.

"Buradaki rolünü unutma."

Arata dudağını ısırmadan önce bir an için şaşkınlıkla gözlerini araladı.

Hafif fısıltı başka birinin kulağına ulaşamadan kayboldu ve Miyo'nun yorumunun içeriğini bilmesine imkân yoktu.

Toplanan kalabalık onlara kızgınlıkla bakarken sekreter ve bakan otomobillerine geri döndüler.

"Daha erken gelemediğim için özür dilerim. İyi misin, Miyo?"

Godou özür dileyen bir bakışla onlara yaklaştı.

"Oh, Godou... Ben iyiyim."

Arata onu korumuştı ve zarar görme riski yoktu.

"Şükürler olsun," diye cevap verdi Godou, yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. "Komutan ileri muhafız birliği için ayrıldıktan hemen sonra bize haber verildi. Şimdiye kadar durumla ilgili raporu almış olmalıydı, bu yüzden yakında buraya geleceğinden eminim, ama... Üzgünüm."

"değil. Teşekkür . Sizi bu konuda rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Miyo özür dilemek için eğildiğinde, Arata garip bir şekilde küskün göründü ve yüzüne soğuk bir gülümseme geldi.

"Özür dilemene gerek yok, Miyo. Bu açıkça onlar açısından bir başarısızlık. Bakan ve sekreteri için durum böyle görünmese de, eğer gerçekten kılık değiştirmiş Usui olsalardı, Godou ve adamları geldiğinde çok geç kalmış olurlardı."

"Evet, şey... Kesinlikle haklısınız..."

Onlar konuşurken, bakan ve sekreterin otomobilinin motoru kükredi ve uzaklaştılar.

Sonra Takakura onlara katılmak için yanlarına geldi, entelektüel yüz hatlarında keder okunuyordu.

"Size yaşattıkları sorun için en derin özürlerimi sunarım." "Bu sefer bir zarar gelmedi, ancak bu tür

Bu olay bir daha yaşanmaz... Zor bir durumda olduğunuzu anlıyorum, ama yine de."

Arata da Takakura'ya karşı aynı derecede sertti.

Miyo ayrıntıları bilmese de, hükümetin de tek parça olmadığı anlaşılıyordu.

Belli ki bazı yetkililer Takaihito'nun imparatorun yerine hareket ettiğine güvenmiyordu. Ayrıca, her şeyin ortalama bir insan için anlaşılmaz olan İlahi Vahiy gücüne sahip biri tarafından kararlaştırıldığı mevcut statüko hakkında da şüpheleri vardı.

Takaihito, imparatorun temsilcisi olarak görev yaptığı süre boyunca bu güçlere karşı mücadele etmişti, ancak görünen o ki

Miyo ve beraberindekilerin İmparatorluk Sarayı'na davet edilmesi, kendisine yönelik hoşnutsuzluk ve şüphelerin artmasına neden olmuştu.

Miyo, Eğitim Bakanı'nın işlerin gidişatından memnun olmayan kişilerden biri olduğunu varsaydı.

"Ama tabii ki. Prens Takaihito'nun yardımcısı olarak kendi adıma yemin ederim ki bunun bir daha yaşanmaması için çalışacağım."

"Lütfen yap."

Nihayetinde Miyo, bakan ve sekreterinin oraya tam olarak ne yapmak için geldiklerini anlayamadı.

Ancak bu, önümüzdeki on günü orada huzur içinde geçirip geçiremeyeceği konusunda endişelenmesi için fazlasıyla yeterliydi.

"...Bu iki adam buraya ne için geldiler ki?" Miyo başını eğerek mırıldandı.

Kaybolmakla ilgili mazeretleri saçmaydı, bu yüzden buraya farklı bir nedenle gelmiş olmalılar.

"Kim bilir. Kesin bir şey söyleyemem ama belki de gelip bizi kontrol etmek istemişlerdir."

"Neden bunu yapmak için kendi yollarından çıksınlar ki?"

"Belli ki hükümetin çok fazla zamanı var." Arata'nın sesi alaycı ve ısırgandı.

Bir şeyler ters gidiyor.

Ağzı her zamanki nazik ve dostane gülümsemesine bürünmüş olsa da, Arata çok alışılmadık bir şekilde davranıyordu. Sözleri garip bir saldırganlık taşıyordu.

"Arata."

"Ne , Miyo?"

Ne zaman o adresli Onu, o oldu met ile ve Kuzenin her zaman sahip olduğu mizaç, her türlü kinden arınmıştı.

Yine de bunca zamandır bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Bazı şeyleri kendi başına çözmesi gerekiyordu.

"Um, sen... iyi misin?"

Aklına zekice, incelikli bir soru gelmedi.

Ona ne sorması gerekiyordu ve Arata'nın kendisine doğru cevap vermesini sağlamak için ne sorması gerekiyordu? Anında doğru soruyu bulamayınca, Arata'yı sorgulamak için son derece muğlak bir yol bulduğu için hayal kırıklığına uğradı.

"Tam olarak neyi kastettiğinizi anlamadım ama ben iyiyim." "Um, hayır, şey. Öyle değil."

"Değil mi?"

"Is bir şey rahatsız edici Sen mi? Ya davardır sen endişeli bir şey hakkında?"

Arata onun gözlerine bakmaktan kaçınırken dudaklarından küçük bir kıkırdama kaçtı.

"*Hah-hah*. bir şey yok. Ama yine de bir sorunla karşı karşıyayım."

"Ha?!"

Miyo bir anda başını kaldırdı, ona gerçekten güveneceğini umuyordu.

Ancak, görünüşünü korumada ve her şeyi olduğu gibi göstermede usta olan bu kuzeniyle işler o kadar kolay olmayacaktı.

"Kendini her türlü belaya bulaştırmakta çok hızlısın, bu yüzden gözümün önünden bir an bile ayrılmana izin veremem."

Sorduğu şey hiç de bu değildi. Yine de onun gözleminin yerinde olduğunu inkâr edemezdi.

Miyo, sadece nişanlısı Kiyoka'nın değil, kuzeni Arata'nın da kendisi adına düzenli olarak endişelenmesine neden olduğunun farkındaydı.

"Sadece..."

Adamın alçak mırıltısı yukarıdan aşağıya, kıza doğru yayıldı. "Ben de seni sonsuza dek koruyamayacağım." Melankolik ve kederli sözleri derinden etkiledi.

Biraz daha düşündü ve Arata'nın ifadesinin gayet mantıklı olduğunu fark etti. Akraba olsalar da Arata ile birlikte yaşamıyordu, bu yüzden ondan ömür boyu koruması olmasını bekleyemezdi, zaten buna gerek de yoktu.

Bu son derece açık bir ifadeydi. *Peki bu beni neden bu kadar rahatsız ediyor?* Miyo merak etti.

"Arata...?"

"Ama ben etrafta olmasam bile, şu anki halinle, her şeye rağmen iyi olabilirsin."

"Bu doğru değil..."

Bu tamamen inanılmazdı. Eğer gerçekten iyi olacaksa, Kiyoka hâlâ biraz temkinli davrandığı Arata'yı bilerek onun yanına yerleştirmezdi.

Sözlerinde iddialı bir çağrışım olan Arata, Miyo'ya dönüp bakmadan devam etti.

"Oldukça güçlenmişsin. Ve yanında Komutan Kudou var."

"Lütfen, ben hiç güçlü değilim."

"Kesinlikle öylesin. Bu yüzden çok da uzak olmayan bir gelecekte artık bu şekilde birlikte vakit geçirmeyeceğimizden eminim."

Hemen yanı başında olmasına rağmen Arata çok uzakta görünüyordu.

Birbirleriyle konuşuyorlardı ama yine de söylediği hiçbir şeyin şu anda onda yankı bulmadığını hissediyordu. Nedenine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Özür dilerim. Gittim ve başınıza dert açtım."

Miyo, Arata'nın kendini toparlayıp gergin bir gülümseme verdiğinde gerçek niyetini anlamakta çok zorlandı.

" de değil... Sen iyi olduğun sürece," dedi.

"Ben her zamanki gibiyim. Gerçi orada kendimi oldukça sinirli , " diye itiraf etti.

Arata'nın gerçek hislerini ayırtıramıyordu. Ve sanki denese bile itilip kakılacakmış gibi hissediyordu.

Miyo'nun kafası karışmıştı.

Daha doğrusu, olaylara anlam veremeyecek kadar şaşkın olduğunu söylemek daha doğrudur.

"...Yatağım her zaman mi düzenlenmişti...?"

Miyo ve Kiyoka'nın önüne büyük bir nevresim takımı özenle serilmişti ama nedense şiltelerin başında yan yana duran iki yastık vardı ve varlıkları anormal derecede heybetliydi.

"Şey, bilemiyorum. Normalde geceleri iki yastık kullanmıyorsan, o zaman değişmiş olmalı, değil mi?" Kiyoka da benzer bir şaşkınlıkla yanından seslendi.

O akşamki olayın üzerinden birkaç saat geçmişti.

Ortalık sonra, Kiyoka nefes nefese geldi ve hiçbir şeyin olağan dışı olmadığını tekrar tekrar teyit etti. Miyo ona herhangi bir sorun olmadığına dair defalarca güvence verdikten sonra bile, söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemedi.

"Miyo! Sen iyi misin? Size garip bir şey yaptılar mı? Ne oldu? Başına kötü bir şey geldiğini duyduğum an endişeden kendimi kaybetmiştim..."

Hazuki, gözyaşları muhtemelen gereksiz olmasına rağmen, defalarca "şükürler olsun" diye tekrarlayıp durmuştu. Bu Yurie'yi endişelendirdi ve kısa süre sonra korkunç bir kargaşa çıktı.

Bunun da ötesinde, Hazuki ve Yurie, Miyo için endişelendikleri için Kiyoka'ya Takaihito'nun evinde kalması yönünde sert bir talimat verdiler. İkisine de birlikte dinlenmeleri için kesin emirler verilmişti.

Kiyoka son birkaç gündür durmaksızın çalışıyordu. Aslında kamp yapıyordu, kış gökyüzünün altında bir çadırda uyuyordu, bu yüzden anlaşılabilir bir şekilde bitkin düşmüştü.

Miyo'yu koruma bahanesiyle onu rahatlamaya ve dinlenmeye davet etmek olayların doğal akışıydı.

Bunda garip bir şey yoktu, değil mi?

Hazuki ve Yurie, Kiyoka'nın biraz rahatlaması ve gevşemesi konusunda ısrar etmişlerdi ama bu yeni bir şey değildi.

Hem Kiyoka hem de Miyo normalde çiftin tekliflerini reddetmekte zorlanır ve baskı altında .

doğal gelmemeliydi.

Ancak, bir sebepten .

Kiyoka, Miyo'ya banyodan çıkıp kendisine ayrılan odaya kadar eşlik ettiğinde, içerisi mükemmel bir şekilde temizlenmiş ve sihirli bir şekilde şimdiki haline dönüştürülmüştü.

Tabii ki bu, odasının bu tür doğal olmayan olaylarla ilk kez karşılaşması değildi.

Arata da bir noktada iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Banyoya girene kadar onu korumuş olmasına rağmen şimdi onu hiçbir yerde bulamıyordu. Ayrıca, sürgülü kapının kullanması için ayırdığı odanın yarısında da Yurie'nin varlığını hissedemiyordu.

Miyo önlerindeki manzara karşısında garip bir deja vu hissine kapılmaktan kendini alamadı.

"düşürüldük."

"...Ben de öyle

düşünmüştüm."

Bunu sadece bir tesadüf olarak geçiştirmek imkânsız görünüyordu.

Ancak Hazuki ve Yurie, Miyo'nun zihnini meşgul eden sorunlarla ciddiyle yüzleşmişlerdi ve onun duygularını anlamış olmaları gerekiyordu, bu yüzden böyle güçlü bir hamle yapacaklarını düşünmesi zordu.

Sadece bu da değil, ona sadece Kiyoka ile birlikte rahatlamasını söylemişler, birlikte uyumaları gerektiğini ima etmemişlerdi.

Bu da şu soruyu akla getirdi: Bunu kim ?

"Bu... kız kardeşimin yapacağı bir şey gibi görünmüyor. Nasıl görüldüğüne bakmayın, o hala yirmili yaşlarında kibar bir kadın. Bu kadar kaba davranmaz. O zaman geriye Prens Takaihito kalıyor," dedi Kiyoka, başını yorgun bir şekilde sallayarak.

Bu, Kudou'da karşılaştığımız durumun neredeyse aynısı. villa, değil mi...?

Ancak bu sefer farklı olan bir şey vardı.

"Haah. Eğer bunu Prens Takaihito yapıyorsa, o zaman benim için ayrı bir oda hazırlamasını sağlayamam, değil mi?"

Burası Kudous'un değil, başka birinin eviydi ve her şey Takaihito'nun ellerindeydi. Başka bir deyişle, kendisinden ayrı odalar sağlamasını isteseler bile, bunu reddetmeye karar verebilirdi.

Durum korkunçtu ve Miyo ile Kiyoka durumu kontrol altına almak için tüm imkânlarını kaybetmişlerdi.

"Cidden, bu kadar büyük yatakları nereden bulmuşlar?"

"....."

"Düşünceli davrandığını söylemek kulağa hoş geliyor... ama bu gerçekten yetişkin bir adamın, üstelik de bir veliaht prensin yapması gereken bir şey mi?"

Kiyoka alnına bastırdı, biraz ayrıntılı ifadesi şaşkınlığını gösteriyordu.

Buna karşılık, Miyo sadece şok içinde durabildi.

Ben... Kiyoka'nın yanında mı uyuyacağım? Gerçekten mi?

Miyo ve Kiyoka birlikte yaşıyorlardı ama hâlâ sadece nişanlıydılar, karı koca değillerdi.

Aynı yatağı paylaşmaları için çok erken değil miydi? Hayır, öyleydi. *kesinlikle* çok erken. Her şey çok saçmaydı.

"Miyo."

"E-evet!" diye ciyaktadı tedirginliğini belli eden garip bir sesle.

"Başka seçeneğimiz yok. Uyuma vakti," dedi Kiyoka, hâlâ üzerinde olan askeri üniformanın ceketini çıkarıp odanın köşesinde kendisi için bırakılmış olan gecelikleri alarak.

Saçlarını yerinde tutan mor saç bağını usulca çözdü ve muhteşem açık kahverengi buklelerinin sırtından aşağı akmasına izin verdi.

"...Miyo, sen beni izlerken üstümü değiştirmem biraz zor," dedi Kiyoka şaşkınlık içinde dururken. Bu onu kendine getirdi.

Doğru, Kiyoka şimdi kıyafetlerini değiştirecekti. Başka bir deyişle, orada biraz daha durursa Kiyoka'nın çıplak tenine bakacaktı.

"Özür dilerim!" diye bağırarak özür diledi, aceleyle koridora çıktı ve sürgülü kapıyı arkasından çarptı.

Miyo o kadar utanmıştı ki yüzü alev alacakmış gibi hissediyordu. Kış koridorunun dondurucu olması gerekirken, tüm vücudu *haori* paltosunu çıkarmak istemesine neden olacak kadar sıcaktı. Her an ter içinde kalacakmış gibi görünüyordu.

"Yine de beni izlemene aldırmiyorum."

"Kesinlikle var!"

En başta ne demek istemişti? Kiyoka, Miyo'nun kendisini soyunurken izlemesini mi istiyordu? Teşhirci fetişi olan bir sapık olmasına imkân yoktu, bu yüzden böyle bir şey kesinlikle söz konusu olmamalıydı.

O kadar kendinden geçmişti ki, düşünceleri tuhaf bir yöne doğru gitti.

Giysilerin hafif hışırtısı kulaklarında fazladan çınıyor gibiydi ve artık işitme duyusunu nereye odaklayacağını bilemiyordu.

"Ben bittim."

Anlık ama bitmek bilmeyen bir an geçti ve Kiyoka sürgülü kapıyı açtı.

"Donmadan önce içeri gir. Seni bu şekilde kovalamak istememiştim."

"Anlıyorum..."

Odanın içi aydınlıktı. Utancından kulaklarına kadar kıpkırmızı olan ve ağlamaklı gözlerini saklamak isteyen Miyo, odaya dönerken yüzünü yere eğdi.

Miyo, kızarmış vücudundan soğuk havaya buhar o kadar endişeliydi ki, tamamen kaçabilmeyi dilemeye başladı.

Sonra çekingen bir şekilde gözlerini kaldırdı, ancak anında pişman oldu.

Miyo, Kiyoka'yı neredeyse her gün gece kıyafetleriyle görüyordu; bu ne çok nadir görülen bir şeydi ne de onu bu kadar rahatsız edecek bir şeydi.

Yine de aklı yatağı paylaşmak üzere oldukları gerçeğine gittiğinde, onun incecik geceliklerine sarınmış görüntüsü çekici ve baştan çıkarıcı bir hal aldı.

"Miyo, yatak takımını kullanmalısın." "Ne?"

Kafası öylesine yanıyordu ki nişanlısının ne demek istediğini anlayamıyordu.

Bunu söyleme şekli, neden, sanki Kiyoka *kendisinin* yatak takımını kullanacak.

"Aynı battaniyenin altında birlikte uzanırsak rahatlamana imkan yok, değil mi?"

"Ama... Peki ya sen?"

"Ben iyiyim. Uyuyamasam bile bir yolunu bulurum. Zorda kalırsam ayakta dinlenmeye çalışabilirim. İçiniz rahat olsun, hemen yanınızda olacağım."

Görünüşe göre Kiyoka, kendisi bütün gece nöbet tutarken Miyo'nun tek başına uyumasına izin vermeye niyetliydi.

Ama onun bunu yapmasına izin vermesi mümkün değildi.

"Bu olmaz. Yatak takımını kullanmalısın, Kiyoka. İyi bir şekilde dinlenmen için sana bir şans verildi."

"Bunu yapmana izin veremem. Sırf tek başıma rahat bir uyku çekebilmek için seni evden kovmuş olurum."

"Bence daha iyi."

Miyo zaten ertesi günü bu odaya tıkılıp kalarak geçirecekti.

Ancak Kiyoka için işler farklıydı. Her zaman tetikteydi, Usui ve Yetenekli Cemaat'in saldırısına karşı hazırlıklıydı ve açık havada bir kamp çadırında yaşıyordu. Yeterince dinlenmediğini biliyordu.

Diğer birim üyeleri, hatta Godou bile vardiyalar halinde bir ya da iki gün izin alıyordu ama Kiyoka bunu da alamadı.

En azından bu stresli dönemde onun iyi bir uyku çekebilmesini istiyordu.

"Bu kadar şaka yeter."

Kiyoka derin bir iç çekti ve Miyo'nun kafasına hafifçe vurdu.

Elbette acımadı ama bu sürpriz ona utancını unutturdu ve Kiyoka'nın yüzüne baktı.

"O büyük battaniyenin içinde rahat edip tek uyuyabilmemin imkânı yok. Sadece dediğimi yap."

"...İstemiyorum"

Durumun çözümsüz kalacağını anlamasına rağmen, ona karşı durmaktan kendini alamadı.

Elbette Kiyoka'nın giderek sinirlenmeye başladığını o da anlıyordu. Yine de, bu geri adım atamayacağı bir noktaydı.

"Yatağın dışında uyumanı istemiyorum."

Miyo'nun kesin beyanını duyan Kiyoka sonunda yumuşar gibi oldu.

"İyi o zaman. Ben yerde uyuyacağım. Sen yatakta uyursun. Vereceğim tek taviz bu."

Kiyoka, Miyo'nun cevabını duymak için beklemedi, hemen ona sırtını döndü ve iki yastıktan birini aldı. Tatami zeminine uzanırken onu izleyen Miyo, neredeyse hiç düşünmeden hareket etti.

"Ne yapıyorsun?"

Sanki peşinden koşuyormuş gibi, onu kolundan yakaladı.

Tüm bilinci eline odaklanırken, parmaklarındaki sinirler sanki soyulup açılmış ve çıplak bırakılmış gibi hissediyordu.

Kısa bir süre önce soğumuş olan yanakları yeniden ısındı. "Şey, belki... ikimiz de..."

Sınırına ulaşmıştı. Bundan sonra olanları kelimelere dökmek neredeyse imkânsızdı. Utanç vericiydi. Kadınlığa yakışmıyordu. Elleri titriyordu. Topladığı cesaret onu etkilemiş miydi?

Kiyoka, adamın kolunu tutmaktan bembeyaz olmuş parmaklarını yavaşça çekti.

". Her ne kadar Takaihito'nun bu kirli oyununa uymaktan rahatsız olsam da, neden yan yatmıyoruz?"

Tek yaptıkları yorganın altına girmekti ama yine de yan yana uzanırken ikisi de garip bir şekilde hareket ediyordu.

Ne yaptığımıza inanamıyorum.

Kalbi kulaklarında bir davul gibi çarpıyordu. Göğsünde neredeyse acı verici bir şekilde zonkluyordu.

O bile bu kadar cretkr davranmayı başardığına inanamıyordu.

Miyo ve Kiyoka birbirlerinden uzağa, battaniyenin dışına doğru bakacak şekilde uzandılar.

Zihninin adama odaklanmasına engel olamadı.

Bunu yaptığında, yoğun bir şekilde çarpan kalp atışlarının battaniyenin Kiyoka'nın tarafına geçmesinden ya da neredeyse acı verici bir şekilde sert nefes alışını duymasından endişeleniyordu.

Miyo mümkün olduğunca battaniyenin kenarına kaymaya çalıştı ve bir topun içine girdi.

Bu pozisyonda nefesini tutup sabaha kadar bekleyebilecek miydi?

Bu düşünce Miyo'nun aklından , Kiyoka aniden konuştu.

"Uyuyamıyor musun?"

Uyuyor numarası yapma girişimi çabucak fark edildi.

Miyo sesinin titremesini mümkün olduğunca engellemeye çalışarak, "Hayır," diye sessizce cevap . "Uyuyabilirim. Uyumaya çalışmak için elimden geleni yapacağım."

Eğer bunu yapmazsa, Miyo, Kiyoka'nın onun gerçekten uyuyup uyumadığı konusunda çok endişeleneceğinden emindi.

Gözlerini kapattı.

Miyo umutsuzca bilincinin uyuşukluğa gömülmesini sağlamaya çalıştı ama kalbinin sesi gmbrdemeye devam etti ve arkasında hissettiği varlık zihninde o kadar büyük belirdi ki en ufak bir uyuşukluk hissetmedi.

Tek yaptığı gözlerini kapatmaktı.

ırpınırken Kiyoka'nın kısıık sesini tekrar duydu.

"Uyuyamıyorsun, değil mi?"

"...Yapamam," diye dürüstçe ve boyun eğererek cevap verdi.

Onu yatağı paylaşmaya davet eden kişi olduktan sonra, kendini kesinlikle acınası hissetti.

İyimser bir şekilde battaniyenin altında olduğu sürece doğal olarak uykusunun geleceğini ve yanındaki Kiyoka için endişelenmeden uykuya dalabileceğini düşündüğü için kendini azarlamak istedi.

"Miyo."

"Evet...?"

"Neden sen uyuyana kadar biraz sohbet etmiyoruz?"

Ona karşı düşünceli mi davranıyordu? Adamın düzgünce dinlenebilmesini sağlamak için bu kadar direndiğini ama sonunda bu karmaşaya düştüğünü düşününce, omurgasızlığı daha da acı hissetmesine neden oldu.

Ama öte yandan, onları rahatsız edecek herhangi bir dış gürültünün olmadığı bir yerde, sadece ikisinin birlikte konuşma şansına sahip olmasından da mutluydu.

"Ne tür bir sohbet?"

"...Ne hakkında konuşmak *istiyorsun*?"

Son birkaç gündür rahat rahat sohbet edecek olmamıştı.

Kiyoka meşguldü ve her gün onu görmeye gelse de, sadece bir yemeği paylaşacak kadar uzun süre birlikte olabiliyorlardı.

Bu yüzden Miyo, konuşmak istediği çok farklı şeyler olacağını düşündü.

Ama şimdi o anda aklına hiçbir şey gelmiyordu. "Birbirimizin sorularını sırayla sorup cevaplamaya ne dersiniz? uykumuz gelene kadar soru sorabilir miyiz?" Kiyoka sordu. "Tamam."

Kiyoka'nın ona sormak istediği sorular- Miyo karanlığın içinden doğruca duvara baktı ve kendi kendine düşündü.

Ancak, Miyo'nun merak ettiği şey sorgulamanın kendisi değil, ani teklifiydi.

Birbirlerine soru sormak, her şeyden önce. Bunun pek de karakteristik olmayan bir öneri olduğunu düşünmeden edemedi. Ne de olsa, sanki onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyormuş gibi konuşmuştu.

Miyo sıkıntıyla kıvrılırken, Kiyoka devam etti ve sorusunu sordu.

"İlk ben başlayacağım. Buraya geldiğinizden beri rahatsız edici ya da korkutucu bir şey yaşadınız mı?"

"Hayır."

Miyo, Kiyoka'nın karanlıkta onu göremeyeceğini biliyordu ama yine de başını hafifçe salladı.

"Buradaki herkes nazik olmak için elinden geleni yapıyor ve sürekli olarak büyük bir özenle korunuyorum... Yine de kendimi gerçekten kutsanmış olarak gördüğüm pek çok an oldu."

"Öyle mi?"

Hayatındaki her bir kişi Miyo'yu büyük bir özenle koruyor, üstelik günlük rutinini bozmamak için elinden geleni yapıyordu.

Bu yüzden hiçbir sorunla karşılaşmamış ya da hiç korkmamıştı.

Bu kriteri karşılayan bir şey varsa, o da kanını donduran o akşamki olaydı. Usui'nin adamları olsalardı o bakan ve sekreterine ne olacağını düşündüğünde, taş kesildiğini hissetti ve kontrolsüzce titredi.

Ama o zaman bile, eski evinde yaşadığı türden bir yalnızlık hissetmemişti ve Arata'nın yanında olduğunu ve Takakura ile Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyelerinin yardımına koşacağını bilerek huzur bulmasına izin vermişti.

Tehlikede olduğunu ya da yaklaşan bir kriz olduğunu gerçekten hissetmiyordu.

O akşam yaşananları hatırladığında, zayıf ve çelimsiz bir çocuğunki gibi olan kendi çaresizliğinden .

"Bu doğru. O zaman bunu da sorayım... Daha önce hiç işinizin yorucu ve zor olduğunu hissettiniz mi?" diye sordu, rahatsızlığını bastırmaya çalışarak.

Kendisi de hemen iyi bir soru , Kiyoka'nın sorduğu sorunun aynısını sordu.

Ama onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum.

Kiyoka soruyu kendi kendine gerekçelendirirken, hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"Daha önce görevin kendisinin zor olduğunu hiç hissetmemiştim, hayır." "Bir kere bile mi?"

Miyo ona tekrar sorduktan sonra, sırayla yapmaya karar verdiklerini hatırladı ve iki eliyle ağzını kapattı.

"Ah, özür dilerim. Yanlışlıkla iki soru sormuşum."

"Sorun değil," diye kıkırdayarak karşılık verdi Kiyoka, ses tonundan Miyo'nun üzüntüsünü anlamış gibiydi. "Doğru, bir kere bile. Şimdi, askeri kariyerim boyunca birkaç zor zaman geçirdim. Meslektaşlarım ve astlarım yaralandığında veya öldürüldüğünde de pişmanlık duydum. Ama o zaman bile görevimin yorucu olduğunu hiç düşünmedim."

"Anlıyorum..."

Kiyoka tereddüt etmeden konuşuyordu ama işinde hem zihinsel hem de fiziksel olarak hatırı sayılır miktarda ıstırap yaşadığına şüphe yoktu.

Duyduğuna göre aynı şey Godou'nun babası için de geçerliydi. Yakın tanıdıklarının birbiri ardına çöktüğünü, yavaş yavaş öldüklerini görmek ve onları kurtaramadığında hissettiği derin pişmanlık-

Miyo onun ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyordu.

"Peki ya sen? Nişanlım olduğun için herhangi bir pişmanlığın var mı?"

Kiyoka ona bir soru daha yöneltti.

Ama buna cevap vermek son derece kolaydı.

"Kesinlikle hiç. Başlangıçta küçük kız kardeşimin yerine geçeceğim için gergindim. Ama bir noktadan sonra bu da ortadan kalktı."

"Sevindim."

Sesleri gecenin sessizliğine karıştı ve kayboldu.

Bir an için havada sadece zayıf nefes alış verişlerinin sesi asılı kaldı.

"....."
"....."

Göz kapakları hafifçe düşecekmiş gibi hissediyordu.

Belki de nedeni buydu.

Yarı uykulu halinde, daha derinlemesine sorular sorma arzusu filizlendi.

"Kiyoka, şey, yani."

Uyuşukluk bilincini hafifçe sararken, aklının son kalıntıları ve centilmen bir kadının alçakgönüllülüğü dudaklarının hareketini dalgalandırdı.

"Ne?"

Yanıt gelmişti ama içindeki yumuşaklığı hissedebiliyordu.

"Daha önce hiç... romantik aşk hissettin mi?"

Daha olduğunu anlamadan soru dudaklarından dökülüvermişti.

Garip bir şekilde, bir kez onu havaya kaldırdığında, tavrı neredeyse meydan okuyan bir hal aldı. Artık geri dönüşü yoktu.

"...Aşk, ha."

Kiyoka'nın minik mırıltısı karanlığın içine düşüp kayboldu.

Kiyoka, onun düşüncelerini toparlamak için bir an harcadığını hissettikten sonra, sanki söylediği her kelimeyi dikkatle düşünüyormuş gibi bocalayan bir ses tonuyla cevap verdi.

"Dürüst olmak gerekirse, aşkı hissetme konusunda emin olduğuma dair özel bir anım yok. Şimdi hem başkalarının bana karşı gösterdiği duygulara hem de kendi duygularıma isteyerek tepkisiz kaldığımı anlayabiliyorum. Onlarla ciddiyetle yüzleşmekten kaçıyordum. Bu yüzden daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Böyle pişmanlıkla konuşması şaşırtıcıydı ve Miyo, sırtı hâlâ Kiyoka'ya dönükken nefesini tuttu.

Yine de, bu çok doğal bir şey olabilirdi.

Nazik bir yanı olan kibar ve düşünceli bir adam olsa da, sakarlığı da vardı.

Davranışları.

"Kendini korumak için böyle , değil mi?"

...Miyo eski evinde tam da böyle davranmış, yüzünde herhangi bir duygunun belirmesini engellemeye çalışmıştı.

"Kulağa böyle mi geliyor? Sadece sorumsuzca davrandığımı düşünmüştüm.

Ama her , peki ya sen?" "Ha?"

Miyo'nun uykuya dalmakta olan bilinci hafifçe uyandı.

"Sen de bir şeylerden korkuyorsun, değil mi? Eğer yanlış anladıysam, unut gitsin. Ama seni endişelendiren, ilerlemeni engelleyen bir şey var, değil mi?"

"Şey..."

Adamın bunu anladığına bir sezgisi vardı.

Kiyoka, Miyo'nun konuşmadığı ya da yüzüne yansıtmadığı duygularını hissetmişti. Üstüne üstlük, ona bunları neden sakladığını soruyordu.

Miyo nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Bu zemine ilk ayak basan o olmuştu. Ona ciddi cevabını da kendisi vermişti.

Miyo bir şeylerden kaçınmaktan ve onları gizli tutmaktan çok korkuyordu ama kalbi korkuyla doluydu, bu yüzden kendini ilk adımı atamazken buldu.

"Ben güvenilirmez miyim?"

Belirsiz bir soğukluk ve kırılmalı sözleriyle kendini gösteriyor.

Kısa bir şaşkınlık anının ardından, Miyo aceleyle onun ifadesini reddetti.

"Bu değil."

Battaniyenin kenarını sıkıca kavradı.

Endişeli miydi? Kiyoka'yı huzursuz mu hissettirmişti?

"Sizi seven nişanlınız bundan incinmez mi?"

Birden Hazuki'nin sözleri aklına geldi.

"Hayır... Senin güvenilirmez olduğun fikri aklımın ucundan bile geçmedi."

Onu bu şekilde düşünmek imkânsızdı. Eğer bir şey varsa, güvenilirmez olan oydu.

Miyo onun ne kadar beceriksiz bir insan olduğunu biliyordu, bu yüzden sorusuna inanamadı.

Bencilce davrandığını fark etti. Bu çelişkili bir durumdu. Ne de olsa, Kiyoka'nın nişanlısı olarak pozisyonuna sımsıkı tutunarak bu inkar edilemez duygularına çoktan teslim olmuştu. Buraya böyle gelmişti.

Başka birinin başına felaket getirmeye dayanamazdı.

Bu yüzden paylaştıkları bu sıcak günlerin sonsuza dek sürmesi tek başına yeterliydi ve içinde kabaran yakıcı duygulara ihtiyacı yoktu.

"Miyo."

"Evet?"

Arkasında, Kiyoka'nın yüzünü ona dönmek için yuvarlandığını hissedebiliyordu.

kaptıran Miyo da arkasını döndü.

İkisi birbirine o kadar yakındı ki, karanlıkta bile onun gözlerindeki ciddi bakışı net bir şekilde seçebiliyordu.

"Şu anda mevcut durumdan memnun değilim. Daha da fazlasına sahip olmak istiyorum. Mümkünse, kendimi daha da kaptırmak istiyorum. Kendimi sana kaptırmak, başka kimseye değil."

Başka bir deyişle, Kiyoka Miyo'nun kalbini istediğini söylüyordu, değil mi?

Yaşadığı büyük şok Miyo'nun nefesinin kesilmesine neden oldu ve nutku tutuldu.

"BEN-BEN-"

"Bu duyguya sahip olduğum için utanç verici olduğumu mu düşünüyorsunuz? Bu size yoldan çıktığımı mı hissettiriyor?"

Ortaya attığı sorular göğsündeki çatışmayı delip gibiydi.

Yine de, Miyo'nun kalbi dalgalanan bir su gibi sarsıldı ve türlü durulmadı.

"...Değil."

Gözlerini kaçırdı ve bir şekilde basit bir cevap vermeyi başardı.

Kiyoka aniden ince parmaklarıyla Miyo'nun yanağını okşadı. Parmak uçları yavaş yavaş kadının soğuk yanaklarına sıcaklık getirdi. "Özür dilerim. Çok fazla soru sordum, değil mi?"

Özründe sıkıntılı, kırılğan bir ton vardı. Onun bu şekilde hissetmesine neden olanın kendisi olduğunu düşündüğünde, kelimelerini düzgün bir şekilde çıkaramadı.

Miyo sadece gözlerini kapadı ve sessizce başını salladı. Bunu yaparken yavaşça uykuya daldı.

✿ BÖLÜM ✿

Rüyaların İçindeki Geçmiş

Gri bulutlar gökyüzünde alçakta asılı duruyordu ve hava daha da soğumuş, ısıran bir rüzgâr başlamıştı.

Beyaz kar taneleri henüz düşmeye başlamamıştı ama hava öngörülebilirdi. Herkes gökyüzünün çok geçmeden açılacağını söyleyebilirdi.

Başkentin en yüce ailesinin ikametgâhı olan İmparatorluk Sarayı'nın arazisi içinde, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı ve Özel Mühür Muhafızı binalarının bulunduğu bölümün yakınındaki açık bir alanda, ileri muhafız olarak adlandırılan Özel Anti-Grotesquerie Birimi için geçici bir operasyon üssü vardı.

Kurulduğu günden bu yana on gün geçmişti bile.

Kampın üzerine kurulan çadırın altında, günün her saatinde birim üyeleri tarafından işgal edilen çok sayıda basit sandalye ve uzun masalar vardı.

O sırada, Kiyoka da dahil olmak üzere askerlerin birçoğu başka bir kişiye dikkat kesilmişti.

"Oh, görüyorum ki çoktan başlamışsınız. Oldukça erken, değil mi?"

En ufak bir aciliyet belirtisi olmayan kaygısız bir ses, üzerlerinde çınladı.

Şatafatlı ve canlı bir temel renge sahip sıradan bir kimono giyen genç bir adam, cafcacılı bir katlanır yelpaze ile oynarken önlerinde belirdi.

Tatsuishi ailesinin reisi Kazushi Tatsuishi, tipik abartılı kıyafetini giymişti.

"Buraya daha erken gelmeliydin."

"Tam zamanında geldim. Bu yeterli değil mi?"

Godou'nun sert eleştirisini kaşlarını çatarak sunmasına rağmen, Kazushi sadece omuzlarını abartılı bir şekilde silkerek cevap verdi.

Aralarındaki ileri geri konuşmalar artık eskide kalmıştı ve Kiyoka onları azarlamaktan çoktan vazgeçtiği için küçük bir iç geçirdi.

"Sanırım burada her şeyi en baştan açıklamam gerekecek. *Hee-hee.*"

Daha önce Godou'nun yaralarını tedavi etmiş olan Jakuji Unan adındaki bir doktor, rahatsız edici bir ses tonuyla konuştu.

Hem bir tıp uzmanı hem de Hediye kullanıcıları hakkında araştırma yapan birkaç kişiden biri olan bu adam, Kiyoka'nın anne tarafından akrabasıydı.

"Sadece bulgularınızı bize verin," diye kaba bir şekilde cevap verdi komutan.

Kiyoka Unan'ı uzun zamandır tanıyordu ama onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sonuç olarak, onunla etkileşime girdiğinde her zaman biraz sert davranıyordu.

Ancak bu durum Unan'ı hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu ve hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti.

"Peki. O zaman bulgularıma sadık kalacağım. Şu görünen Groteskler mi? Görünüşe göre birçoğu bedensel bedenlere bürünmeye zorlanmış."

Bedensel ve ruhsal formlar, diğer bir deyişle beden ve ruh.

İnsanların ve diğer canlı organizmaların fiziksel bedenlerde ikamet eden ruhları vardı.

Buna karşılık, Groteskler sadece ruhani biçimleriyle, esasen sadece bir ruh olarak var olabilirlerdi. Fiziksel bedenleri olmadığı için, onları yalnızca Hediye-kullanıcıları veya Ruh-Görüşüne sahip olanlar görebilirdi.

Ancak, Yetenekli Cemaat görünmez Groteskleri görünür yaratıklara dönüştürmenin bir yolunu bulmuştur.

Ruhlardan başka bir şey olmayan Groteskleri ortalama bir insan için görünür kılmanın en güçlü yöntemi onları fiziksel şekil almaya zorlamaktı. Batılı terimlerle ifade etmek gerekirse, esasen "enkarne" oluyorlardı.

Bazı yüksek seviyeli Groteskler çok güçlüydü ve insan benzeri bir egoya sahipti. Bu varlıklar özgürce tezahür edebilir ve insan toplumuna girip hayatlarını sürdürmek için bedensel bir formu ortadan kaldırabilirdi.

Ancak Yetenekli Cemaat'in Groteskleri farklıydı.

Öyle ya da böyle, zayıf doğaüstü yaratıklara normal insanların görebileceği fiziksel formlar vermenin bir yolunu bulmuşlardı.

Bu sürecin işleyişi, Kiyoka'nın Kudou villasının yakınlarında karşılaştığı şeytan ruhlu adamın başına gelenlere benziyordu.

O zamanlar, Yetenekli Cemaat bir şeytanı bir insanın bedenine girmeye zorlayarak Grotesquerie'ye cisimsel bir form kazandırmıştı. Daha sonra yaratığın kanını alıp bazı takipçilerine enjekte ederek onları yapay Hediye-kullanıcılarına dönüştürdüler.

Büyük olasılıkla en son Groteskler de aynı sürecin rafine edilmiş bir versiyonuyla geliştirilmişti.

"ne çıktığına gelince, şey. Bir göz atın."

Unan uzun masanın üzerine mütevazî küçük beyaz bir tabak koydu. Bunu yaparken cebinden yabancı yapımı bir büyüteç gibi görünen bir şey çıkardı ve ikisini birlikte masaya koydu.

"Devam edin ve bu tabağın ortasına bir göz atın."

Büyüteç gerekli değildi. Unan'ın işaret ettiği yere baktılar ve bir bebeğin serçe parmağının ucu kadar küçük, yarı saydam bir küre gördüler.

"Size söylüyorum, o kadar küçüktü ki, o şeyi bulmakta çok zorlandım. Bu bir engel."

"Bu küçük şey mi?!"

Godou şaşırması bir şekilde bağırdı.

Nedense Unan onun bu tepkisine ürpertici ve tatmin edici bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Oldukça inanılmaz, değil mi? Daha önce hiç bu kadar küçük bir bariyer görmemiştim ama yine de oldukça sağlam. Gerçekten sapıkça. Yetenekli Cemaat'in saflarında bariyer sanatında oldukça usta biri olmalı."

Kiyoka, Unan'ın neredeyse mest olmuş ses tonuna kaşlarını çatı.

Bu sanat kullanıcısının kim olduğunu bilmiyordu ama her kim olursa olsun, muhtemelen sapık olarak adlandırılmaktan hoşlanmazdı.

Ancak bir şey açıktı: Bu bariyeri yapan kişi büyük bir beceriye sahipti.

Kiyoka bariyer sanatının gücüyle gurur duyuyordu ama kendi başına bu kadar küçük bir kalkan yapabileceğinden pek emin değildi.

"Anladım, inanılmaz bir şey. Ama bu Grotesklere tam olarak nasıl vücut veriyor?"

Kazushi'nin sorusu üzerine Unan, sanki bu fırsatı bekliyormuş gibi uzun bir açıklamaya girişti.

"Sadece bariyerler değil, her türlü armağan ve sanatın hem cismani hem de ruhani bedenler üzerinde etkisi vardır. Her iki formu da etkileyebildikleri için, bu da ruhani olanı bedensel olana bağlamak için kullanılabilecekleri anlamına gelir. Bu küresel bariyerin içinde, bir insan tırnağının minik bir parçası var. Kime ait olduğuna dair bir ipucu yok."

"Bir çivi..."

Unan'ın işaret etmesiyle birlikte, yarı saydam kürenin içinde gerçekten de yabancı bir cismin bir görünüp bir kaybolduğunu fark ettiler.

"Üstün Yetenekli Komünyon, Grotesklerin içine insan tırnağı içeren bir bariyer yerleştirir. Bu da bariyerin iç kısmının bedensel form üzerinde, dış kısmının ise ruhsal form üzerinde etkili olduğu anlamına gelir. Bunu yaptıklarında, Groteskler organik fiziksel form - içlerindeki bariyerle birlikte gömülü insan çivisi- tarafından, kusurlu da olsa fiziksel bir bedene sahip canlı bir yaratık haline gelmeye ikna edilirler. İşin özü bu."

Grotesklerin sadece küçük bir kısmına bile cismani bedenler verilirse, herkes için işe yaramasa bile pek çok insan onları görebilir ve onlara dokunabilirdi.

Her şey biraz karmaşıktı ama Kiyoka mantığı anlıyordu.

Bu sorun olacak.

Hediye kullanıcılarının ruhani bedenlere sahip Grotesklere karşı kullandıkları Hediyeler ve sanatlar, doğal olarak ruhani bedenlere sahip olanlar üzerinde daha az etkiliydi.

fiziksel formlar.

Bu cismani Groteskleri ortadan kaldırmak için onlara ruhani değil de fiziksel bir rakipmiş gibi saldırmaları gerekirdi.

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Geçmiş deneyimler Hediye kullanıcılarına ve sanat kullanıcılarına bilinçaltında Grotesklerin ruhani varlıklar olduğu fikrini aşlamıştı. Bir Groteskle karşılaştıkları anda bu yeni Groteskler hakkındaki düşüncelerini hemen değiştirmek onlar için zor olacaktı ve bu direnç bir açıklık yaratacaktı.

Bununla birlikte, görünür Grotesklerin ardındaki hileyi anladıklarında, onları ele almak için kullanabilecekleri başka bir açı vardı.

"Bu... Grotesklerin içindeki bariyeri ortadan kaldırmanın onların bedensel formlarını da ortadan kaldıracağı anlamına mı geliyor?"

Unan, Godou'nun şaşkın sorusu karşısında başını salladı.

"Doğru. Bu yüzden bugün bize katılmasını sağladım."

Herkes gözlerini Kazushi'ye çevirdi.

"Anladım. Engeller sanattır ve ben onları ortadan kaldırma konusunda uzmanım, bu yüzden bu benim geliyor."

Kazushi Ruh-Görüsü'ne sahip olsa da, Yeteneği büyük ölçüde kullanılamaz durumdaydı. Bunu telafi etmek için, Yetenek kullanıcılarına destek olabilmek amacıyla dispelling sanatları üzerine çalışmıştı.

"Görünür bir Grotesquerie'nin içindeki bariyer yok edildiğinde, bedensel formunu koruyamayacak ve normalde olduğu gibi görünmez olmaya geri dönecektir. Senin gibi güçlü Hediye kullanıcıları, Kiyoka, Grotesquerie'lerin içindeki bariyerleri kaba kuvvetle yok etmeyi de deneyebilir. Oldukça sağlamlar ama bu yok edilemez oldukları anlamına gelmiyor."

Güçlü bir bariyeri salt güçle yok etmek zordu ve bu kadar ayrıntılı bir bariyerin inşasında kullanılan sanatın yapısını ortadan kaldırmak için büyük miktarda beceri gerekirdi.

O zaman bile, Hediye kullanıcılarının ve sanat kullanıcılarının rakiplerinin gerçek formunun bedensel form almış Groteskler yerine bir bariyer olduğu gerçeğini içselleştirmelerini sağlamak daha kolay olurdu.

Ne olursa olsun, durumu daha iyi kavramalarına rağmen yine de başları epey ağrıyacaktı.

Kiyoka hızla birliklerinin bireysel becerilerini hatırladı ve onları bu Grotesklerle iyi başa çıkabilecek bir grup halinde nasıl yeniden organize edebileceğini düşündü.

Sohbetin durduğu bir anda Kazushi elini sessizce küçük tabağa uzattı.

"Oh, gerçekten de yok edilebilir."

Tam o sırada, küre hiç ses çıkarmadan kayboldu ve arkasında beyaz tırnak parçacıklarından oluşan küçük parçacıkları tabakta bıraktı.

"Hey! Bunu neden yaptın?!"

"Durun, sinirlenmenize gerek yok. Artık bu engellerin ortadan kaldırılabileceğini biliyoruz, değil mi? Bundan sonra sadece bunu yapın ve işte, sorun çözüldü."

Godou'nun asi davranışını azarlamasına rağmen, Kazushi yorumu zahmetsizce savuşturdu ve sakinliğini korudu.

Kazushi kendi komutası altında olmasına rağmen, Kiyoka onu uyarmaktan vazgeçti ve Godou'ya döndü.

"Godou, gecikmeden birimdeki herkesi bu konuda bilgilendirmeni istiyorum. Şu andan itibaren, sıradan insanlar tarafından görülebilen ve Hediyelere dirençli bir Grotesquerie ile karşılaşan herkes, onu bertaraf etmek için yok etme sanatlarını kullanabilen birini bulmalıdır. Eğer bu bir seçenek değilse, ya Grotesquerie'nin içindeki bariyeri kaba kuvvetle kırmalı ya da yarattığı kendi bariyerleriyle yakalamalıdır."

"Anlaşıldı!"

Godou onaylarcasına doğruldu. Sonra Kiyoka Kazushi'ye bir hatırlatma yaptı.

"Unutma, sen de bizim için çok çalışacaksın Kazushi."

"Biliyorum, biliyorum. Başka ne için buradayım ki?"

Kazushi yüzünde beliren küstah gülümsemeye rağmen onayladı, ancak bu Godou'nun ona ters ters bakmasını engellemedi.

"Tatsuishi! Sen daha iyi değil ver ve KOMUTAN herhangi bir sorun.

Kesinlikle hiçbir, beni duyuyor musun?!"

Kazaushi etraftayken Godou'nun her zamanki rahatlığı pencereden dışarı çıkmış gibi görünüyordu.

Ateşli düşmanlık bir yana, Kiyoka Godou'nun iki adam arasında daha yetenekli olduğunu düşünüyordu, ama belki de asıl mesele bu değildi.

"Tamam, . Gerçekten, Godou, komutanı çok seviyorsun. Belki de bu yüzden tek bir sevgilin bile olmadı." "Ne?! Kes şu saçmalığı!"

"Didişmeyi bırak da işine bak. Başımı ağrıtıyorsun."

Kiyoka gerginliği dağıttı ve iki astına ters ters baktı. "...Elbette, elbette."

Çadırdan çıktılar, Godou isteksiz görünürken Kazushi sırtıyordu. Dışarıda nemli bir rüzgâr esmeye başlamıştı bile.

Miyo tembelce göz kapaklarını kaldırdı.

Teni sıyrıp geçen yemyeşil bir koku getiren hafif esinti, Miyo'nun uzun siyah saçlarını hafifçe salladı.

Bahçesinde bir ağacın gölgesinde uzanan geleneksel ahşap bir evin artık tanıdık gelen görüntüsü karşıladı onu. Nerede olduğunu zaten biliyordu.

Geçmişin Usuba evi...

Rüya Görüşü'nün gücüyle ona gösterilen geçmişin gerçekleri. Miyo'nun doğumundan önce annesi Sumi ile Usui'nin tanıştığı ve anılarının bir araya geldiği yer.

Geçmişte bu sefer ne zaman gelmişti?

Kesin olarak söyleyemese de, her ziyaretinde zamanın yavaş yavaş ilerlediğini hissediyordu.

Miyo'nun gözleri, evin saçaklarının altındaki gölgede oturan genç Sumi'ye takıldı.

Annesi canlı sabah zaferleri desenli *tsumugi* ipek bir kimono giymişti ve parlak siyah saçları, arkasından sarkan birkaç tel dışında, çiçeklerle büyüleyici bir tokayla bağlanmıştı.

Evin verandasında durmuş uzaklara bakarken genç bir kızın resmine benziyordu.

Bu imgelemlerde genellikle Sumi'nin yanında olan Usui hiçbir yerde bulunmuyordu. Ve yine de...

duyguyu görmezden gelemedi.

Doğru, bu rüyaya son girdiğinde yaşadığı tekinsiz hissin .

Bu hiç iyi değil. uyanmalıyım.

Elini bir ağacın gövdesine koyduğunda, sertliği ve pürüzlülüğü parmaklarının altında canlanıyordu.

Burada bu şekilde kalamazdı. Bilincinin derinliklerinde, içgüdüleri ona tetikte olmasını söylüyordu.

"Ben de seni bekliyordum, Miyo."

Sanki buzlu suyla ıslatılmış gibi şok içinde nefesi kesildi.

Yan taraftan ona seslenen ses, omurgasından aşağı bir ürperti gönderecek kadar kayıtsızdı, ancak aynı zamanda tonunda rakipsiz bir zevk gibi görünen şeyi de duyabiliyordu.

"Sen..."

Gözbebekleri yuvarlak lenslerinin arkasından dehşet verici bir delilikle parlıyordu. Bir öğrenci gibi giyinmiş olmasına ve yüz hatları şimdikinden biraz daha genç olmasına rağmen, üzerinde bıraktığı izlenim aynıydı.

Naoshi Usui Miyo'yu açıkça tanımış ve ona seslenmişti.

Yüzündeki kan anında çekildi.

"Bu kadar temkinli olmanıza gerek yok. Hiçbir şey yapmayacağım. Ayrıca, rüyalar dünyasında kimse seninle boy ölçüşemez, bu yüzden zaten yapamam."

Bu doğru ama onu rahatlatmamıştı.

Ona ve hayatındaki insanlara zarar veren adam tam karşısındaydı; gardını düşürmek düpedüz delilik olurdu.

Ancak, mevcut durumu garip kılan temel bir sorun vardı.

"Neden?"

Rüya dünyasının bir sakini olması gereken Usui'nin bu versiyonuyla neden sohbet edebiliyordu?

Rüya Görüşü'nün en çarpıcı özelliği, kişinin rüyalara girmesine izin vermesiydi. Bu özellik Usuba ailesindeki diğer Hediye kullanıcıları arasında bile tamamen benzersizdi ve sadece Miyo bunu kullanabiliyordu. Peki neden Usui de bunu kullanabiliyordu?

Usui, Miyo'nun şaşkın mırıltısı karşısında dudaklarını büktü.

"Şimdiye kadar rüyalarınızda gerçek geçmişî gördüğünüzü sanıyordunuz, değil mi? Rüya Görüşü'nün gücüyle geçmişî, bugünü ve geleceği okuyabildiğiniz doğru. Ama gerçek şu ki, geçmiş günlere ait bu bakışların hepsi rüyalarımda canlanıyor."

"Ne...?"

Miyo bu beklenmedik açıklama karşısında gözlerini açtı.

Şimdiye kadar, bu rüyalarda geçmişteki gerçek olayları yaşadığını, sanki sadece anıları gördüğünü sanıyordu.

Daha önce uykusunda Saimoris'in geçmişine baktığında da böyle olmuştu. O rüyalar başka kimseye ait değildi. O sadece kendi rüyasında geçmişî görüyordu.

Bu yüzden Usuba eviyle ilgili gördüğü görüntülerin aynı olduğunu varsaymıştı.

Genç halinin tıpatıp aynısı olan Usui, eski evine sevgiyle bakıyordu.

"Sumi'den ayrıldığımdan beri, bu huzurlu zamanları hayal etmeden tek bir gün bile geçirmedi. Bunlar benim anılarım, gerçekten var olmuş bir zamanın rüyalarımda canlanan hatıraları."

"Yani ..."

"Rüyalarımaya girmek için Rüya Görme gücünü kullanıyordun."

Son seferinde hissettiği o tekinsiz duygunun ardındaki gerçek buydu.

Geçmişe ait resimlere ya da illüstrasyonlara baktığımı sanmışım ama yanılmışım.

Miyo geçmişe dair bu görüntünün yüzeysel bir kukla tiyatrosundan başka bir şey olmadığını düşünmüştü, oysa bu aslında Usui'nin bilincinin bir ürünüydü. Sumi'yi kaybeden ve İmparatorluğu kaosa sürüklemek için Üstün Yetenekliler Cemaatine liderlik eden adamın vizyonuydu.

Miyo, rüyadaki bir karakterin bir izleyicinin varlığını fark etmesinin imkansız olduğunu düşünerek yanılmıştı.

Usui ile karşılaşmasının ardından görmeye başladığı Usuba ailesinin geçmişine dair bu bakışlar, aslında adamın anılarının rüyaya dönüşmesiydi.

"Sanki biri beni izliyormuş gibi garip bir hisse kapılıp duruyordum. Bunun sen olabileceğini düşünmüştüm ve görünüşe göre haklıymışım."

Miyo önce bir, sonra iki adım geri atarak Usui ile arasına mesafe koydu.

Eğer bu gerçekten bir rüyaysa, denese bile ona zarar veremezdi. Yine de isteksizliği galip gelmişti; onun yakınında hiçbir yerde olmak istemiyordu.

Mümkün olduğunca çabuk uyanmak istiyorum, peki neden uyanamıyorum?

Zaman geçmeye devam etti, ancak rüya dünyasından gerçeğe geri dönme hissi ona gelmiyordu. Miyo, bir Hediye kullanıcısı olarak kendi olgunlaşmamış becerilerine sinirlenerek hayal kırıklığına uğradı.

Eğer kaçmak söz konusu değilse, yapabileceği tek bir şey vardı.

Miyo kendini çelikleştirdi ve gözlerini Usui'ye dikti.

Ondan kadar çok bilgi alacaktı. En azından bu altın fırsatı Kiyoka ve diğerlerine çalışmalarında yardımcı olmak için kullanmalıydı.

Özellikle de Usui'yle burada, onun Yeteneğinden korkmadan konuşabildiği için.

"...Neden insanları incitecek şeyler yapıyorsunuz?" "Bununla ne demek istiyorsun?"

Görünüşe göre Usui de Miyo'nun sorularıyla eğlenmeye niyetliydi.

Ne olduğunu anlamadan Sumi'nin genç versiyonu ortadan kayboldu ve rüya dünyasında sadece Usui ve o vardı.

Usui, Sumi'nin az önce bulunduğu saçağın gölgesine doğru adım attı ve oturdu.

"İnsanları Hediye-kullanıcılarına dönüştürmek; Kaoruko'ya yaptığın gibi onları kandırmak. Yaptığın şey yüzünden zarar gören pek çok insan var."

"Bütün bunlara kendileri sebep oldular. Bu onların seçimiydi. Nihayetinde zarar gördülerse, bundan ben sorumlu değilim. Yolun kenarındaki bir kayayı, insanlara çelme taktığı için kınayabilir misiniz?"

"...Yapmazdım."

Cevap vermekte zorlanan Miyo gözlerini indirdi. Bir dil savaşını kazanma umudu yoktu.

Ne de olsa Usui yetkin olduğu kadar güzel konuşuyordu. İnsanları kandırmakta ustaydı ve nihayetinde pençelerini İmparatorluk vatandaşlarının kalbine de sokmaya çalışıyordu.

Paramparça olmadan önce zihnini düzene sokması gerekiyordu.

"Daha fazla Hediye kullanıcısı yaratmak ve ülkeyi ele geçirmek için imparatoru kaçırmak... Bu yanlış. Eğer bir şeyi değiştirmek istiyorsanız, o zaman başka bir yol olmalı-"

"Ah, şimdi anlıyorum. Bu mükemmel bir fırsat. Biraz konuşalım." Usui, Miyo'nun ateşli tartışmasını yarıda kesti.

Rüzgâr esiyor, ağaçların sallanmasına ve yaprakların hışırdamasına neden oluyordu. Usuba evi yaz başında çok güzeldi.

Sadece Miyo ve Usui için çok güzel.

"Gördüğünüz gibi yeni bir dünya yaratmak istiyorum. Olağanüstü insanlar, Hediye kullanıcıları tarafından yönetilen bir ülke yaratmak ve sonunda bu fikri tüm dünyaya yaymak."

Miyo içten içe *yeni bir dünya* sözcüklerini tekrarlardı.

Kabul etmediği her şeyi yok eder ve her şeyi yeniden inşa eder
-Usui'nin bir önceki ziyaretinde söylediği şeyle aynıydı.

rüyalarını.

Bu, mevcut İmparatorluğun ve bir bütün olarak dünyanın tam olarak istediği gibi olmayan kısımlarıyla sorun yaşadığı anlamına mı geliyordu?

"Peşinde olduğun şey güç mü?"

İmparatorun yerine geçmek ve ülkeyi kendi kaprislerine göre şekillendirmek istiyordu.

Usui'nin iddiaları kulağa gerçekçi olmayan bir övünme, genç bir çocuğun geleceğe bakışı gibi geliyordu.

Bir ülke tek bir adamın oyuncağı değildi.

"Tam olarak öyle değil. Güç, onu kullanmaya uygun kişiler tarafından elde tutulmalıdır. Ve biz bunu yapmak için uygun güce sahibiz."

Usui başını salladı ve tırnaklarıyla yerdeki çakıl taşlarını tırmaladı.

"Statüko yanlış. Usubaların - genel olarak olağanüstü Hediye kullanıcılarının - toplum tarafından göz ardı edilmesi için hiçbir neden yok. Yine de içinde yaşadığımız gerçekliğe bir bakın. Herkes gerçek gücün kimde olduğunu bilmeden yaşıyor ve sıradan halk kendini istisnai sanıyor, sanki bu onların hakkıymış gibi gücü kendilerinde görüyorlar."

"....."

"Hüküm süren imparatorun en tepede oturduğu ülkenin yapısı da yanlış. İlahi Vahiy Yeteneği, sizin Rüya Görme Yeteneğinizin ya da Usubaların Yeteneğinin eline su dökemez ve hepsi de aileleri dışındaki diğer Yeteneği kullananları önemsemiyor. Yine de hükümet onları gölgelere doğru kovalıyor.

"Bu, Hediye kullanıcılarının dümende olduğu ve Usuba üyelerinin hepsinin üzerinde durduğu bir ulus olmalıdır."

Usui'nin idealleri, kendi arzularına uygun bir dünyadan başka bir şey değildi.

Kendi güçsüzlüğünü dünyaya ve ülkeye yüklüyor, bir yandan da hukukun üstünlüğünü yıkmaya çalışıyordu. Miyo sadece tüm çabalarını odakladığı yerde hata yaptığını hissedebiliyordu.

"...Görünüşe göre annemi kurtaramadığınız için öfkenizi dışa vuruyorsunuz."

Usui gözlerini kırptırdı, yüz ifadesinden Miyo'nun acılı ve çaresiz mırıltısıyla işaret ettiği şeye şaşırıldığı anlaşılıyordu.

Sonra gırtlaktan bir kahkaha attı.

"Oldukça zekisin. Gerçekten Sumi'nin kızısın. Yumuşak huylu yapına rağmen lafını sakınmaman tıpkı onun gibi."

Sonra yere bağdaş kurarak oturdu ve yanağını eline dayadı, Usui gülümsemesi gittikçe genişleyerek devam etti.

"Bana yönünü gösterdiğinde, Sumi'nin yerine sana yarattığım yeni dünyayı sunmak istiyorum."

Miyo, sanki çok doğal bir duyguymuş gibi kendisine "dünyayı sunan" Usui'ye bakarak ürperdi ve içgüdüsel olarak kollarının üst kısmını ovuşturdu.

"Buna hakkınız var. Hediye kullanıcılarını denetleyen imparator değil, Usubalar olmalıdır. Ve Rüya Görüşü Usuba armağanlarının en güçlüsüdür. Seni yeni dünyanın kraliçesi yapmak çok mantıklı."

Usui'nin genç versiyonu neredeyse gurur duyuyormuş gibi bir ifadeyle konuştu.

Bu farkındalık her ne kadar gecikmeli olsa da, Miyo şimdi Usuba ailesinin neden şimdiye kadar ilgi odağı olmaktan kaçındığını ve kendilerini düzenlemeye devam ettiğini nihayet anlayabildiğini hissediyordu.

Kendisinden önceki adam gibi hırsla kapılmış insanları içeriden kontrol altına almaktı.

"Ne demek istediğimi anlamış olmalısın, Miyo. Bunca yıl haksız yere ezilmenin ve istismar edilmenin adil olmadığını hiç hissetmediğini söyleme bana."

Birden aklı başına geldi.

Eski evinde yaşarken, işlerin neden bu kadar adaletsiz olduğunu sayamayacağı kadar çok kez merak etmişti.

Miyo, Rüya Görme gücüne sahip olduğunu öğrendiğinde de öfkelenmişti; güçlerinin farkına daha önce varmadığı için hayıflanmış ve bunca yıl neden o işkence dolu varoluşu yaşadığını sorgulamıştı.

Ama Usui hala yanılıyor.

Saimoriler aptal olabilirdi ama bunun onlar üzerinde kontrol sahibi olması ya da onlardan bir şey istemesi gerektiği anlamına geldiğini düşünmüyordu.

Bir çeşit. Bunu bir kez bile dilememiştir.

Miyo gerçekten Saimorilerden çok daha iyi olduğunu söyleyebilir miydi?

Usui, kendisi en ufak bir adaletsizlik yaratmazken, aynı şeyi yapmayacağından ve kimseye zarar vermeyeceğinden nasıl bu emin olabilirdi?

Kendisini üstün ve ülkeyi muktedir olduğuna inandırmak ve bunu vatandaşların boğazına dayamak - küstahlık bunu tarif etmeye yetmez bile.

"Anlamıyorum. Böyle bir güce hiç ihtiyacım yok." "Gerçekten mi?"

"Ha?"

Usui'nin sesi aniden keskinleşti. Sesi neredeyse avına odaklanan vahşi bir yırtıcı gibi çıkıyordu.

"Gerçekten bunun değer verdiğiniz şeyleri korumak için yeterli olacağını düşünüyor musunuz?"

"....."

"Hâlâ incinen tek kişi sen olduğun sürece iyi olacağını düşünüyorsun çünkü dünyanın çok küçük. Ama eninde sonunda öğreneceksin. Değer verdiğin insanlar incinecek, acı çekecek ve sen geriye bakıp daha güçlü olsaydın her şeyin farklı olabileceğini düşünmekten kendini alamayacaksın."

Miyo'nun sevdiği biri zarar görseydi, yine de bu gücün ona çekici gelmediğini söyleyebilir miydi?

Usui'nin en çok sevdiği kadını kaybetmenin acısıyla titreyen gözleri çok şey anlatıyordu.

Kalbinde tek bir kara leke yayıldı. Sanki başka bir versiyonu kulağına fısıldıyormuş gibi hissetti: "*Gerçekten mi?*"

Ama tereddüt edemezdi. Usui'nin yolunun doğru olmasına imkan yoktu.

"...Her şeyin tam da benim istediğim gibi olduğu bir dünyaya ihtiyacım yok."

Acınacak derecede titreyen bir sesle cevap vermeyi başardı.

Bundan, Usui'nin söylediklerini inkâr edemeyeceği çok açıktı.

"Peşinde olduğum şeyi elde edeceğim. Sizi dünyanın kraliçesi yapabileceğimden eminim, ancak bu onuru yine reddedeceğinizi varsayıyorum."

Yine de şaşırtıcı bir şekilde Usui şahin tonunu yumuşattı ve şok edici bir kolaylıkla konuyu kabul etti.

Doğal olarak Miyo'nun içi rahat etmedi ama yine de rahat bir nefes aldı ve başını sallayarak cevap verdi.

"Bu doğru. Reddediyorum."

"Peki. Ama bu yine de etmem için yeterli değil."

Usui ayağa kalktığı anda, etraflarını saran canlı yeşilliklerden oluşan güzel manzara hafifçe bulanıklaşıyor gibiydi.

"Sen doğmadan önce, yirmi yılı aşkın bir süredir bu yolda ilerliyorum ve kimse yoluma çıkamaz. Ne sen, ne de bir başkası."

Yüzünde zevk ve korkunç bir inanç karışımı bir ifade vardı.

Miyo'nun kalbi daha da hızlı atıyor, ne tedirginliği ne de dehşeti azalıyordu.

"Sana yardım etmeyeceğim."

Her kelime sinirlerini gererken, hem Usui hem de kendisi için duruşunu bir kez daha netleştirdi.

Eğer kadın ona bir açıklık gösterirse, o da bunu hemen değerlendirecekti.

...Sakin ol, Miyo. Sorun yok.

Gözlerini bir an bile kırpmadan kendini ikna etti.

Sadece onu reddetmeye devam etmesi ve rüyadan uyanana kadar dayanması gerekiyordu.

Ama nedense içinde uğursuz bir his vardı. Bir pencerenin üstüne yapışmış kir gibi, temizlenmemiş bir şey vardı.

"Hayır. Ne olursa olsun benim yanıma geleceksin. Bunu yapmanın birkaç yolu var, görüyorsunuz. Özellikle de artık güç ve otorite benim elimdeyken."

Miyo sırtından aşığı akan soğıuk dayanmaya çalışırken Usui'nin sesi alaycıydı.

"Ne planlıyorsun?"

Kalbindeki arpıntı hızla artıyor ve hızlanıyordu. Sanki sırtını döndüğü anda saldırmakla tehdit eden vahşi bir canavara bakıyormuş gibi hissediyordu.

Alnında soğıuk terler birikti ve bir adım daha geri çekildi.

"Hadi . Bu kadar sıkı korunurken peşine düşmektense seni ele geçirmenin çok daha iyi yolları var."

Usui gölgelikten gün ışığına çıktı, yüz ifadesi kendinden geçmişti, sanki kendi sevincinin ve başkalarının üzüntüsünün tadını çıkartıyordu. Ona sakince hitap ederken anormal tavrını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedi.

"Kiyoka Kudou'ya kendim bakmak gibi."

Umutsuzluk ve anlayış aynı anda göğsünde yükseldi.

Kiyoka benim her şeyim.

Tüm vücudundaki gücün tükendiğini hissetti ve yere yığılmanın eşiğine geldi.

Miyo kendine güvenebiliyordu çünkü Kiyoka oradaydı. Onun varlığı, sıcak ve huzurlu bir yaşam sürmeyi umut etmesini sağılıyordu.

Kiyoka olmadan Miyo için mutluluk diye bir şey yoktu. Eğer Kiyoka ortadan kaybolursa, o zaman... o noktada, Miyo'yu nelerin beklediğini hayal etmek bile çok zordu.

"Ama Kiyoka..."

Usui, zorlukla aldığı nefesler arasında güçlükle bir cevap verebilen Miyo'ya dudak büktü.

"Güçlü olduğı için iyi olacağını mı düşünüyorsun? *Hah-hah-hah.* Oh, onun için hiç de iyi olmayacak."

Bir noktada Usui, felçli halde duran Miyo'ya yaklaşmıştı. "O bir asker ve bir kamu görevlisi. Yapamayacağı şeyler var. karşı savaşmak. Sizi ya da başkalarını korumak için bile olsa."

"Ne yapacaksınız?"

Kiyoka'nın kaybetmesinin mümkün olmadığına inanmak istiyordu.

Yine de her şeye rağmen içinde umutsuz bir huzursuzluk hissediyordu. Usui'nin küstah özgüveni ve tedirgin olmayışı endişesini artırıyordu.

"...Bunu sana söylemenin ne eğlencesi olabilir ki? Bu rüyadan uyanma vakti geldi."

Usui arkasını döndü. Korkusunu tamamen unutan Miyo, onu durdurmak için elini uzattı.

"Bekle! Kiyoka'ya ne yapacaksın?!"

Göğsüyle rüyaya yalvardı -lütfe, *uyanmasına izin verme*.

Onu sonsuza dek bu imgelemde kilitli tutabilirse, kimseye zarar veremeyecekti.

Bu bir an yeterliydi. Arata'nın söylediği gibi, Hediyeler kişinin düşüncelerinin gücüyle güçleniyorsa, o zaman şimdi zamanıydı.

Miyo ona ne olduğunu umursamıyordu, tek istediği Usui'yi bu rüyaya hapsedmek ve gitmediğinden kesinlikle emin olmaktı.

Ancak, çok yavaştı.

Etraflarındaki manzara şimdiden sıcak bir pus gibi parıldıyor, bulanıklaşıyor ve rengini kaybetmeye başlıyordu.

"Devam et ve bunu kendin düşün. Her halükarda beni durduramayacaksın. Kiyoka Kudou'yu alt ettiğimde, kesinlikle bizim tarafımıza geçeceksin."

Usui'nin Miyo'ya bıraktığı son sözler önsezilerle doluydu.

Bilinçsizce göğsüne bastırdı ve dudağını ısırdı. *Kiyoka kaybetmeyecek. Ben de seninle gelmeyeceğim.*

Kiyoka'nın Usui'nin hedefi olduğunu biliyorsa, onu durdurmak için bir yöntem bulabilirlerdi. En azından Yetenekli Cemaat'e ve Usui'ye boyun eğmeden tüm bunları atlatmanın bir yolu olmalıydı.

"...Kiyoka'ya haber vermem gerekiyor."

Kendini cesaretlendirdi. Şu anda kendini kaybetmesine ve umutsuzluğa kapılmasına izin veremezdi.

Usui tamamen gözden kayboldu ve bir zamanların sakin Usuba evi de onunla birlikte çöktü, arkasında tek bir iz bile bırakmadan yok oldu.

Boğazındaki acıyla uyandı.

Takaihito'nun imparatorluk konutunda kendisine tahsis edilen odadaki pahalı, cilalı ahşap yazı masasının yüzeyinde hâlâ bir dizi kitap vardı.

Miyo, Hazuki'den ödünç aldığı ders kitaplarını karıştırıp içeriklerini gözden geçirirken uykuya dalmıştı.

Ne dışarıdaydı?

Kış havasının soğuttuğu boğazı acıyla ağrıyordu.

"Rüyam... Olamaz. Kiyoka'ya Usui'yi hemen haber vermeliyim."

Uyku sersemi zihni bir anda uyandı ve Miyo hemen ayağa kalktı.

Usui'nin hedefi Miyo değil, Kiyoka'ydı. Daha doğrusu, onun peşinden gitmek için Kiyoka'yı bertaraf etmeye çalıştığını söylemek daha doğrudu.

Sürgülü perdeyi açtı. Gün batımı için çok erken olmasına rağmen gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ve her şey kasvetli olmaya başlamıştı.

Takaihito'nun tahminine göre, gerçek an kar yağdığında ve yığıldığında gerçekleşecekti. Kar yağışı birikmeye başlayana kadar hâlâ boş zaman olsa bile acele etmesi gerekiyordu.

Usui ona rüyasında niyetinden bahsetmişti ve gökyüzü giderek uğursuzlaşıyordu - tehlike yaklaşıyordu.

"Miyo?"

Adını duyunca arkasını döndüğünde Hazuki ve Yurie'nin yüzlerinde şaşkın bakışlarla orada dikildiklerini gördü.

"Mükemmel zamanlama. Biz de tam gelip sizi uyandırmak üzereydik Bayan Miyo."

"...Sorun nedir? Aklın başından gibi ." Miyo hemen,

"Gökyüzüne baksana," diye cevap verdi.

Hazuki anlayışla başını salladı.

"Biliyorum. Ama sorun değil. Prens Takaihito çoktan üzerinde çalışmaya başladı."

Hazuki'ye hayır, demek istediğinin bu olmadığını açıklamak istiyordu ama şu anda her saniye çok değerliydi.

Bunun da ötesinde, Miyo koruma olmadan dışarı çıkamıyordu.

Kulaklarını her yöne çevirerek korumasını aradı ama Arata'yı hiçbir yerde bulamadı.

"Arata nerede, abla?"

"Ha? Oh, bir süreliğine izne ihtiyacı olduğunu söyledi ve gitti... Hmm, bu muhtemelen beş dakika önceydi? Görünüşe göre henüz geri dönmemiş. Kriz anında oldukça dikkatsiz davranmış."

"Yani, o gitti."

Sabırsızlığı ve paniği daha da kötüleşmeye devam etti.

Ne yapmam gerekiyor?

Durum ne kadar acil olursa olsun, konuttan tek başına dışarı çıkması çok tedbirsiz bir davranış olurdu.

Arata yanında olmadığı zamanlarda ona tanıdığı başka bir koruma vermeliydi ama gitmeden önce bunu yapmamış gibi görünüyordu. Ve zaman çok önemli olduğu için, olayların nasıl gelişeceğini görmek için de bekleyemezdi.

Kiyoka'yı görmek için bir an önce Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin kampına gitmesi gerekirken tüm bunlar neden oluyordu?

"Cidden, Miyo, sorun ne?"

"Kiyoka'ya kesinlikle bildirmem gereken bir şey var."

Miyo'nun panik içindeki çaresizliği karşısında Hazuki'nin ifadesi sertleşti.

"O halde gidip Kiyoka'yı görmek istiyorsun. Ama seni koruyacak biri olmadan bu konuda bir şey yapamayız."

Arata hala başka bir yerde miydi?

Miyo'yu korumaya yemin etmişti. O zaman neden şimdi burada değildi?

"Kiyoka'nın savunmayı güçlendirmek için bu tarafa geleceğinden eminim ama... Bir dakika bekleyin, tanıdık bir haberci acele etmesini söyleyeceğim."

Hazuki koridorda ilerledi, odasına girdi ve elinde küçük bir el çantasıyla geri döndü.

Çantadan küçük bir beyaz kağıt parçası çıkardı ve havaya bıraktı.

"Umarım ona çabuk ulaşır. Yurie?" "Evet?"

"Kuryelerden biriyle temasa geç ve Miyo için bir koruma çağırımlarını söyle.

Herkes iş görür, Hediye kullanıcısı olmaları gerekmez." "Hemen."

Hazuki'nin talimatıyla Yurie hemen topuklarının üzerinde döndü ve oradan ayrıldı.

Sonra Hazuki tekrar Miyo'yla yüzleşti, ifadesi asıktı.

"Fazla zamanımız yok, değil mi?"

"Bu doğru."

Hazuki'nin tanıdığının Kiyoka ve adamlarına ulaşması ve onların buraya gelmesi ne kadar sürerdi?

Eğer bir ihtimal Usui o sırada -ya da daha kötüsü, onlar evlerine ulaşmadan önce- planını uygulamaya koyarsa, Miyo hiçbir şey yapmadan öylece bekleyemezdi.

Hazuki'nin sorusu karşısında biraz tereddütle başını salladı.

"Tamamdır. Kiyoka'nın bulunduğu yere tek başımıza gidemesek bile, neden şimdilik burada görevli muhafızlardan birini alıp girişte Kiyoka'nın gelişini beklemiyoruz?"

"Evet. Hadi yapalım."

Miyo tek başına arkasını dönmeye gitti ama Hazuki onun elini tuttu. "Bekle, Miyo. Ben de gideceğim."

"Hayır, abla. Lütfen odanızda kalın."

Bariyerden ayrılmayacak olsalar da, ne olacağını bilmenin bir yolu yoktu ve Hazuki'yi de her şeye bulaştıramazdı.

Tam olarak bir yük olmayacak olsa da, Hazuki'nin rehin alınma ihtimali vardı, bu da Miyo'nun kaçırılmasından daha iyi olmazdı.

Ama Hazuki vermiş gibi görünüyordu.

"Sorun değil. Eminim ben bile bir şey olursa sana biraz zaman kazandırabilirim. Daha önemlisi, yine de, biz bir yok."

Burada tartışarak kaybedecek
vaktimiz yok." "...Bu doğru."

Miyo sabırsızlığını dizginlemeyi başararak başını salladı.

Bariyeri terk etmek anlamına gelse bile Kiyoka'nın yanına koşmak istedi. Ama Miyo bir rüyanın dışında güçsüzdü ve bu bir soruna yol açarsa, şimdiye kadar yaptığı tüm sıkı çalışmalar boşa giderdi.

Hazuki Kiyoka'yı bir tanıdıkla birlikte çağır mıştı, bu yüzden beklemek en iyi hareket tarzıydı.

İkili aceleyle girişe doğru ilerlerken gördükleri her muhafızı çağır dılar. Bu görevi Yurie'ye de vermiş olsalar da, ellerine geçirebildikleri kadar çok kişiye ihtiyaçları vardı.

Ancak beklenmedik bir durumla karşılaştılar. "Ha? Neden?"

"Dediğim gibi, Ekselansları Prens Takaihito'nun kendisinden emir almadığım ya da Büyük Mabeyinci veya İmparatorluk Hanedanı Bakanı'ndan izin almadığım sürece sizi koruyamam."

Muhafızların hepsi aynı şekilde cevap verdi, hiçbir i Hazuki'nin veya Miyo'nun yalvarışlarına aldıırış etmedi.

"Reddediyorum."

"Hizmetimi talep etmek için bir celpname getirmeniz gerekecek." "Önce bunu Büyük Mabeyinci'ye götürmeniz gerekecek..."

Bazı muhafızlar onlara acıyarak kaşlarını çatarken, hepsi de kadınların koruma talebini reddetti.

Bu doğru değil.

Miyo bile bunu şüpheli bulmaktan kendini alamadı.

O ve diğer konuklar Takaihito'nun emriyle burada kalıyorlardı, dolayısıyla doğal olarak burada görevli muhafızların da onları koruması gerekiyordu. Görev yerlerini terk etmeleri ideal olmasa da, içlerinden tek birinin bile Miyo'yla işbirliği yapmaması garipti.

"Bunun anlamı nedir? İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı sadece duyarsız hödükleri işe almayı mı kural haline getirmiş?"

Hazuki öfkeliydi, adamlara hançer gibi bakıyordu.

İmparatorluk Hanedanı Bakanı ya da Büyük Mabeyinci'nin nerede olduğunu bilmeseler de Takaihito ana binadaydı. Onunla doğrudan görüşme talep etmek için bağlantı koridorunu kullanabilirlerdi, ancak kendisi meşguldü ve özellikle kriz yaklaşırken onunla hemen görüşebileceklerini hayal etmek çok zordu.

"Eğer geri çevriliyorsak, muhtemelen Yurie'nin taleplerini de geri çeviriyorlardır."

Muhafızlar yardım etmediği için, yoldan geçen saray mensuplarından Miyo'yu koruyabilecek birini çağırımlarını istemeyi denediler, ancak tepkileri farklı olmadı.

Sarayda ikamet etmeye başladıklarından beri geçen on gün boyunca, saray görevlileri günlük ihtiyaçlarına kolayca cevap vermişti, bu yüzden Miyo fark etmemişti.

Arata ve Özel Anti-Grotesquerie Birimi dışında kimse Miyo, Hazuki ve Yurie'yi korumak için harekete geçmeyecekti.

"Ne yapmalıyız...?"

"Başka seçeneğimiz yok. Girişe kendi başımıza gitmemiz gerekecek. Bariyerden ayrılmadığımız sürece bir sorun çıkmayacaktır ve eminim Kiyoka'nın da gelmesi uzun sürmeyecektir."

"Haklısın."

Sonunda Arata hiçbir yerde bulunamadı ve şu anda özel bir korumadan yoksundular ama bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Sandaletlerini giyip kapı eşiğine dayanarak giriş kapısından dışarı çıktılar.

Yetenekli Komünyona karşı koymak için konulan bariyerin etkileri Takaihito'nun ikamet ettiği ana binaya, Miyo ve diğerlerinin ikamet ettiği iki ayrı binaya ve çevredeki bahçelere kadar uzanıyordu. Bundan daha uzağa gidemezlerdi.

"Görünüşe göre henüz gelmemişler."

Girişten dışarı uzanan küçük çakıllı yolda Kiyoka'yı ya da Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ni seçemiyordu.

Yine de, koruması ve yaklaşan kriz arasında o kadar çok şey ters gidiyor gibi görünüyordu ki korkusu daha da arttı.

"Tüm bunların kasıtlı olduğunu düşünmeden edemiyorum." Miyo, Hazuki'nin görüşüne katıldı.

Eğer tüm bunlar sadece bir tür taciz olsaydı, umursamazdı ama bunun bir Üstün Yetenekli Cemaat tuzağı olabileceği aklına geldiğinde korkmaya başladı.

"Şu aptal kardeşim. Aynı şey Masashi için de geçerli. Onların bu 'koruması' deliklerle dolu. Tüm bunlar hakkında onları daha sonra azarlayacağımdan emin olabilirsiniz!"

Miyo hayal kırıklığı içinde homurdanırken Hazuki'ye baktı, sonra da Kiyoka'nın ortaya çıkmasını sabırsızlıkla beklemeye geri döndü.

Ancak ne Kiyoka, ne Arata ne de Özel Grotesk Karşıtı Birim'den herhangi biri dayanılmaz bekleyişin ardından nihayet ortaya çıktı.

"Ne...?"

"Kim o, merak ediyorum?"

Yolun uzak tarafından tek bir adam belirdi ve yavaşça onlara doğru yaklaştı.

İyi yapılmış bir takım elbise giymişti ve ortalama görünümlü yüzünde kayda değer bir özellik yoktu. Miyo ona aşinaydı.

"...Sanırım bu Eğitim Bakanı'nın sekreteri."

"O mu? Ama sekreter neden böyle bir yere tek başına geliyor?"

Hazuki'nin sorusu anlaşılabilirdi ama Miyo şaşkınlıkla sadece başını eğebildi.

Çok geçmeden sekreter bariyerin kenarına ulaştı ve bariyerin içinden geçti.

"Eğer bariyeri geçebiliyorsa, o zaman kılık değiştirmiş Naoshi Usui değil, ama... böyle acil bir durumda ne için burada olabilir?"

Hazuki bakımlı kaşlarını çattı ve sekretere kuşkuyla baktı.

Bariyer Usui'yi püskürtmeyi başarsa da, hükümet yetkilileri üzerinde herhangi bir etkisi olmadı. Hükümet prosedürlerini engellememesi için bu kaçınılmazdı.

Bunun bir sorun haline gelmesini önlemek için, İmparatorluk Hanedanı Bakanlığı'ndan muhafızlar günün her saati burada görev yapıyordu ve Miyo'nun grubu Arata'yı kişisel korumaları olarak görevlendirmişti, ancak şimdi bu iki mekanizma da çalışmayı durdurmuştu.

Sekreter iki korumalı kadının tam önünde durmuş, yüzünde hafif bir tiksinti ifadesiyle yollarını kesiyordu.

"Miyo Saimori. Tekrar karşılaştık." "Oldukça."

Miyo onun kendisini bu kadar rahat karşılamasına şaşırdı.

Onunla sadece bir kez karşılaşmıştı, onunla iyi anlaştığına dair hiçbir anısı yoktu ve onunla bu kadar samimi konuşmasını gerektirecek türden bir ilişkisi de yoktu.

Adamın samimi selamına nasıl karşılık vereceğini bilemedi; adamın tavrının altında yatan nedeni bilmiyordu, bu yüzden doğal olmayan ve ürkütücü hissetti.

Sekreter, Miyo ve Hazuki'nin şüpheli bakışlarından tamamen habersizmiş gibi konuşmaya devam etti.

"Belki de bir yere gitmek üzereydiniz?" "Hayır... Öyle değil."

Miyo geri çekildi ve Hazuki yüzünde emredici bir ifadeyle onun önünde bir adım attı.

"Affedersiniz ama burada tam olarak ne işiniz var?"

Sekreter alay etti ve omuz silkti.

"İş için burada olduğumu söylemek sizin için yeterli olur mu? Ben Eğitim Bakanı'nın sekreteriyim, biliyorsunuz. Sizin gibi sıradan bir vatandaşın beni durdurmaya hakkı olduğunu düşünmüyorum."

"Evet, sanırım değil. Ancak bu bölge şu anda Prens Takaihito'nun emri altında yüksek alarm durumunda. İş olsun ya da olmasın, insanların istedikleri gibi gelip gitmelerine izin veremeyiz. Ayrıca, bu bina Prens Takaihito'nun özel konutudur. İmparatorluk Bakanlığı'nda görevli bir memur olsaydınız girmenizi anlayabilirdim.

Ev halkı ya da Lord Keeper of Privy Seal için çalışıyor olabilir ama Eğitim Bakanlığı'ndan birinin burada işi olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Miyo, Hazuki'nin yüksek statüsüne rağmen adama bir santim bile vermeden kendini savunmasını izlerken gözlerini endişeyle çiftin yüzleri arasında gezdirdi.

"Bu kadar gevezelik yeter..."

Sekreter hâlâ gülümseyen yüzünden alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

Miyo, adamın ses tonunun ifadesinden ne kadar farklı olduğunu görünce yanlış duyduğunu düşündü. Ama sonra hatırladı.

Bu adamla ilk karşılaştığında, kısa süreliğine de olsa kendisine kaşlarını çattığını düşünmüştü.

"Abla."

Zihninin gerisinde uğursuz bir önsezi titreşiyordu. Miyo cal Hazuki'ye doğru ilerledi ve geri çekilmesi için ona elini uzatmaya çalıştı ama çok geçti.

"Geçen gün gelip büyük bir yaygara kopardınız, değil mi? Şu anda o günkünden daha da temkinliyiz. Anlıyor musunuz?"

"Evet, tabii ki anlıyorum."

Sekreter hiç özür dilemedi ve hiçbir sorun yokmuş gibi cevap verdi. Daha az umursayamazmış gibi görünüyordu.

Onun cevabı ve hareketleri o kadar uyumsuzdu ki Hazuki neler olduğunu hemen kavrayamadı.

"Ha?"

"Dediğim gibi, şu anda işlerin nasıl yürüdüğüne gayet farkındayım. Bana anlatmana ihtiyacım yok."

Çok geç kalmıştı. Sekreter onu tehdit edercesine deri ayakkabılarını yere ve uzun adımlarla yaklaştı. Sonra Hazuki'yi kenara itti ve Miyo'ya yaklaştı.

Sonra, onun ince bileğini yakaladı ve onu uzaklaştırdı. "Hayır...!"

Kurtulmaya çalışsa da sekreter çok güçlüydü, bu yüzden bir santim bile kıpırdıyamadı. Adamın tutuşu onu iliklerine kadar acıtıyordu.

"Ne sanıyorsun sen?! Bırak onu-

Eaugh!"

Hazuki'nin rengi soldu ve sekreter ile Miyo'nun arasına girmeye çalıştı ama sekreter onu sertçe itti.

Hiçbir şey saklamamış gibi görünen adam Hazuki'yi çakıl taşlarına çarptı.

"Abla!"

"Yoluma çıkma. Bu kadar dolambaçlı tiyatro yeter. Miyo Saimori için buradayım."

Adam tüm nezaketi bıraktı ve etrafındaki hava, bir bakanın sekreteri olduğunu iddia eden birinden çok daha kaba bir şeye dönüştü.

Miyo ona yakından baktı ve dondu kaldı.

"Gözlerin."

Kırmızı. Gözbebekleri taze kan gibi koyu kırmızı parlıyordu. Kiyoka'dan bir şey duymuştu.

Üstün Yetenekliler Cemaati tarafından yaratılan Hediye-kullanıcılarının gözleri, yapay yeteneklerini aldıklarında kırmızıya döndü.

Bazı insanlar doğuştan kırmızımsı bir renk tonuna sahip gözlerle doğarlar. Ama bu adamın gözleri birkaç dakika öncesine kadar tamamen sıradan bir koyu kahverengi tonundaydı. Renkleri aniden değişmişti.

"Şey, bu kesinlikle faydalı. Yani bu Yetenek. Gerçi var olduklarına bile inanmayan bir bakanın emrinde çalışmaktan biraz yorulmaya başlamıştım. Kurucu benden bunu yapmamı istedi, yani yapabileceğim bir şey yoktu."

Sekreter aşırı derecede neşeliydi.

Kurucu mu?

Üstün Yetenekliler Topluluğu üyeleri Naoshi Usui'yi böyle çağırıyordu. O noktada, bu inkar edilemezdi.

Miyo'nun tüyleri diken diken oldu.

Gözlerini onun yüzünden ayırdı ve inanılmaz bir şeyin üzerlerine doğru uçtuğunu gördü.

Bu da ne...? Bu bir Grotesquerie mi?

Boş eliyle ağzını kapattı ve nefesi kesildi.

Beyaz çakıllarla kaplı olması gereken zemin göz alabildiğine siyahtı. Ama rengi değişmemişti - hayır, yeryüzünü kadar kıvranan siyah Grotesklerle kaplıydı.

Formları böcek, sıçan ve kuşların yanı sıra, Yılbaşı Günü karşılaştıkları gibi çeşitli hayvan özelliklerinden oluşan, çeşitli şekil ve boyutlarda yaratıklardı.

Miyo ve Hazuki daha ne olduğunu anlamadan etrafları sarılmıştı.

"Oldukça muhteşem bir manzara, değil mi? Bu tür sayılara sahip olduğunuzda etkisi çok daha farklı oluyor. Acaba onları prensin konutuna saldırsaydım ne olurdu?"

Adam heyecanlı bir havayla konuşuyordu. Yüzü hayalet gibi solgun olsa da, Hazuki yine de cesaretle adama kaşlarını çatı.

"Sen Üstün Yetenekliler Cemaati'ndensin...! Bunu yaptığina göre şimdi ne olacağının farkında mısın? Ve Miyo'nun elini bırak!"

Hazuki ayağa kalktı ve bir kez daha Miyo'nun elini adamın elinden kurtarmaya çalıştı.

Ancak kızın narin bedeni ona hiç de uygun değildi ve adam bir sineği kovar gibi kızın sırtına vurdu.

"Kapa çeneni. Sen umurumda değilsin, tamam mı?" "Dur! Ablamı incitme!"

Hazuki zaman kazanmak için kendisinin de yardım edebileceğini söyledi ama Miyo bunu yapmasına gerçekten izin veremezdi.

Miyo'nun kurtarılması Hazuki'nin zarar görmesine izin vermek anlamına geliyorsa, Takaihito'nun evinin bu Grotesquerie sürüsü tarafından saldırıya uğraması anlamına geliyorsa... O zaman bu noktada, Üstün Yetenekliler Cemaati'nin istediğine uymayı tercih ederdi.

Miyo aniden, Yeni Yıl tapınak ziyaretleri sırasında Kiyoka'nın kendisine verdiği üç ailesi hatırladı.

Bu noktada, geriye kalan tek şey onlar.

Serbest eliyle, kimonosunun içinde bulunan ve sanatla işlenmiş olan ailesi'leri aktive etti ve onları serbest bıraktı.

Minik kâğıt parçaları hiç duraksamadan canlandı, bir kuş şeklinde katlandı ve adama doğru uçu.

"*Tch!* Can sıkıcı saçmalık!"

Adam elini sallayarak familiarları savuşturmaya çalıştı ama onlar durmaksızın yüzüne saldırarak vücutlarını defalarca adama sapladılar.

"Sizi aptal hurdalar! Çekilin yolumdan!"

O kızgınlıkla bağırırken, Grotesklerden biri Miyo ve Hazuki'nin bulunduğu yere sıçradı ve familiarlara pençe atarak onları parçalara ayırdı.

"Hayır..."

Kâğıt yapılardan geriye kalanlar kanat çırparak yere düştü. Kiyoka, familiarları insanlara karşı etkili olacak şekilde üretmişti, Ancak hem Hediyelere hem de sanatlara karşı benzersiz bir dirence sahip olan Groteskler karşısında güçsüz kaldılar.

Bununla birlikte, Miyo ve Hazuki karşı koymanın tüm yollarını tüketmişlerdi.

"Çok kötü."

Adam yumruğunu Hazuki'ye doğru savurdu ve Hazuki sert bir şekilde sırt üstü yere düştü.

"Dur!"

Miyo onun incinmesine izin veremezdi.

Yere düşmek için tüm vücut ağırlığını kullandı ve sekreteri de kendisiyle birlikte çekti. Miyo'nun bileğini o kadar sıkı kavramıştı ki dengesini tamamen kaybetti ve öne doğru tökezledi.

"Seni küçük-!"

Öfkeli sekreter elini havaya kaldırdı ve sayısız Grotesk'in hepsi gözlerini ona çevirdi.

Kendi Yeteneğini serbest bırakmaya çalışırken Groteskileri kışkırttığı çok açıktı. Miyo, Hazuki'nin bedenini kendi bedeniyle örtmek için düşüşünün momentumunu kullandı.

"Miyo!"

Hazuki'nin çaresiz itirazlarını duymazdan geldi.

Son çare olarak başvurması gereken tanıdıkların hepsi gitmişti.

Hazuki saldırıyı savuşturabilecek ya da zamanında bir bariyer oluşturabilecek gibi görünmüyordu. Ne Miyo'nun ne de Hazuki'nin aralarında herhangi bir saldırı aracı yoktu, bu yüzden yapabilecekleri tek şey bu şekilde direnmekti.

Miyo dişlerini sıktı ve tüm gücüyle gözlerini kapadı.

Ancak darbe hiç gelmedi.

Bir anda, soğuğu eriten bir sıcaklık havayı kapladı.

Adam kısa, acı dolu bir inilti çıkarırken, Grotesklerin can çekişirken feryat ettiklerini duydu.

Miyo ürkekçe gözlerini açtı ve etraflarını saran Grotesklerin sayısının biraz azaldığını gördü. Sekreter sefil bir şekilde yere serilmişti.

Yıldırım hızındaki çalışma onu suskun bıraktı.

"Miyo. İyi misin?"

"Kiyo...ka?"

Gözlerinin önünde, uzun açık kahverengi saçlar bir omzunun usulca kaydı. Durumu yavaş yavaş kavramaya başladığında burnunun arkasında keskin bir acının yükseldiğini hissetti.

Onun için gelmişti. Kiyoka ortaya çıkmış ve onu korumuştı. Bu da Miyo'nun da zamanında yetiştiği anlamına geliyordu.

"Kiyoka...!"

Bunun bir son olacağını düşünmüştü. Kiyoka'yı karşı karşıya olduğu tehlike konusunda uyaramadan burada ölebileceğine kendini ikna etmişti.

Ama güvendeydiler. İkisi de. Hâlâ güvende.

"Geç kaldın!"

Hazuki ayağa kalktı ve ağlamaklı bir sesle Kiyoka'yı azarladı.

Hem o hem de Miyo zarar görmemişti. Kiyoka da yara ; ayaklarına kapanan sekretere baktı.

Miyo bölgeyi tekrar taradı ve Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyelerinin Kazushi Tatsuishi ile birlikte sayısız Grotesquerie ile hararetle mücadele ettiğini gördü... ya da en azından öyle olduğunu düşündü. Miyo neler olup bittiğini gerçekten anlamamıştı.

Groteskler sağda solda yok oluyor.

Bunun arkasındaki numara Kazushi Tatsuishi'de yatıyor gibi görünüyordu.

Göz kamaştırıcı *haori* ceketini sanki bir kelebeğın dans eden kanatları gibi ırpıyordu. Sonra elindeki yelpazeyi bir Grotesquerie'ye doğrulttuğunda, Miyo'nun gözlerinin önünde kayboldu.

"Hey, Kazushi! Bu bariyerleri daha hızlı kaldıramaz mısın?"

"Benden imkânsızı yapmamı isteyemez misiniz? Burada elimden geldiğince çılgınca çalışıyorum!"

Godou öfkeyle bağırdı, Kazushi de ona kendi bağırışıyla karşılık verdi. Askerin her zamanki sakin ve rahat tavrından eser yoktu.

O ve Özel Anti-Groteskeri Birimi'nin diğer üyeleri, Kazushi'nin Groteskeri ortadan kaldırdığı her yere ateş, su, rüzgar ve diğer telekinetik Hediyeleri fırlatıyordu.

Bir an sonra, ölmekte olan Grotesklerin zayıf çığlıklarını duydu.

Bunun arkasındaki mekaniği gerçekten bilmiyorum ama.

Mücadele tamamen tek taraflı gibi görünüyordu. Doğal olarak, Özel Anti-Grotesquerie Birimi, sayısız Grotesquerie'yi temiz bir şekilde ezip yok eden üstün güçtü.

Miyo gözlerini yanına çevirdi.

"Ah! Lanet olsun sana. Beni tam güçle uçurdun."

Sekreter ayağa kalktı ve homurdandı. Hızlı hareketlerinin kalem tutan bir bürokrata ait olmadığı açıktı.

Ama Kiyoka da aynı hızla tepki verdi.

Sekreter ayağa kalkar kalkmaz, Kiyoka kınlı kılıcını adama doğru savurdu. Sekreter, avucundan buz kütleleri fırlatırken hafif ve kolay adımlarla kılıçtan kurtuldu.

Kiyoka buz füzelerinden rahatça kaçtı ve sekretere yaklaşırken onları savuşturdu.

Tüm değiş tokuş sadece üç saniye sürdü.

Neydi o?

Göz açıp kapayıncaya kadar oldu.

Yine de, Üstün Yetenekli Cemaat takipçisinin yüzündeki yılmaz sırtışın anında silindiğini söyleyebilirdi.

Kiyoka adama hançer gibi baktı ve yaklaştı. Kılıcının kabzasını sekreterin çenesine sertçe sapladı ve bu açıklıktan yararlanarak

onu gezdir.

Sonra Kiyoka dizini yere düşen adamın omurgasına bastırdı ve onu aşağıda tutmak için kolunu geriye doğru büktü.

"Lanet olsun sana, Kiyoka Kudou...!"

"Mücadele etmeyin. Eğer devlette bir Hediye kullanıcısı olarak kayıtlı değilseniz, o zaman Üstün Yetenekliler Cemaati'nden olduğunuzdan şüphelenilecektir." Kiyoka, adam dilini şaklatmadan ve kelepçelenip özgürlüğü tamamen elinden alınırken sessizleşmeden önce sekretere soğukkanlı bir şekilde bilgi verdi.

Ama sonra zehirli kırmızı gözleriyle Kiyoka'ya baktı ve ağzını bir gülümsemeye dönüştürdü.

"*Pfft, şüphelendin* mi? Bana bunu söylemenize gerek yok. Ben kesinlikle Üstün Yetenekliler Cemaati'nin bir parçasıyım. Ben sadece Kurucu tarafından bakanın sekreterlerinden biri olarak görevlendirilmiş sıradan bir adamım."

"Eğitim Bakanı'nın sizinle işbirliği yaptığını mı söylüyorsunuz?" Kiyoka adamın homurdanmasına yol açarak sordu.

"*Belli ki*. Eğitim Bakanı, Kurucu bağlantılı bir işbirlikçidir ve diğer bazı Üstün Yetenekli Cemaat takipçileri ve işbirlikçileri de hükümete sızmıştır."

"Şimdi düşünüyorum da, Milli Eğitim Bakanı'nın İletişim ve Ulaştırma Bakanlığı'nda çalışan bir akrabası var."

"Kurucu onlara bilgi akışı üzerindeki hükümet kontrolünü gevşetmelerini emretti. Basit bir hikaye."

Sekreter yakalandığına göre kaderine boyun mu eğmişti? Adam usulca bildiği sırları birbiri ardına itiraf etti.

Belki de onlara bilgi vermesi karşılığında daha hafif bir ceza almaya çalışıyordu. Durum ne olursa olsun, gerçeği bilmek kötü bir şey değildi.

Adamı sorgulamayı bitiren Kiyoka, astlarından birini yanına çağırdı ve önce iki, sonra üç emir verdi.

Godou, Kazushi ve diğer üyeler hâlâ kavgalarına devam ediyordu.

Yine de, acil tehdit şimdilik geçtiği için Miyo, Hazuki ile birlikte rahat bir nefes aldı ve her ikisi de ayağa kalktı.

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

Sekretere bir bakış attıktan sonra onlara geri dönen Kiyoka'ya birlikte başlarını salladılar.

"Evet, bir şekilde başardım."

"Ben de iyiyim."

"...Bu sefer çok geç kalmadık."

Kiyoka daha geçen gün Miyo sekreterle benzer bir olay yaşadığında zamanında gelemediği için canı sıkılmış olmalı.

Ancak rahatlaması kısa sürdü.

Tam o sırada Miyo, Kiyoka'yı neden çağırdığını hatırladı ve onu bekleyecek bir koruma olmadan Takaihito'nun konutlarından çıkmaya cesaret etti.

Eğer ona ihtiyacı olan şeyi söylemezse, buraya gelip onu görmek için kendini tehlikeye atmasının hiçbir anlamı kalmayacaktı.

"Kiyoka."

"Ne hakkında? Aslında bana söyleyecek acil bir şeyiniz vardı ama ne hakkındaydı? Eğitim Bakanı'nın sekreterinin bu saldırısını öngörmüş ve bu konuda iletişime geçmiş olamazsınız."

Kiyoka'ya göre Hazuki'nin haberini aldığı anda gelişmiş muhafız birliğindeki toplantısını henüz bitirmişti. Hemen ardından, sekreterin yanında getirdiği Grotesqueries sürüsünü hissetmişler, bu yüzden adamlarıyla birlikte aceleyle oraya gelmiş.

Miyo her şeyin zamanlamasının iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamadı.

Şüpheli nişanlısının karşısında kalbi duracak gibi olurken cesaretini topladı.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var. "

Miyo, rüyasında Usui ile yaptığı konuşmayı ayrıntılı olarak Kiyoka'ya aktardı.

Normalde, rüyasında gördüklerinden bahsettiği için gülerek kovulurdu ama Kiyoka anladı ki

Miyo'nun Rüya Görüşü ile gördüğü vizyonlar önemliydi. "Anlıyorum. Demek Usui benim peşimde."

Usui, Miyo'yu ele geçirmek için Kiyoka'yı hedef alıyordu.

Onun raporuna şaşırان tek kişi Hazuki'ydi; Kiyoka'nın kendisi en ufak bir sarsıntı geçirmiş gibi görünmüyordu.

"İşin eninde sonunda bu noktaya geleceğini tahmin etmiştim. Özellikle de etrafta olmamam onlar için daha uygun olacağı için. Ama az önce olanlar... Usui'nin benden kurtulma planı olamayacak kadar kaba."

Kiyoka "az ne oldu" dediğinde, elleri bağlı ve yan yatmış sekretere sertçe baktı.

"Özür dilerim. Usui'nin bana Üstün Yetenekliler Cemaati'nin senin peşinden nasıl gideceğini söylemesini sağlayamadım."

Miyo, Usui'nin kendisine büyük bir güvenle ima ettiği planların tam kapsamının bu olduğuna inanmakta da çok zorlanıyordu.

Keşke Arata'nın gibi konuşma becerileri olsaydı, o zaman kesinlikle ondan daha iyi bilgi koparabilirdi.

Kendi yetersizliğinden yakındı.

"değil. Eğer bu işin sonu buysa, benim için sorun yok. Öyle olmasa bile, karşı tarafın cevap veremeyeceğini düşündükleri ayrıntılı bir plan hazırladıklarından eminim."

"Hey, buraya atlamamın sakıncası var mı?"

Hazuki kesintiye uğradı onlar doğru olarak Orada
oldu a lull içinde Konuşma.

"Şimdi de, Arata tam olarak nereye gitti? Onu hiçbir yerde göremiyorum."

Hazuki'nin öylesine sorduğu soru karşısında Miyo irkildi ve Kiyoka kaşlarını çatı.

Nihayetinde, Arata hiç gelmemişti.

Yurie muhafız çağırmaya gitmişti ve Miyo ile Hazuki o kadar çok muhafız ve saray mensubundan koruma talep etmişlerdi ki, Arata gerçekten de İmparatorluk Sarayı arazisinde olsaydı bir tür karışıklık olduğundan şüphelenirdi. Eğer durum böyle olsaydı, hemen koşup gelmeyeceğini düşünmek zordu.

Bunun da ötesinde, Kazushi ve Godou'nun Grotesqueries sürüsünü defetmek için mücadele ettiği son kargaşa da vardı. Arata'nın bunu fark etmemesi ve yardım etmek için koşarak gelmesi mümkün değildi.

Ayrıca, başlangıçta Takaihito'nun doğrudan emirleri altında güvenliği güçlendirmenin tam ortadaydılar.

Arata'nın ortaya çıkmamış olması inkar edilemeyecek kadar tuhaftı. Kiyoka çenesini ovuşturdu, ifadesi giderek sertleşiyordu.

"Bu çok garip. Usuba'dan bizim bir şey yapmasını istemedik ve şu anda koruma görevlerinden daha önemli bir işi olduğunu sanmıyorum."

Üçü de yüzlerinde şüpheli bakışlarla birbirlerine baktılar.

Eğer durum buysa, Arata tam olarak nereye gitmişti?

Kimse bu soruya cevap veremedi. Sessizliğin ortasında, küçük kartaneleri birbiri ardına yere düşmeye başladı.

"Nihayet zamanımız geldi. Ne kadar heyecan verici."

Naoshi Usui, elinde viski kadehiyle purosundan duman üfleyen Eğitim Bakanı'na derin bir tiksinti ve küçümsemeyle baktı.

Askeri karargâh gizlice Yetenekli Cemaat'in eline geçmişti.

En düşük rütbeli askerlerin elbette hiçbir fikri yoktu, ancak Genelkurmay Başkanlığı'nın en üst kademesi Usui'yi desteklemedikleri için teker teker hapse atılmıştı.

Sonuç olarak, Usui ile işbirliği yapmayı kabul eden subaylar, ordunun normal bir şekilde işliyormuş gibi görünmesini sağlamak için hapsedilen personelin geride bıraktığı boşlukları doldurmak için köpekler gibi çalışıyorlardı.

Kötü eylemler - hepsi Usui'nin talimatıyla Yetenekli Cemaat tarafından gerçekleştirildi.

Ancak, eylemlerinin doğru olarak görülmesi uzun sürmeyecekti.

Tarihin her zaman galipler tarafından yazıldığıının gerçek bir örneği olacaktı. Ne tür suçlar işlemeye devam ederse etsin, Usui galip geldiği sürece, sihirli bir şekilde erdemli hale geleceklerdi. Dünya böyle işliyordu; galiplerin idealleri her zaman adil oluyordu.

Usui askeri gücü ele geçirmişti. Halkın iradesini yavaş yavaş kendi tarafına çekiyordu ve imparatorun otoritesini de elinde tutuyordu.

Ona kalan tek şey bu ülke gemisini çalmaktı ve Usui'nin hedefleri yüzde 70 oranında tamamlanmış olacaktı.

"Sadece biraz daha."

Elinde hüküm süren imparator tarafından imzalanmış ve mühürlenmiş belgeler vardı.

İmparatorun iradesini bildiren bu fermanların tartışılmaz bir geçerliliği vardı. Tüm hazırlıklar yapılmıştı.

Şimdi onun için bir fırsattı.

"Lütfen onu rahatlatmak için zaman ayırmaktan çekinmeyin Sayın Bakan. Biz kendi tarafımızda işlere başlayacağız," dedi Usui.

"Elbette. Bunu başardığından emin ol. Benim geleceğim de senin omuzlarında."

Bu durumdan gizemli bir şekilde keyif alan bakan yüksek sesle kahkaha attı. Bu Usui'nin midesini bulandırdı.

Bu adam, adında bir Hediye olmadan doğmuş, aşağılık bir soydan başka bir şey değildi.

Eğitim Bakanı, Usui'nin ülkeyi fethetmelerinin ardından, Yeteneksiz olmasına rağmen kendisine yeni hükümette önemli bir rol verileceğini söylemesi üzerine, Yetenekli Cemaat ile işbirliği yapma teklifine balıklama atlamıştı.

Bakan, birisinin ulusunun hükümdarı olması gerektiğini düşünmüyordu sadece çünkü onlar miras almıştı esrarengiz

İlahi Vahyin doğaüstü gücü. Açıkça söylemek gerekirse, zirveye oturmadığı sürece tatmin olmuyordu.

Hırsı dolup taşıyordu, bu yüzden Usui'nin ona hitap etmesi çok kolay olmuştu.

"Peki o zaman, izninizle."

Usui, askeri karargâhta seçkin konukların ağırlanması için ayrılan odadan çıktığında, hazır bulunan Houjou da onu takip etti.

"Planlandığı üzere Kurucu, Özel Anti-Grotesquerie Birimi yarattığımız Grotesquerie'lerin arkasındaki mekanizmayı keşfetti. Şu anda bakanın sekreterini ve son kargaşaya neden olan İletişim ve Ulaştırma Bakanlığı yetkilisini tutukluyorlar."

"İyi iş."

Usui, askeri karargâhın merkez binasının koridorlarında sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla dolaşıyordu. Yanından geçen hiç kimse onu durdurmaya çalışmadı.

Kaçırılan hükümdar imparatorun otoritesi, işbirlikçileri aracılığıyla hükümet üzerindeki etkisi ve yapay Hediye kullanıcılarından toplayabildiği savaş gücü; tüm bu faktörler bir araya geldiğinde, ülkedeki insanların ve kuruluşların çoğunu kendisine boyun eğmeye zorlayabilirdi.

Bu noktaya ulaşmak için izlenen yol çok uzundu.

Usuba ailesi reddettikten ve Sumi'nin Saimori ailesiyle evlendirilmesine karar verildikten sonra, onu birlikte kaçmaya davet etmiş, ancak Sumi onu geri çevirmişti.

Eğer kaçarsa ailesine ne olacaktı? Kızın bu soruyu, evine ve ailesine yardım etme kararlılığından dolayı sorduğunu düşündü.

Kendi güçsüzlüğünden yakınırken Usui evine, halkına ve ülkesine karşı nefret duyuyordu.

Ancak ailesinden kaçtıktan sonra firar ettiğinde, kızgınlığı kararlılığa dönüştü.

Hem o hem de Sumi, Hediyelerinde harika bir güce sahiptiler, ancak yine de gölgelerin içine itildiler. İmparator ve çevresi, sanki o ve Sumi tamamen önemsizmiş gibi, uygun gördükleri şekilde hayatlarını mahvetti. Böyle bir dünya doğru olamazdı. Ve eğer yanlışsa, o zaman yeniden yaratılması gerekiyordu.

Usuba kanunları ve kuralları neden umurunda olsun ki?

Bir şeyleri değiştirecek, Hediye kullanıcılarının ülkeyi yönetmesini sağlayacaktı. Eğer bunu yaparsa, kendisi ve Sumi gibi diğer tüm Hediye kullanıcılarından üstün olan Usuba ailesinin Hediye kullanıcıları, uygun gördükleri şekilde özgürce yaşayabileceklerdi.

Usui, bu idealler onu etkisi altına alır almaz harekete geçmeye başlamıştı.

Ülkeyi dolaşarak, insan, bilgi ve fon toplayarak ve gizlice bir operasyon üssü kurarak, Hediyeler ve Groteskler üzerine yasaklanmış araştırmayı ilerletmek için tesisleri bir araya getirdi.

Ama o Sumi'yi kaybettim.

Devleti devirmeye hazırlanmakla o kadar meşguldü ki Sumi'nin ölümünü olaydan birkaç yıl sonra öğrenebildi.

Sonrasında yaşadığı umutsuzluk süre için ona her şeyi değersiz göstermişti, ancak Sumi'nin bir kızı olduğunu öğrendiğinde kendini yeniden harekete geçirdi.

Aynı sıralarda, Miyo'nun Saimori hanesinde istismar edildiğini ve baskı gördüğünü öğrendi; ancak ülkeyi değiştirdikten sonra bunun bir önemi kalmayacaktı. Aslında, eğer Miyo memnun değilse, o zaman onun düşünce tarzına katılacağını hesapladı. Durum onun için elverişliydi.

Ama sonra Kiyoka Kudou ile tanıştı.

Sonuç olarak, kendisini perişan eden ailesine ve evine kızmaya fırsat bulamadan, onun yanındaki basmakalıp, anlamsız huzurundan memnun oldu.

Bu olmaz.

Miyo geçici olarak mutlu olsa da, Hediye kullanıcılarının, Usubaların durumu aynı kaldı. Miyo fark etmedi

statükonun değiştirilmesi gerektiğine karar verdi.

Ama şimdi o da kendi düşüncesinin yanlış olduğunu ve Usui'nin gerçekten haklı olduğunu anlayacaktı.

Sonunda her şeyi devirmek ve intikamını almak için harekete geçmeye başlamıştı.

"İmparator nasıl?"

"Hâlâ çok hasta, bu yüzden ölmemesini sağlamak için özen gösteriyoruz. Gerçi bu gerçekten de asgari düzeyde."

Houjou'nun raporu Usui'nin yüzüne bir gülümseme getirdi.

Usui ülkeyi ele geçirdiğinde artık eski hükümdar imparatorun otoritesine ihtiyaç duymayacaktı. İmparatora eziyet etmeye ve onu öldürmeden önce her zamankinden daha fazla acı çektirmeye karar vermişti.

"Ben onun canını almadan önce ölmemesi için elinden geleni yap." "Nasıl istersen."

Miyo, Kiyoka'nın nişanlısı olduğundan beri Usui hazırlıklarını hızlandırmak zorunda kalmıştı. İlk planlarıyla karşılaştığında yeterince iyi olduklarını iddia edemese de, sonunda Hediye temelli bir güç gösterisiyle bunu başarabilecekti.

Hediye kullanıcıları için, kendisi için, Usubalar için bir dünya yaratacaktı. Bu kez kesinlikle Sumi ve Miyo'ya huzur sunacaktı.

"Şimdi o zaman. Gidip esir kardeşlerimizi serbest bırakalım."

Usui, Houjou'yu da yanına alarak askeri komuta binasını geride bıraktı.

Gidecekleri yer, karargâhın arazisindeki özel bir tutma tesisiydi.

Tesis yakın zamanda kurulmuştu ve Hediyelere müdahale eden bir mekanizma ile yapılmıştı. Esas olarak Üstün Yetenekliler Cemaati'nin barışı koruma ekipleri gibi yapay Hediye-kullanıcılarını tutmak için kullanılıyordu.

Girişi korumakla görevli askerin yanından geçen ikili, engellemek için işlenmiş hücrelerle kaplı tesisin içine adım attı.

Hediye kullanımı.

"Ooh, bu Kurucu!"

"Kurucu bizim için geldi!"

"Sonunda buradan çıkabiliriz!"

Hapsedilmiş yapay Hediye kullanıcıları Usui'nin hücreyle çevrili koridorda yürüdüğünü gördüklerinde sevinçle bağırdılar.

Onlara önceden yakında serbest bırakılacağını söylemiş ve tutuklanmaya direnmemeleri için ellerinden geleni yapmalarını emretmişti.

Yine de, bir hücreye kapatıldıklarında yalnızlık çekmiş olmalılar.

Kalabalığın sevinç ve Usui'ye övgü dolu tezahüratları dar koridorda durmaksızın yankılandığı için kulağa neredeyse acı veriyordu.

Koridorda ilerlemeye devam eden Usui ve Houjou hapishanenin derinliklerindeki bir sunağa vardılar.

Sunak, saman *bir şimenawa* ipi ile donatılmış ve çobanpüskülü ile süslenmiş, sade bir şekilde yapılmış ahşap bir ev tapınağını andırıyordu. İçerideki insanların Hediyelerine müdahale eden nesne buydu.

Oldukça kaba bir mekanizma olduğunu düşünmeden edemiyordu ama aceleyle inşa edildiği göz önüne alındığında ordunun yapabileceği tek şey bu olmalıydı.

Usui göğüs cebinden bir hançer çıkardı ve kınından çıkardı.

Sonra sunağa tek bir bıçak darbesi indirdi.

Aşırı basit ahşap sunak hayal kırıklığı yaratan bir kolaylıkla çöktü ve sanat karşısı etkisini yitirdi.

"Houjou, kilitler."

"Evet."

Bu kısa cevabın ardından Houjou elindeki anahtarları kullanarak hücrelerin kilitlerini teker teker açtı.

Askeri baskının ardından hapsedilen Üstün Yetenekli Cemaat barışı koruma ekiplerinin üyeleri birbiri ardına hücrelerinden çıktı ve bu sırada Usui'ye minnettarlıklarını dile getirdi.

Yetenekli Cemaat, serbest bırakılan barış muhafızlarını sayısız miktarda Hediyeyle dayanıklı Groteskler ile destekleyerek

Yapay Hediyeleri daha düşük kalitede olsa bile, Özel Anti-Grotesquerie Birimi'ni sayıca üstünlükle alt edebileceklerdi.

Artık Kiyoka Kudou bile bir tehdit olmaktan çıkmıştı.

"Umarım onların tarafında işler yolunda gidiyordur."

Usui düşüncelerini ayrı bir ekip halinde gönderdiği adamlara yöneltti.

Güneş batıyor, hava sıcaklığı düşüyor ve kar yağışı giderek şiddetleniyordu.

Parmaklar eldivenlerin içinde daha fazla his kaybetti ve beyaz nefes kaybolmadan önce karanlık gökyüzünde belli belirsiz görünmeye devam etti.

Miyo ve diğerleri Takaihito'nun evinin çevresindeki alanda öğleden sonra yaşanan kargaşanın ardından temizlik yapmakla meşguldü.

Ortaya çıkan Grotesklerin sayısı göz önüne alındığında, bazılarının gölgelerde saklanıyor ya da bir yerlere karışıyor olması mümkündü, bu yüzden dağınık çakıl yolu ve bahçeyi hafifçe temizlerken tüm yaratıkların gittiğini doğruluyorlardı.

Godou, Kazushi, Hazuki ve Özel Grotesk Karşıtı Birim'deki herkes sıcak paltolarına sarınmış, sıkı bir şekilde çalışıyordu.

Yurie, Miyo'ya bir koruma bulmak için etrafta koşturmaktan yorulmuştu, bu yüzden şu anda içerideki işlerle ilgileniyordu.

Takaihito da güvendeydi ve Miyo onun sarayda beklemede olduğunu duymuştu.

Arata bir geri dönmedi.

Arata'nın NEREDE kaldı Bilinmiyor. O vardı hiçbir iz bırakmadan tamamen kayboldu.

İmparatorluk Sarayı arazisinde olmadığını teyit etmiş da, bundan daha fazlasını keşfedememişlerdi.

Miyo endişeliydi ama İmparatorluk Sarayı'dan ayrılamadığı için onu aramak için hiçbir yolu yoktu.

Nereye gitti?

Görevini yarıda bırakacak bir tip .

Bu da Usui tarafından saldırıya uğrayabileceği ya da başka bir belaya bulaşabileceği anlamına geliyordu.

Bu düşünceyle Miyo, Kiyoka'dan Arata'yı aramasını istemişti. Ne yazık ki, bu kriz anında arama için kaç kişiyi ayırabileceğinden emin değildi.

Arata'nın çoğu durumun gelebileceğini düşünüyorum ama...

Endişeleri hâlâ devam ediyordu. Ama bu yüzden Miyo, Kiyoka'nın yanında kalacağına ve elinden geldiğince yardım edeceğine söz vermişti.

"Burası soğuk. İçeride beklemekte özgürsünüz, biliyorsunuz."

Kiyoka birkaç dakikada bir onu içeriye çağırıyordu ama Miyo başını salladı.

"Ben iyiyim. Odasına kapanıp ısınan tek kişi olmak istemiyorum."

"Anlıyorum. Senin için çok zorlaşırsa hemen bana söylemeyi unutma."

Bahçedeki çalı dallarını toplarken, "Toplarım," diye cevap verdi.

Çok fazla yardım sağlamadığını ve tüm bunların kendi kendini tatmin etmek için olduğunu bilmesine rağmen, hiçbir şey yapmak istemedi.

Göğsündeki huzursuzluk hâlâ azalmamıştı.

Arata ortadan kaybolmuştu. Miyo, gözlerini birkaç saniye bile ondan ayırsa Kiyoka'nın ortadan kaybolacağından korkuyordu.

Usui'nin Kiyoka'ya bir şey yapmasına imkan yoktu.

Buna inanmak istiyordu ama kötü bir önsezi göğsünü acımasızca dövüyordu.

Kısa bir süre sonra, tam da kar ayaklarının altındaki zemini bembeyaz yaptığında, Miyo'nun korkuları gerçeğe dönüştü.

Her şey birim üyelerinden birinin Kiyoka'ya getirdiği bir raporla başladı.

"Ne?"

"Tekrar tekrar kontrol ettim ama doğru gibi ..."

Bu Bakan . Eğitimin sekreter onlar vardı yakalandı O öğleden sonra, Eğitim Bakanı'nın akrabasının yanı sıra

Söz konusu sekreterin ifadesiyle vatana ihanet şüphesiyle gözaltına aldıkları Ulaştırma ve Haberleşme Bakanlığı ile yakalamak için çalıştıkları tüm Cemaat müritleri ve işbirlikçileri teker teker tahliye ediliyordu.

Hüküm süren imparatorun adı altında onları serbest bırakmak için bir imparatorluk kararnamesinin geçerliliğini kullanarak.

"Naoshi Usui."

Kiyoka'nın alçak hırıltısı yeryüzünü gümbürdetiyor gibiydi. "Komutan, ne yapmamız gerekiyor?"

"Tek yapabileceğimiz Tümgeneral Ookaito'nun emirlerine uymak. Tümgeneral tehlikede olursa, o zaman-"

Konuşmaları yarıda kesildi.

Çakıllara basan sayısız askeri botun sesi alanda yankılandı.

Ordu üniformaları giymiş kalabalık bir grup adam onlara doğru koşuyor, İmparatorluk Sarayı'nın ana yolundan Takaihito'nun konutunun ön kapısına giden ağaçlarla kaplı dar yolu tamamen kaplıyordu.

Gökyüzünde ay yoktu, tek aydınlık saray lambalarından ve Takaihito'nun konutundan sızan ışıktan geliyordu.

Sanki gizemli bir gölge kütlesi bölgeyi kaplıyor gibiydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar, siyah kalabalık Miyo ve Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyelerinin etrafında toplanarak onları kuşatmaya başladı.

Kiyoka hemen Miyo'yu bahçenin ortasından uzaklaştırıp Takaihito'nun evine doğru götürdü ve onu korumak için önüne geçti.

Kimsenin nefes almak ya da itiraz etmek için bir saniyesi bile yoktu.

Yaklaşan askerler kılıçlarını hızlı ve kesin bir şekilde bahçede kuşatılmış olan herkese doğrulttu.

"Ne-ne-?"

"Şşş. Sakin ol ve dediklerini yap."

Miyo, Kiyoka'nın fısıltısıyla susturulduktan sonra başını salladı.

Burada Özel Grotesk Karşıtı Birim'in dışından gelen imparatorluk askerleri ve Yetenekli Cemaat'in üyeleri gibi görünen siyah paltolar giymiş insanlar vardı.

Bu iki grup neden birlikte hareket ediyordu?

Kimse sorularını dile getiremezken, Godou ve Kazushi de dahil olmak üzere Özel Anti-Grotesquerie Birimi üyelerinin hepsi direnmeyeceklerini göstermek için ellerini başlarının üzerine kaldırdı.

O zaman-

Gruba liderlik eden kişi gölgelerin arasından belirdi.

Cilalı deri ayakkabılar, iyi dikilmiş bir takım elbise ve palto. O ince, yontulmuş yüz hatlarıyla Miyo'ya daha önce sayısız kez gülümsemişti.

Arata...?

Onun eksik Kuzeninin-Arata'sı Usuba'nın tipik Hoş, centilmen tavırları hiçbir yerde yoktu.

Neden?

Arata'nın orduya kılıçlarını Miyo ve arkadaşlarına doğrultmalarını emrettiği sahnenin hiçbir anlamı yoktu. Bir şeyler oluyordu, sıra dışı bir şeyler.

Garipti, değil mi? Arata onlarla orada olmamalıydı.

Daha da önemlisi, bu askerler ne yapıyordu?

Neler olup bittiğini anlayamayan Miyo, korkudan değil ama şaşkınlıktan öylece kalakaldı.

"Komutan Kudou. Ne büyük talihsizlik," dedi Arata.

Kiyoka, Arata'nın soğuk sözlerine çatık kaşlarıyla karşılık verdi. "Bu da ne böyle? Ne halt ediyorsun, Usuba?"

"Birkaç kişiye bedensel zarar vermenin yanı sıra imparatoru kaçırmayı ve devleti yıkmayı planladığınızdan ."

"Ne dedin sen?"

Sanki üzerlerine bir yıldırım düşmüş gibiydi. Herkes kulaklarından şüphe etti, şaşkınlıklarını gizleyemediler.

"Bunun da ötesinde, bu öğleden sonra Eğitim Bakanı'nın sekreterini haksız yere zapt ettiniz, değil mi? Bu da suç listenize eklenecek."

"Adaletsizce mi? Biz sadece görevimizi yerine getiriyorduk. Sekreter hükümet koruması altındaki bir sivil saldırı ve üstüne üstlük bir Grotesquerie sürüsünü İmparatorluk Sarayı arazisine soktu. Elbette onu yakaladık."

Kiyoka, Arata'nın sahte suçlarını tarafsız bir şekilde aynı sakinlikle karşılık verdi. Ancak Miyo ve diğerleri, ikisinin de diğerinin söylediklerine kulak asmadığını açıkça görebiliyordu.

Arata yüksek sesle iç çekerek ceketinin cebinden en sevdiği tabancasını çıkardı ve namlusunu yavaşça Kiyoka'ya doğrulttu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Lütfen işbirliği yapın ve sizi izin verin, Komutan Kudou. Bu davanın baş şüphelisisiniz."

Miyo, Arata'nın söylediği hiçbir şeyi anlayamadı.

Her şeyden önce, Arata'nın neden Kiyoka'yı ihbar ettiğini ve sanki bir kanun görevlisiymiş gibi onu tutuklamaya geldiğini anlayamıyordu. O sıradan bir vatandaştı, bir devlet memuru bile değildi, bu yüzden şu anda daha haksız davranıyordu.

Yine de buradaydı, orduya kılıçlarını Miyo ve diğerlerine doğrultmalarını emreliyordu.

Neden? Biz... Biz...

Bıçakların kendilerine doğrultulması, Kiyoka, Miyo ve diğerlerinin bir tür suç işledikleri anlamına . Bu aynı zamanda ordu için önlem alınması gereken bir düşman haline geldikleri anlamına da geliyordu.

"Bu, bu ...!"

Miyo karşılık vermek için öne doğru eğilmekten kendini alamadı.

Bunların hepsi bir hataydı. Kiyoka herhangi bir şiddet olayına neden olmamıştı, imparatoru da kaçırmamıştı. bir şeyin parçası bile olmamıştı. En başta imparatoru kaçıran Yetenekli Cemaat'ti, kesinlikle Kiyoka değil.

Hepsi saçmalıktı. Yanlış suçlamalar.

"Miyo."

Yine de Kiyoka'nın kendisinden başka kim Miyo'ya sessizce durmasını söyledi.

"İmparator Üstün Yetenekliler Cemaati ile işbirliği yapıyor ve zaten ordunun koruyucu gözetimine alındı. Bizzat Majesteleri sizi bu işe karışmakla suçladı ve derhal gözaltına alınmanızı emretti. Ayrıca, Özel Grotesk Karşıtı Birim'in geçici kampı ve istasyonu çoktan kontrol altına alındı. Herhangi bir yanlış hareket yaparsanız, hepsi oracıkta vurulacaktır."

Arata kolunu kaldırmış, Kiyoka'ya doğru yürürken silahını ona doğrultmuştu.

"Neden bilmiyorum."

"Merak etmeyin. Kanıtlar ortaya kondu, bu yüzden kaçmaya , isyan gibi ciddi bir suçtan dolayı halk tarafından aranacaksınız. İmparatorluk'ta kaçabileceğiniz hiçbir yer kalmayacak. Gerçi işbirliği yapsanız bile eninde sonunda idam edileceğinizi düşünüyorum."

Arata'nın gözleri buz gibi soğuktu ve en ufak bir duygu belirtisi göstermiyordu.

Bölgedeki askerler kılıçlarını kınına sokmak için kollarını bile kıpırdatmazken, barışı koruma ekiplerinden birine benzeyen bir kişi öne doğru yürüdü ve imparatorluk kararnamesini içeren beratı havaya kaldırdı.

"Kiyoka Kudou, imparatorun kendisine zarar veren iğrenç bir suçludur. Onu derhal tutuklayın!"

Arata sesini yükseltip emri verdiği anda, askerlerden birkaçı Kiyoka'ya yaklaştı ve bileklerine kelepçe .

Kiyoka kolayca karşı koyabilecek olmasına rağmen, karşı koymaktan kaçındı ve başından sonuna kadar her şeyi kabul etti.

"Yani sen onların tarafındasın, öyle mi Usuba?"

Sesi gergindi, gerilim yüklüydü ama aynı zamanda bir anlayış ve teslimiyet duygusu da barındırıyordu.

Arata suçlamayı ne doğruladı ne de reddetti.

Kiyoka, Miyo ve diğerlerinin kurtulması için direnmemeliydi. Bunu anlıyordu, acı verici bir şekilde.

Eğer buradan kaçmayı planlıyorsa, o zaman böyle bir suçlunun akrabaları olarak Miyo, Hazuki ve Kudou ailesiyle bağlantısı olan herhangi biri artık güvenliklerini garanti edemezdi.

"Arata!"

En ufak bir umut kırıntısına güvenen Miyo kuzenine seslendi.

Ancak adamın gözlerindeki soğukkanlı parıltı karşısında titreyerek korkuya kapıldı.

"Lütfen sessiz ol, Miyo."

"Bunu yapamam!"

Ona karşı çok nazik olan, aileden biri gibi sevdiği kuzeni dehşet vericiydi.

Sanki tamamen başka birine dönüşmüştü, tamamen göz korkutucuydu ve şimdiye kadar olduğu gibi onunla yüz yüze görüşmekten bile çekiniyordu.

"Beni kızdırma, Miyo. Sen de kendin kadar iyi biliyorsun. Kurucu'nun ne düşündüğünü."

Neden Arata'nın dudaklarından *Kurucu* kelimesi çıkıyordu? Neden, neden, neden?

Daha önce Usui'nin yaptıklarına bu kadar içlerimemiş miydi? Usuba ailesini yeniden canlandırmak için çok çabaladığını ve Usui'nin eylemlerinin onu engellediğinden mi yakınıyordu? Tüm bunlardan sonra.

"Neden?"

Kuruyan ağzı sesini boğuklaştırıyordu.

Arata aniden gözlerini kaçırdı ve yüz hatları karanlık, çamurlu bir kasvete gömüldü.

"Bu Usuba ailesinin yararına olacak. Bunun oldukça basit bir sebep olduğunu bilsem de, Usui'ye yardım etmeye bu yüzden karar verdim."

"Bize ihanet ettin...?"

"Burada konuşulacak başka bir şey yok. Kiyoka Kudou, seni içeri getiriyoruz."

Arata, Miyo'nun çekingen sorgulamasını acımasızca bastırdı.

Bu gerçekten tanıdığı kuzeni miydi?

Onun şiddetli reddi karşısında nutku tutulmuştu.

Miyo, bunun Usubaların yararına olacağı gibi saçma bir iddiaya hiç ikna olmamıştı. Usui, Usubaların savunduğu her kuralı çiğneyerek hayatını sürdürmüştü biriydi. Bunca zaman acı çekmiş ve şu anda bile aile mirasının altında ezilen Arata böyle bir adamı kabul edebilir miydi?

Hayatı boyunca yüklendiği sorumluluk onun için gerçekten bu kadar önemsiz miydi?

"Arata!"

Miyo'nun çıığına rağmen Arata durmadı. Askerler ona bakmadı bile.

"...Usuba, sakıncası var mı?"

Kiyoka elleri bağlı bir şekilde askerler tarafından götürölmeden hemen önce Arata'ya bir bakışıyla işaret etti.

"Peki, neden olmasın?"

Arata bunu etmiş gibi göründü ve askerleri durdurdu.

Sonra Kiyoka asker çemberinden kaçtı ve Miyo'nun yanına geldi.

Soğuk bir rüzgâr esti. Bölgede uğuldayan buz gibi soğuk, yanağına çarpan karı tekmeledi.

"Miyo."

Ona her zamankinden daha sıcak ve yumuşak bir sesle seslendi, öyle ki bu ses etrafındaki karları eritecek gibiydi.

Baktığı yakışıklı yüz öylesine nazik ve huzurlu bir gülümsemeye sahipti ki, az önce bir suçla itham edilen ve aslında ölüme götürölün bir adama hiç benzemiyordu.

"Sana bir şey söylememe izin ver. Böylece pişmanlık duymayacağım." Bunu duymak istemedi.

Eğer yaparsa, her şeyin sona ereceğinden emindi.

İylilikle dolu geçirdiği o günlere artık geri dönemeyecekti.

Miyo ayrılmak istemedi. Onu kaybetmek istemiyordu. Yine de tamamen çaresizdi, sadece orada durup izleyebiliyordu.

Gözleri yaşlarla doldu. Islak ve bulanık görüşünün arasından taptığı kişinin yüzünü zar zor görebiliyordu.

"Hayır. Bunu duymak istemiyorum. O yüzden lütfen gitme."

Kiyoka'nın göğsüne atladı ve umutsuzca ona sıkıca yapıştı.

Gözyaşları durmaksızın birbiri ardına akıyordu.

Kiyoka çömelmeden önce ellerinin bağlı olmasından duyduğu rahatsızlıkla parmaklarını hafifçe oynattı.

Sonra kulağına tek bir fısıltı bıraktı. "Seni

seviyorum."

"...A-ah."

Aşk sözcükleri usulca düştü ve yıldız tozu gibi kayboldu.

Eliyle Miyo'nun bir tutam saçını okşayarak ona sıcaklığını ilettili ve sonra ayrıldı.

"Sana daha önce söylemeliydim. Ve bana karşı hislerin ne olursa olsun, kalbim değişmeyecek."

Kiyoka arkasını döndü, ondan ayrılmak konusunda herhangi bir isteksizlik hissetmesine izin vermedi.

Mor bir kordonla birbirine bağlanmış saçları, ay ışığını engelleyen ağır bulutların altında, gecenin loş karanlığında sallanıyordu.

Bacaklarındaki güç tükenince, altındaki buz gibi beyaz halının üzerine çöktü.

"Ama, Miyo. Lütfen, biraz bencil olmama izin ver... Beklemeye devam etmeni istiyorum. Ben dönene kadar. O evde beni bekle."

Kiyoka'nın veda sözlerini söylerken yüzündeki ifadeyi göremedi.

Tanıdık şekli giderek daha da uzaklaştı. Oh, neden?

Biliyordu, değil mi? Usui'nin ne planladığını biliyordu. Kiyoka'nın peşinden geleceğini.

Yine de onu tehlike konusunda uyarmakla yetinmiş, şimdilik her şey çözülmüş gibi görüldüğü için memnun olmuştu.

Zamanı vardı. Birkaç saat, fazlasıyla. Ve tüm bunlara rağmen, Miyo tam olarak ne yapmıştı?

Aslında hiçbir şey yapmamasına rağmen sanki üzerine düşeni yapmış, bir şeyler başarmaya çalışıyormuş gibi davranarak kendini tatmin etmenin tadını çıkarıyordu.

Bu arada, bu birkaç saat içinde Usui hamlesini yapmış ve Kiyoka'yı öylece yakalamıştı.

Ne kadar aptalmışım.

Korunduğu için onu kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağına kendini ikna etmişti. Ne sanatları ne de Yeteneğini kullanabiliyordu ve bunları öğrenmeye başlamakta yavaş kalmıştı. Yapılacak bir şey yoktu ve başka bir seçeneği de yoktu.

Miyo bu bahaneleri bulduğu ve harekete geçmeyi ihmal ettiği için sadece kendini suçluyordu.

Kendisini Kiyoka'nın güçlü olduğuna ve iyi olacağına ikna etmeye çalışmıştı. Usui ona aksini söylemiş olsa bile.

Bilmesi gerekirdi.

Bu dünyada hiçbir şeyi hafife alamazdınız. Adaletsizlik ve mantıksızlık her yerdeydi ve o direnmezse hiçbir şey değişmeyecekti.

Kiyoka'yı bir daha göremeyebilirim. Ve hepsi benim hatam.

Artık onun kendisine verdiği sevgiye karşılık verebilecek hiçbir yolu yoktu.

Gerçekte, kendi duygularını uzun zamandır fark etmişti ama yine de yapabilecekken bunları ona iletmemişti. Bunun yerine, sadece onlardan kaçmıştı.

Bu da tamamen Miyo'nun hatasıydı.

Kafasının içi karla doluyormuş gibi hissediyor, sıcaklığını kaybediyor ve bembeyaz oluyordu.

"Sniff... Waaugh..."

Miyo iki eliyle yüzünü kapattı ve feryat etti.

Kırılgan beyaz çiçek yaprakları bulutlu gökyüzünden aşağı süzülüyordu.

Yer soğuk, tertemiz bir beyaz tabakayla kaplıydı ve insanlar her adımda ayaklarına ağır bir şekilde yapışan karda yürümeyi neredeyse imkânsız buluyordu.

Takaihito'nun tehlikeli olarak önceden uyardığı, karın her yöne bembeyaz uzandığı mevsim gelmişti.

Miyo uyuşmuş ellerini ısıtmak için nefes .

Daha rahat hareket edebilmek için üzerine kırmızı ve beyaz Japon erikleri serpiştirilmiş ince desenli soluk turuncu bir kimono ve *hakama* pantolon giymişti. Benzer şekilde, hareket kabiliyetini arttırmak ve soğuktan korunmak için sandaletlerini koyu kahverengi bağcıklı deri ayakkabılarla değiştirmişti.

Saçlarını müstakbel kayınvalidesi Fuyu Kudou'nun daha önce kendisine emanet ettiği beyaz dantel kurdeleyle sardıktan ve yüzüne pudra ve rujdan başka bir şey sürmeden hafif bir makyaj yaptıktan sonra giyinmeyi bitirdi.

Kış sabahının erken saatlerinde hava hâlâ karanlıktı. Miyo ön girişte dururken arkasını döndü ve Kudou ailesinin ana mülkünün içine hafif bir kar tabakasının yağdığını gördü.

Odamda bir not bıraktım, yani... her şey yolunda olmalı.

Kiyoka tutuklanalı dört gün olmuştu. O andan itibaren neredeyse her şey değişti.

İlk olarak, Miyo, Hazuki ve Yurie Takaihito'nun evinden ayrıldılar ve bunun yerine Kudou ana malikanesinde kalmaya başladılar.

Takaihito bunun hâlâ tehlikeli olduğu konusunda ısrar ederek onları durdurmaya çalışmıştı. Ancak Usui'nin hedefi Kiyoka olduğu için

onu başarılı bir şekilde yakaladı, artık doğrudan Miyo'nun peşinden gitmesi pek olası değildi.

Buna ek olarak, sekreterin kendisine saldırmasından hemen önce yaşadığı ve Takaihito'nun konutunda hiç kimsenin kendisine koruma sağlamadığı deneyim de vardı.

Bunun, Takaihito'nun sert tutumuna karşı kötü niyet besleyen İmparatorluk Hanedanı Bakanı'nın bir isyan eylemi olduğu ortaya çıkmış ve bakandan gayri resmi bir özür almıştır.

Ancak bu, konutun muhafızlarına güvenmemek için fazlasıyla yeterli bir nedendi.

Kiyoka götürüldü ve Takaihito'nun kendi hayatına yönelik tehlike yaklaşıyordu. İmparatorluk Sarayı'na giriş ve çıkışlar daha önce olduğundan daha da düzenli hale geldi ve kural olarak yabancıların girmesi tamamen yasaklandı.

Bu noktada, Takaihito ve İmparatorluk Hanedanı Bakanı, Miyo ve iki refakatçisini göz ardı edemezdi.

Bu yüzden İmparatorluk Sarayı'ndan ayrılmanın doğru bir karar olduğunu düşünüyordu.

Ve sonra.

Özel Anti-Grotesquerie Biriminin bir önceki yılın sonundan bu yana özenle yakaladığı barışı koruma ekipleri ve yapay Hediye kullanıcılarının hepsi Usui'nin ellerinde serbest bırakıldı.

Yetenekli Cemaat'in müttefikleri her türlü suçtan beraat ederken, onlara karşı çıkanlar da birbiri ardına dizginleniyordu.

İmparatorluk'ta adalet tamamen tersine dönmüştü.

Şehir ve manzara en ufak bir değişikliğe uğramamış ama yine de...

Kudou malikânesini çevreleyen çitin arkasından beyaz örtüye bürünmüş imparatorluk başkentini seyrettikten sonra bakışlarını tekrar önüne çevirdi.

Kiyoka'nın gözüaltına alınmasının dördüncü günüydü.

İlk gün hiçbir şeyle başa çıkamamış, bütün günü sersemlemiş bir halde geçirmişti. İkinci gün, ayrıldı

Takaihito'nun konutu ve Kudou'nun ana mülküne dayatıldı. Üçüncü gün odasına kapandığında kararını vermişti.

Gidip Kiyoka'yı getireceğim.

Kiyoka onun kendisini paylaştıkları evde beklemesini istediğini söyledi. Bu onun için tek bencilce isteğiydi.

Ama Miyo onun talimatlarına karşı geliyordu.

Yetenekli Cemaat muhtemelen beni bekliyordur. Yoksa neden Kiyoka'yı yakalasınlar ki? Bu yüzden onların davetine bilerek uyacağım ve onunla yeniden bir araya geleceğim.

Kiyoka yakalanmıştı ve Arata onlara ihanet etmişti. Kiyoka'ya işlediği suçlarda yardım etmiş olma ihtimalleri bulunduğundan, Özel Anti-Grotesquerie Birimi ve Kazushi, Usui'nin barışı koruma ekipleri ve askerlerden oluşan adamları tarafından sıkı bir gözetim altına alındı ve serbestçe hareket edemedi.

Miyo, hükümet içindeki Usui işbirlikçilerini araştıran Ookaito'ya da hâlâ ulaşamıyordu.

Herkes kendisi için yapabileceği her şeyi yapmakla meşguldü. Başkalarına güvenmeye devam eden tek kişi Miyo olamazdı.

Tehlikeleri çok iyi biliyordu.

Yine de bu, amaçsızca bekleyemeyeceği tek zamandı.

Miyo, Usui'nin beklediği kişiydi ve her şey onun amaçlarına göre gerçekleşti.

Şu ana kadar olanlar bir hataydı. Miyo'nun işleri kendi başına halletmesi gerekiyordu, bu yüzden her şeyi başkalarına bırakmaya devam edemezdi.

Eğer harekete geçmezse, pişman olacaktı. Çok iyi öğrendiği bir ders.

Kiyoka'nın ona verdiği koruyucu tılsımlar kimonosunun içine özenle saklanmıştı. Miyo için bunlar kendini savunmanın bir yoluydu.

"...Affet beni, abla."

Hazuki'ye hiçbir şey söylemeden oradan ayrıldı çünkü Hazuki'nin onunla gelmek isteyeceğini biliyordu.

Ama Miyo onu daha fazla bu işe bulaştıramazdı. Kudou malikanesinde onu bekleyecek birine ihtiyacı vardı. Ayrıca Hazuki'nin bakması gereken Asahi vardı.

Gerçekten en kötü senaryoyu ve Asahi'nin annesini kaybetme ihtimalini düşündüğünde, ondan gerçekten yardım isteyemezdi.

Yetenekli Cemaat'e karşı mücadele ederken hayatta kalmanın hiçbir garantisi yoktu.

Bu kararlılıkla Miyo yola koyuldu.

Kiyoka'yla birlikte sağ salım döneceğime eminim. Bu gerçekleştiğinde, ablamın gülen yüzünü görmek beni çok rahatlatacak. Kiyoka için de.

Döndüğünde Hazuki ya da Yurie'nin onları karşılamak için orada olacağını umuyordu... Gerçi bu kadar bencilce davrandığı için azar işitebilirdi. Ama önce bir kulak dolgunluğuna katlanmak zorunda kalsa da umurunda değildi.

"Geri geleceğim. Ne olursa olsun," diye ilan etti boş girişe, toplayabildiği en iyi gülümsemeyle.

Miyo yemininden geri adım atmayacaktı. Kiyoka'yı da yanında getirerek geri dönecekti.

"Ben ."

Miyo arkasını döndü ve tek başına yürümeye devam etti.

Kiyoka'nın götürülüşünü arkadan izlediği o an, hayatının başka hiçbir anında olmadığı kadar pişmanlık duymuştu.

Kalbinin bir yerinde, şimdilik her şeye güvenli bir şekilde dayanmayı başarırlarsa, bir noktada her şeyin yoluna gireceği ve huzurlu günlük yaşamlarına geri dönebilecekleri gibi naif düşünceler vardı.

Gerçekten tam bir aptalmışım.

Ne düşünüyordu ki -sıcak günlük hayatına dönebildiği sürece bunun yeterli olacağını mı?

Çok iyi bilmesine rağmen, eğer duygularını belli etmezse, muhtemelen hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaktı.

"Artık tereddüt etmeyeceğim."

İlerlerken karın çıtırtısı Miyo'yu yere serdi, kalbini tereddüt ve dikkatsizliğe karşı çelikleştirdi.

Çekingen davranmamak için kendi kendini azarladı.

Miyo bir süredir bunun farkındaydı - Kiyoka'ya karşı beslediği bu duyguları ona geri vermesi gerekiyordu.

Kendini başkalarına ifade edebilecek durumdayken bunun önemini anlamamıştı. Bunun farkına çok geç varmıştı.

Ama yine de zamanında yetişebilirdi.

Gözlerini dikmiş, her iki tarafı da evlerle dolu kış sokağına bakıyordu.

Miyo arkasına bile bakmadan sadık bir şekilde ilerlemeye devam etti.

❀ SÖZ ❀

Sizi epeydir bekletiyorum millet. Sizi tekrar görmek güzel.

Ben Akumi Agitogi. Son zamanlarda takma adımın nereden geldiğine dair çok fazla soru alıyorum ve bunlara nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Bu kadar tuhaf bir takma ad seçtiğim için pişman olmaya başlıyorum!

Anlatı 5. Cilde kadar ulaştı ve 3. Ciltte başlayan (geçici olarak adlandırılan) Usui Arc'ın sonu .

Bu seriyi yazmaya *ilk* başladığımda, dürüst olmak gerekirse, *1. Ciltte ilk nişan hikayesini ve 2. Ciltte Usuba ailesinin hikayesini anlatmayı bitirebilirim tatmin olacağımı* düşünmüştüm. Ama göz açıp kapayıncaya kadar 5. Cilde ulaştık bile. Her ne kadar bu serinin başlığının bir yem ve değiş tokuşa dönüştüğünü hissetmeye başlasam da, ileride ne olacağının nihayet çıkması rahatlatıyor.

Bu, diğer her şeyle birlikte, *Mutlu Evliliğim*'i desteklemeye devam eden herkese teşekkür ederim. Çok sayıda hayran mektubu aldım ve bunlar beni devam etmem için cesaretlendiriyor. Teşekkür ederim.

Bu ciltte Miyo'nun, Kiyoka'nın ve diğer karakterlerin çektiği sıkıntılar devam ediyor, bu da onların huzurlu günlük yaşamlarını göstermekten oldukça uzak, ancak her zaman daha iç açıcı bir aşk hikayesi, fantastik bir koca hikayesi yazabileceğimi umuyorum. Miyo ve Kiyoka'nın çok ama çok daha sıradan bir mutluluk yaşamasını istiyorum... birlikte, lütfen devam edin

tüm yorumlar kitapların gerçek hikayesinin başlığın tam tersi olduğu hakkında kendinize...

Rito Kousaka'nın manga uyarlamasının da yüksek vitesge etiğini gördüğüm için çok minnettarım! Henüz okumamış olanlardan lütfen ama *ltffen* Square Enix'in Gangan ONLINE'ına göz atmalarını rica ediyorum. Çok değerli ve sevimli!

Bu her zaman olsa da, bu kitabı bitirme sürecinde başta yazı işleri olmak üzere pek çok kişiye büyük stres ve sıkıntı yaşattım. Son söze kadar sağ salim gelebildim. Çok teşekkür ederim.

Kapak illüstrasyonunu çizmek üzere geri dönen Tsukiho Tsukioka'ya en içten minnettarlığımı ve teşekkürlerimi sunuyorum. Eseriniz derinden etkiledi ve sırf böylesine geçici ve güzel bir kapağa tanıklık edebilmek için hikayeyi buraya kadar yazdığım için kendimi çok mutlu hissettim.

Son olarak, bu son söze kadar bu kitabın her kelimesini okuyan herkese: Benimle birlikte *Mutlu Evliliğimin* dünyasının tadını çıkardığınız için çok teşekkür ederim. Umarım 5. Cilt de çok hoşunuza gitmiştir.

Tekrar grşene kadar.

Akumi Agitogi

Yen On tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Yen Press'ten en yeni manga, grafik roman ve light noveller hakkında haberlerin yanı sıra özel teklifler ve özel içerikler almak için Yen Press haber bültenine kaydolun.

Kaydolun

Ya da bizi www.yenpress.com/booklink adresinde ziyaret edin

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Telif Hakkı](#)
4. [İçindekiler](#)
5. [Önsöz](#)
6. [Bölüm 1. Bir Yeni Yıl Kargaşası](#)
7. [Bölüm 2. İmparatorluk Sarayı ve Huzursuz Bir Gün](#)
8. [Bölüm 3. Gece](#)
9. [Bölüm 4. Rüyaların İçindeki Geçmiş](#)
10. [Sonsöz](#)
11. [Sonsöz](#)
12. [Yen Haber Bülteni](#)

Kılavuz

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Telif Hakkı](#)
4. [İçindekiler](#)
5. [Önsöz](#)
6. [Bölüm 1. Bir Yeni Yıl Kargaşası](#)
7. [Sonsöz](#)
8. [Sonsöz](#)
9. [İçerik Başlangıcı](#)

Basılı versiyonun sayfa aralıkları

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

